

Λιλιαντα
Χαλμυριδ

Ήρπυβαι με,
δοκαιο ρτια

ЛИНДА ХАУЪРД
ЦЕЛУВАЙ МЕ, ДОКАТО СПЯ

Превод: Fantastique

chitanka.info

Кой би си помислил, че привидно крехката и нежна Лили Мансфийлд е най-добрата от професионалните убийци, извършващи тайни мисии на специалните служби? Агент Лукас Суейн, на когото е възложена задачата да премахне Лили, не може да повярва на заповедта на началника си. Но заповедта си е заповед. И Лукас е принуден да се присъедини към Лили в опасната игра, в която се преплитат желание и хитрост, страст и предателство. Но любовта поставя всичко по своите места...

ГЛАВА ПЪРВА

ПАРИЖ

Лили наклони глава встрани и се усмихна на приятеля си, Салваторе Нерви, докато салонният управител ги настаняваше на най-добрата маса в ресторанта. Освен усмивката ѝ, нищо друго по нея не беше истинско. Бледите ѝ, леденостудени очи бяха покрити от лешниковокафяви лещи; русата ѝ коса бе потъмнена до кафяво — с цвета на косъма на норка — и с леко изсветлени кичури. Лили я боядисваше през няколко дни, за да прикрива издайническите руси корени. За Салваторе Нерви тя беше Денис Морел — име принадлежащо на много хора във Франция, но не и прекалено често срещано, за да предизвиква подсъзнателни тревоги у подозрителните хора. А Салваторе Нерви бе точно от тях — подозрителен по природа. Това му качество бе спасявало живота му толкова много пъти, че сигурно вече не помнеше повечето случаи. Но ако всичко се развиеше по план тази вечер, той най-накрая щеше да падне в капана — подведен, по ирония на съдбата, от долната си глава. Фалшивата самоличност на Лили бе изградена набързо; нямаше необходимото време да се подготви по-добре. Разчиташе на факта, че Салваторе няма да поръча на хората си да ровят по-дълбоко или няма да има търпение да изчака резултатите от една по-обстойна проверка. В обичайната практика, ако ѝ се налагаше да използва фалшива самоличност, хората в Лангли ѝ я подготвяха, но този път действаше сама. Беше направила най-доброто, на което бе способна за времето, с което разполагаше. Родриго, най-големият син на Салваторе и втория човек в организацията, най-вероятно все още търсеше информация за нея. Времето ѝ беше ограничено и скоро щеше да стане ясно, че точно тази Денис Морел се бе появила от никъде, само преди няколко месеца.

— Аа! — Салваторе се облегна назад с въздишка на задоволство, отвръщайки на усмивката ѝ. Той бе красив мъж, в началото на петдесетте, с класическа италианска външност — лъскава черна коса, влажни тъмни очи и чувствена уста. Той полагаше усилия да се

поддържа във форма, а косата му още не бе започнала да посивява — или просто той умееше да прикрива естествения ѝ цвят толкова добре, колкото и самата Лили.

— Тази вечер изглеждаш особено красива! Казвал ли съм ти го преди?

Освен всичко друго, той бе надарен и с традиционния италиански чар. Жалко, че беше такъв хладнокръвен убиец. Но и Лили не му отстъпваше; в това отношение способностите им бяха съизмерими, макар че Лили се надяваше на малка преднина. Трябваше ѝ някакво предимство, колкото и малко да е то.

— Казвал си ми го — отговори тя с топлота в погледа. Акцентът ѝ бе парижки; беше тренирала дълго и упорито, за да го постигне. — Благодаря ти отново.

Управителят на ресторанта, М. Дюран, се приближи и се поклони почтително.

— Толкова е хубаво да ви видя отново, мосю. Имам добри новини: успяхме да доставим бутилка „Шато Максимилиан“ от осемдесет и втора. Пристигна едва вчера и, щом видях името ви в листа с резервациите, реших да ви я запазя.

— Отлично! — Салваторе сияеше.

Въпросното Бордо от осемдесет и втора бе уникално и от него бяха останали само няколко бутилки. За да се сдобие с такава, човек трябваше да заплати солидна сума. Салваторе беше познавач и ценител на виното и бе готов да заплати всяка цена, за да се сдобие с рядък екземпляр. Нещо повече — той обичаше виното. Не купуваше бутилките само за да ги притежава. Пиеше съдържанието им, наслаждаваше му се, говореше за различните вкусове и аромати с пламенния ентузиазъм на поет. Салваторе насочи сияещата си усмивка към Лили:

— Това вино е като амброзия! Ще видиш.

— Не съм сигурна — отговори спокойно тя, — никога не съм харесвала вино.

Тя се беше постарала този факт да стане ясен от самото начало — Денис бе странна францужойка, която не харесваше вино. Вкусовете ѝ рецептори бяха отчайващо плебейски. Всъщност Лили обичаше вино, но когато беше със Салваторе тя не беше Лили. Тя беше Денис Морел, която пиеше само кафе или бутилирана вода.

Салваторе се усмихна многозначително:

— Ще видим — каза той и след това, все пак, ѝ поръча само кафе.

Това беше третата ѝ среща със Салваторе. От самото начало тя се държеше по-хладно отколкото би му се искало, като първите два пъти, когато я покани, му бе отказала. Това беше пресметнат риск, с който целеше да приспи вниманието му. Салваторе бе свикнал хората да търсят компанията му, винаги с цел да поискат услуга. Въобще не беше свикнал да му отказват. Привидната ѝ липса на интерес към него бе засилила неговия собствен, защото така са устроени властимащите — очакват хората да се интересуват от тях. Освен по отношение на виното, тя отказваше да се съобразява и с желанията му. На предните им две срещи, той се бе опитал да я придума да вкуси от питието му, но тя бе отказала твърдо. Досега не беше срещал жена, която да не се опитва автоматично да му се хареса и равнодушието ѝ го бе заинтригувало силно. На нея той ѝ беше противен. Мразеше присъствието му, мразеше да му се усмихва по задължение, да разговаря с него, да понася дори най-безобидните му докосвания. През по-голямата част от времето бе успявала да контролира мъката си, като се насилваше да се концентрира само върху действието, но понякога гневът и болката бяха толкова силни, че едва успяваше да се удържи и да не му се нахвърли с голи ръце. Ако можеше, би го застреляла, но охраната му бе отлична. Трябваше да преминава през рутинно претърсване, всеки път, когато се срещаша. Дори при първите им две срещи, които бяха на обществени места, всички гости бяха предварително проверени за оръжие. Салваторе никога не се качваше в колата си на открито. Шофьорът му винаги спираше под защитен заслон, където да се качи в безопасност, а той не ходеше никъде, където му се налагаше да излезе на открито. Ако необходимите мерки за безопасното му придвижване не можеха да се изпълнят, той просто не отиваше на това място. Лили мислеше, че със сигурност има добре подсигурен таен изход от къщата, тук в Париж, за да може да се придвижва наоколо без никой да разбира за това, но ако наистина имаше такъв, тя още не го бе открила. Този ресторант му беше любимият, защото имаше частен покрит вход, който повечето баровци използваша. Също така, заведението бе изключително ексклузивно. Списъка на чакащите да го посетят бе доста дълъг и никой не му

обръщаше внимание. Клиентите плащаха щедро, за да могат да посещават това уютно и безопасно място, чийто управител не пестеше усилията си да им осигурява всичко, от което имат нужда. Тук нямаше маси край външните прозорци. Вместо това, там бяха подредени саксии с цветя. Тухлените колони, разхвърляни из цялата площ на заведението, разчупваха интериора, като в същото време блокираха директната видимост отвън. В резултат се беше получила обстановка, която бе едновременно уютна и луксозна. Между масите сновяха цяла армия сервитьори в черни костюми, които дискретно допълваха чашите с вино, сменяха пепелниците, почистваха масите и изпълняваха всички желания на гостите, в повечето случаи преди да са били изречени. Навън, по цялото протежение на улицата, бяха паркирани автомобили с бронирани врати, непробиваеми за куршумите стъкла и специално подсилени подове. В колите седяха бодигардове, които внимателно наблюдаваха улицата и прозорците на съседните сгради за евентуални заплахи, били те реални или не.

Най-сигурният начин за взривяването на ресторанта беше със самонасочваща се ракета. Всичко останало щеше да зависи от късмета и нямаше да бъде надеждно. За нещастие обаче, Лили не разполагаше с такова оръжие.

В бордото, което щеше да бъде сервирано след малко, бе сложена отрова, толкова силна, че дори само половин чаша от него щеше да е смъртоносна. Управителят на заведението бе положил извънредни усилия да се сдобие с тази бутилка, а Лили бе вложила всичките си умения, за да се докопа първа до нея и да организира така, че да попадне у М. Дюран. В момента, в който разбра, че тя и Салваторе ще идват тук на вечеря, освободи доставката на виното.

Салваторе щеше да се опита и този път да я придума да пие от питието му, но нямаше да успее в това си начинание.

Сигурно се надяваше и на успех в уговарянето ѝ да сподели леглото му довечера, но щеше да остане разочарован. Омразата ѝ към него бе толкова огромна, че едва се бе наслила да му разреши да я целуне, при това привидно да покаже и някаква топлина. Нямаше обаче да му позволи нещо повече от това. Не би искала да е около него, когато отровата започнеше да действа, което щеше да бъде между четири и осем часа след поглъщането ѝ, ако д-р Спеер бе прав в

прогнозата си. През тези няколко часа тя щеше да е зета с напускането на страната.

Докато Салваторе разбереше, че нещо не е наред, щеше да е твърде късно. Отровата щеше да е нанесла основните си поражения, спирайки работата на бъбреците, черния дроб и увреждайки сърцето. Организмът му щеше да изпадне в масиран отказ на важните органи. Може би Салваторе щеше да поживее още няколко часа след това, даже може би цял ден, докато тялото му окончателно откажеше да функционира. Родриго щеше да пресее Франция през сито, за да намери Денис Морел, но тя щеше да се е изпарила във въздуха; или поне ще е така за известно време. Нямаше намерение да изчезва завинаги.

Отровата не бе оръжието, което обикновено би използвала. Този избор ѝ бе наложен от самия Салваторе и неговата мания за собствената му сигурност. Предпочиташе пистолета, и би го използвала и в този случай, въпреки факта, че със сигурност самата тя можеше да бъде застреляна на място. Единствената пречка беше, че досега не успя да измисли начин да пренесе оръжието си в близост до Салваторе. Може би, ако не беше сама в тази задача, щеше да успее. Той бе преживял няколко атентата и си бе извлякъл съответните поуки. Дори снайперист не би могъл да си осигури чист изстрел към него. За да бъде убит Салваторе Нерви трябваше да се използва отрова или мощно оръжие, което би унищожило и всички около него. Не можеше да си позволи да убива така хладнокръвно и безогледно. В това се състоеше разликата между нея и Салваторе. Може би това беше единствената разлика между тях, но Лили държеше на това, дори и само за собствена утеха.

Тя беше на тридесет и седем години. Занимаваше се с тази професия от осемнадесетгодишна, т.е. половината ѝ живот бе преминал като професионален убиец; при това беше една от най-добрите, иначе нямаше да бъде жива досега. В началото възрастта ѝ бе предимство: тя бе толкова млада и невинна, че никой не я възприемаше като заплаха. Сега годините не играеха роля, но опитът ѝ бе дал други предимства. Същият опит обаче, бе изсмукал жизнените ѝ сили толкова силно, че понякога се чувстваше крехка като яйце с пукнатата черупка — само още един лек удар и щеше да се счупи.

А може би това яйце вече бе счупено, но тя просто не го бе осъзнала още. Знаеше само, че нищо не ѝ е останало вече. Животът ѝ бе заприличал на пустиня. Целите ѝ бяха пред нея — Салваторе Нерви трябваше да умре, а с него и цялата му организация. Той беше първият и най-важния, защото бе човекът, който даде заповедта за убийството на най-скъпите ѝ хора. Отвъд тази цел Лили не виждаше нищо друго — нито надежда, нито щастие, нито светлина. За нея нямаше почти никакво значение, че може да не преживее изпълнението на задачата, която сама си бе поставила.

Но това по никакъв начин не означаваше, че би се предала. Не беше склонна към самоубийство; напротив — изпитваше професионална гордост, че не само успяваше да свърши възложените ѝ задачи, но и да се отърве невредима. В сърцето ѝ все още мъждукаше онази толкова типична за хората надежда, че ако все пак успееше да оцелее, някой ден болката щеше да поутихне и тя отново да открие малките радости в живота. Тази надежда гореше с мъничък, но ярък пламък. Предполагаше, че тази надежда крепеше толкова много други хора да продължават напред, дори и в ситуации на абсолютна безнадеждност. Тази надежда бе всъщност причината толкова малко хора да се предават. При все това, не си правеше илюзии за трудността на задачата, която си бе поставила или за шансовете, които имаше да я постигне, като остане жива. След приключването ѝ, щеше да се наложи напълно да изчезне — в случай, че изобщо оцелееше. Белите якички във Вашингтон нямаше да са особено доволни от премахването на Нерви. Това означаваше, че не само Родриго щеше да я търси, а също и собствените ѝ хора и тя знаеше, че резултата щеше да е еднакъв, независимо кой пръв я откриеше. Бе нарушила правилата и това означаваше не само че биха я пожертвали — това винаги си е било така — но и нещо повече, смъртта ѝ щеше да бъде желателна. Ситуацията, в която се намираше не беше особено приятна.

Не можеше да се прибере у дома; не че имаше вече дом. Не можеше да си позволи да застраши майка си, сестра си и нейното семейство. И без това не беше се чувала с тях от две години... или всъщност бяха четири, откакто за последно беше говорила с майка си. Или може би пет. Знаеше, че са добре, защото получаваше информация за тях. Тя вече не бе част от живота им, а те не разбираха нейния. Всъщност, не се бе виждала със семейството си от почти десет години.

Те бяха част от миналото, а тя живееше в настоящето. Новите ѝ приятели бяха заместили семейството ѝ, но сега всички те бяха избити.

От момента, в който се разнесоха слуховете, че Салваторе Нерви бе отговорен за смъртта им, тя се бе концентрирала само върху едно — да се доближи достатъчно до него, за да го убие. Той дори не се бе опитал да скрие факта, че бе поръчител на убийствата. Беше използвал случая да покаже, че не е добра идея някой да му противоречи. Не го беше страх от полицията. Връзките, които имаше, го правеха недосегаем по тази линия. Бе купил толкова много хора на високи постове, не само във Франция, но и в цяла Европа, че можеше, и правеше това, което си поиска.

Усети, че Салваторе ѝ говори нещо и че се е подразнил от факта, че не му обръща внимание.

— Съжалявам — извини се тя. — Притеснявам се за майка ми. Тя ми се обади днес и ми се оплака, че е паднала по стълбите вкъщи. Каза, че не се е ударила лошо, но мисля, че трябва да ида да я видя утре, само за да се уверя лично. Тя е вече на повече от седемдесет години, а старите хора толкова лесно чупят костите си, нали?

Това беше една доста удачна лъжа, не само защото тя наистина си беше мислила за майка си. Салваторе беше италианец до мозъка на костите си. Той самият боготвореше своята майка и добре разбираше отдадеността към семейството. Лицето му моментално доби изражение на загриженост.

— Разбира се, че трябва да идеш. Къде живее тя?

— В Тулуза — отвърна Лили, моментално избирайки случаен град, възможно най-далеч от Париж, но все пак в пределите на Франция.

Ако Салваторе споменеше Тулуза на Родриго, това би могло да ѝ спечели няколко часа. Разбира се, Родриго можеше да си помисли, че тя е споменала Тулуза, само за да ги заблуди. Реално, развоя на нещата можеше да се предскаже с не по-голяма сигурност от резултата при хвърлянето на зар. Тя нямаше намерение да се тормози дотолкова. Щеше да следва предварителния си план и да се надява той да сработи.

— Кога ще се върнеш?

— Вдругиден, ако всичко е наред. Ако не е... — тя сви рамене.

— Тогава трябва да се възползваме максимално от тази вечер — пламенното изражение в очите му ѝ подсказа много точно за какво си

мисли.

Тя реагира остро, като се отдръпна назад и с повдигнати вежди хладно каза:

— Може би, да. А може би не — тонът ѝ му подсказа, че тя не изгаря от желание да спи с него.

В резултат от сдържаността ѝ, интересът му към нея се засили. Огънят в очите му избухна с нова сила. Лили мислеше, че нейната дистанцираност му напомня за миналото, за дните, когато е ухажвал починалата си съпруга, майката на децата му. Младите момичета в Италия, особено от нейното поколение, пазеха и много държах на невинността си. Може би, все още беше така. Лили не познаваше много момичета от други страни.

Към масата им се приближиха двама келнери. Единият носеше бутилката вино като безценно съкровище, а другият — кафето на Лили. Тя се усмихна, изразявайки благодарността си, когато поставиха чашката пред нея, след което се зае да слага сметана и усърдно да не обръща внимание на Салваторе, докато другият келнер изпълняваше процедурата по изваждането на тапата и поднасянето ѝ към носа на клиента. Всъщност, вниманието ѝ бе приковано към бутилката и ритуалът, който се изпълняваше. Познавачите на виното бяха толкова педантични в тези подробности. Тя самата не го разбираше. За нея единствения смислен ритуал беше наливането на питието в чашата и пиенето му. Не искаше да помирисва коркови тапи. След като Салваторе кимна одобрително, келнерът, придавайки си възможно най-много важност, защото знаеше, че всички го гледат, наля виното. Лили затаи дъх докато Салваторе повъртя течността в чашата, вдъхна букета ѝ и отпи малка глътка.

— Да! — каза той, затворил очи от удоволствие — Прекрасно.

Келнерът се поклони, като че ли той лично бе отговорен за тази прелест, след което остави бутилката на масата и се отдалечи.

— Трябва да го опиташ — каза ѝ той.

— Ще бъде прахосничество — отвърна Лили, отпивайки от кафето. — За мен това е приятен вкус — каза тя, сочейки своята чаша. — Вино... не, мерси!

— Това вино ще промени мнението ти, честна дума.

— И други са ми обещавали същото преди. Не познаха.

— Само една глътка, просто го опитай — продължаваше да я подканя той и тя за първи път видя раздразнение в очите му. Той беше Салваторе Нерви, и не бе свикнал някой да му отказва, особено жена, която бе удостоил с вниманието си.

— Не обичам вино...

— Но не си опитвала точно това — отвърна той, като вдигна бутилката, наля малко във втора чаша и ѝ я подаде. — Ако не се съгласиш, че това е вкусът на рая, никога вече няма да те карам да опитваш друго вино. Давам ти думата си.

Разбира се, него няма да го има, няма да е жив. Както и тя, ако пийнеш, дори глътка. Когато отново поклати отрицателно глава, досега сдържаният му гняв пламна и той рязко остави чашата на масата.

— Никога не се съгласяваш с предложенията ми — каза той, като я гледаше строго. — Чудя се защо изобщо си тук. Може би е време да те освободя от компанията си и да сложим край на тази вечер, а?

Нищо не би ѝ харесало повече — само той да беше изпил повечко от виното. Лили не вярваше, че една малка глътка щеше да бъде достатъчна. Отровата се смяташе за много силна, а Лили бе инжектирала през корковата тапа достатъчно количество да повали няколко мъже като Салваторе. Но ако той си тръгнеше ядосан, какво щеше да стане с тази отворена бутилка вино? Дали щеше да я вземе със себе си, или в гнева си да я остави на масата? При цената, за която бе купено, това вино нямаше просто да бъде изхвърлено. Някой друг клиент щеше да го изпие или хората от персонала щяха да си го поделят.

— Е, добре — каза тя, хващайки чашата. Без колебание я навдигна и виното намокри здраво стиснатите ѝ устни. Дали отровата можеше да прониква през кожата? Тя беше почти сигурна, че може. Д-р Спеер ѝ бе казал да носи гумени ръкавици, когато борави с нея. Опасяваше се, че сега ѝ предстоеше много интересна нощ. Интересна по начин, който не си бе представляла досега, но нямаше какво да се направи. Дори не можеше да събори, уж случайно, бутилката на пода, защото със сигурност хората от персонала щяха да влязат в контакт с отровата докато почистваха.

Не си направи труда да потисне тръпката, която премина през нея, докато си мислеше за евентуалните невинни жертви, след което

бързо остави чашата и попи устните си със салфетка, която, след това, сгъна внимателно, за да не се докосне до влажното петно.

— Е? — Салваторе попита нетърпеливо, въпреки че бе видял потръпването ѝ.

— Гнило грозде — отвърна тя и потрепери отново.

Той изглеждаше като поразен от гръм.

— Гнило?! — Салваторе не можеше да повярва, че тя не хареса това прекрасно питие.

— Да. За съжаление вкусовите ми рецептори улавят само основата на вкуса, първоизточника, който е гнило грозде. Сега доволен ли си? — тя допусна в интонацията ѝ да се промъкнат гневни нотки. — Не обичам да ме карат насила да правя каквото и да било.

— Но аз не...

— Напротив! Заплаши, че повече няма да се виждаш с мен.

Той отпи отново от виното, за да спечели време преди да отговори.

— Извинявам се — продължи той внимателно — не съм свикнал да...

— Да ти отказват? — попита тя, повтаряйки движенията му докато отпиваше от кафето си. А дали кофеина няма да ускори действието на отровата? И дали сметаната няма да я забави?

Не би се поколебала да пожертва собствения си живот, за възможността да изстреля куршум в главата му. Защо тогава сегашната ситуация ѝ се струваше различна? Лили се бе постарала да сведе риска до минимум, но такъв все пак съществуваше, а и да умре от отравяне си бе гадна смърт.

Той сви широките си рамене и я погледна печално.

— Точно така — отвърна, показвайки част от легендарния си чар.

Можеше да е много чаровен, когато поиска. Ако тя не познаваше истинската му същност, можеше и да я заблуди. Ако не бе преживяла смъртта на двама близки приятели и осиновената им дъщеря, можеше и да подходи философски към въпроса и да реши, че в този бизнес смъртта понякога е логичния край на нещата. Аврил и Тина знаеха рисковете, когато се включиха в тази игра, също като нея. Тринадесетгодишната Зиа обаче, нямаше вина. Не можеше да я забрави, както не можеше и да прости. Затова не искаше да гледа философки на нещата.

Три часа по-късно, след като бяха приключили с дългата вечеря, а цялото съдържание на бутилката бе в стомаха на Салваторе, те станаха да си тръгват. Беше малко след полунощ, от ноемврийското небе падаха снежинки, които се разтапяха веднага след допира си с мокрите улици. Лили не се чувстваше особено добре. Гадеше й се, но причината по-вероятно беше продължителния стрес, на който бе подложена, отколкото отровата, която се предполагаше, че щеше да подейства след повече от три часа.

— Мисля, че нещо от вечерята не ми понася — каза тя, докато сядаха в колата.

— Не е нужно да се преструваш, че не ти е добре, за да не дойдеш с мен в къщи — въздъхна Салваторе.

— Не се преструвам — каза тя остро.

Той обърна глава и се загледа в светлините на парижките улици, които прелитаха покрай тях. Беше добре, че той изпи всичкото вино, защото Лили бе сигурна, че след тази вечер щеше да я отпише като загубена кауза.

Облегна глава назад и затвори очи. Неразположението явно не бе причинено от стреса. Ставаше й по-зле с всеки изминал момент. Усети, как вечерята се надига в гърлото й и каза:

— Спрете колата, зле ми е.

Шофьорът натисна рязко спирачките — странно, как точно тази конкретна заплаха го накара да направи нещо в разрез с обучението и указанията, които винаги спазваше. Лили отвори врата преди колата да е спряла напълно, наведе се навън и повърна в канавката. Почувства ръката на Салваторе на гърба си, както и друга, която държеше нейната, макар, че Салваторе внимаваше да не се изложи на линията на огъня.

След като спазмите отминаха, Лили се отпусна на седалката и избърса устните си с кърпичката, която той безмълвно й подаде.

— Моля да ме извиниш — каза тя, като се изуми от безсилието и колебливостта, които прозвучаха в гласа й.

— Аз трябва да те помоля за извинение — каза той. — Не вярвах, че наистина ти е лошо. Да те откарам ли при някой лекар? Мога да извикам и моя личен...

— Не, няма нужда. Вече се чувствам по-добре — отговори тя. — Моля те, просто ме откарай вкъщи.

Салваторе изпълни молбата ѝ, като по пътя ѝ задаваше въпроси много загрижено, а накрая обеща да ѝ се обади рано сутринта. Когато шофьорът най-накрая спря колата пред сградата, където Лили бе наела апартамент, тя приятелски потупа ръката му и каза:

— Да, моля те. Обади ми се утре. Само не ме целувай сега, може да съм хванала някой вирус.

С това толкова удобно извинение, тя придърпа палтото си около тялото и се стрелна през снежната вихрушка към вратата на сградата, без да поглежда назад, докато колата потегляше. Успя да стигне до апартамента си, където се свлече на най-близкия стол. Нямахше начин да си събере багажа и да замине за летището, както първоначално възнамеряваше. Може би така бе най-добре. Да се остави на опасността беше най-доброто прикритие. Ако и тя бе пострадала от отравянето, Родриго нямаше да я заподозре, но и нямаше да се интересува какво ще стане с нея, след като се оправи. В случай, че изобщо се оправеше.

Завладя я необичайно спокойствие, докато чакаше да се случи каквото имаше да се случва.

ГЛАВА ВТОРА

Врата на апартамента ѝ бе разбита с трясък малко след девет часа на следващата сутрин. Влязоха трима мъже, всеки с пистолет в ръка. Лили опита да повдигне глава, но само изстена тихо и я отпусна отново на килима, който покриваше пода от тъмно дърво.

Лицата на тримата мъже плуваха пред замъгления ѝ поглед, докато единият коленичи до нея и грубо извърна лицето ѝ към себе си. Тя замижа като се опитваше да фокусира погледа си. Родриго. Преглътна и се пресегна към него с една ръка в безмълвен зов за помощ. Лили не се преструваше. Изминалата нощ беше дълга и трудна. Тя повръща на няколко пъти, а през цялото време тялото ѝ бе заливано от горещи и студени вълни. Остра болка пронизваше стомаха ѝ, оставяйки я хленчеща и безпомощно свита на кълбо. За известно време мислеше, че дозата, която пое, ще се окаже смъртоносна, но, изглежда, болките започваха да отшумяват. Все още бе твърде слаба и ѝ беше зле, за да може да се качи от пода на кушетката, или дори да позвъни за помощ. През нощта се бе опитала да стигне до телефона, но не бе успяла.

Родриго тихо изпсува на италиански, прибра оръжието си в кобура и изстреля някаква заповед към хората си.

Лили събра цялата си сила и тихо прошепна:

— Не се приближавай твърде много. Може да е заразно.

— Не — отговори той на отличен френски, — не е заразно.

Няколко секунди по-късно върху нея наметнаха меко одеяло, а Родриго сръчно я зави и с лекота я вдигна на ръце.

Изнесе я от апартамента и по задните стълби излязоха навън, където ги очакваше колата му със запален двигател. Шофьорът изскочи като го видя и му отвори задната врата. Лили бе положена набързо в колата и Родриго седна от едната ѝ страна, от другата се настани един от хората му. Тя затвори очи, с глава свободно отпусната на облегалката, безшумно изхленчвайки на моменти, когато остра болка пронизваше стомаха ѝ. Нямаше сили да стои изправена и усети как

бавно започва да се свлича на една страна. Родриго раздражено се премести, така че тя да може да се облегне на него.

Основната част от съзнанието ѝ бе заето от физическата болка, която изпитваше, но една малка част от мозъка ѝ оставаше нащрек. Още не беше в безопасност нито от отровата, нито от Родриго. Засега той се въздържаше да прави изводи, но това бе всичко. Надяваше се, че поне я водеше някъде, където щеше да получи медицинска помощ. Най-вероятно нямаше да я убие и да се отърве от тялото ѝ, защото щеше да му е много по-лесно просто да я убие в апартамента и да си тръгне. Не знаеше дали някой го е видял да я изнася навън, но имаше голяма вероятност това да е така, въпреки че бяха минали през задния вход. Не че го беше грижа дали някой ги е видял. Тя предположи, че Салваторе вече бе мъртъв или умира и Родриго бе заел първото място в организацията на Нерви. Като наследник на баща си, Родриго получаваше много власт, както финансова, така и политическа. Салваторе бе държал много хора в джоба си.

Лили се бореше да държи очите си отворени и да следи пътя, по който се движеха, но клепачите ѝ постоянно се затваряха. Накрая си помисли: „по дяволите маршрута“ и се отказа да прави повече усилия. И без това, където и да я водеше Родриго, тя не можеше да направи нищо по въпроса.

Мъжете пътуваха в колата, без да говорят. Дори не разменяха и най-незначителни коментари. Атмосферата изглеждаше тежка и обтегната от мъка, тревога, или може би гняв. Тя не можеше да разбере коя по-точно е причината, а и нямаше какво да подслушва, тъй като те мълчаха. Дори шума от трафика извън колата изглеждаше като че ли се отдалечава, докато накрая не остана нищо.

Порталът на имението се плъзна встрани, за да пропусне колата, а шофьорът Тадео, прекара белия мерцедес през отвора само с по няколко сантиметра от двете страни. Родриго почака да спрат под колоната на входа и да му отворят вратата. След това подхвана Денис Морел, за да я премести, при което главата и се люшна назад и той разбра, че тя бе изпаднала в безсъзнание. Лицето ѝ бе бледо и жълтеникаво, очите хлътнали, а около нея се носеше специфична миризма — същата, която бе усетил и около баща си по-рано. Стомахът му се сви, докато се опитваше да обуздае мъката си.

Той все още не можеше напълно да проумее реалността — Салваторе бе мъртъв. Просто един факт — нямаше го вече. Новината все още не се бе разчула, но това беше само въпрос на време. Родриго нямаше време за лукса да се отдаде на мъката си. Той трябваше да действа бързо. Да укрепи позициите си и да вземе юздите в ръце, преди конкуренцията да ги нападне като стадо чакали.

Когато семейният доктор обяви, че състоянието на Салваторе изглежда е причинено от отравяне с гъби, Родриго започна да действа бързо. Изпрати трима човека да доведат М. Дюран от ресторанта в къщата, докато той самия взе Тадео за шофьор, Ламберто и Чезаре за подкрепление и отиде да вземе Денис Морел. Тя бе последният човек в компанията на баща му преди той да се разболее, а отровата беше признато женско оръжие — непряко и неопределено, зависещо от догадки и случайности. В този конкретен случай обаче, оръжието се бе оказало ефективно.

Но ако баща му бе загинал от нейната ръка, значи тя бе отровила и себе си, вместо да напусне страната. Той всъщност не очакваше да я намери в апартамента ѝ, тъй като Салваторе му беше казал, че ще пътува за Тулуза, за да посети болната си майка. Родриго бе сметнал това за удобно оправдание. Изглежда, обаче, не беше прав. Или поне възможността да се е заблудил бе достатъчно голяма, за да го възпре да не я застреля на място.

Той се измъкна от колата и склочи ръце под мишниците ѝ, след което я извлече навън. Тадео помогна да я поддържат права, докато Родриго успее да сложи ръката си под коленете на Денис и да я вдигне на ръце. Тя бе със среден ръст, малко над един и шейсет и, въпреки че се бе отпуснала изцяло в ръцете му, той без затруднения я внесе в къщата.

— Доктор Джордано тук ли е още? — попита той и получи положителен отговор. — Кажете му, че ми трябва помощта му, моля.

Той я занесе на втория етаж, в една от спалните за гости. По-добре за нея би било да я закарат в болница, но Родриго не бе в настроение да отговаря на въпроси. Представителите на властта можеха да бъдат толкова досадни понякога. Ако пък умреше, какво толкова. Той бе положил всички усилия, които тя заслужаваше. Винченцо Джордано беше истински лекар, макар че вече нямаше практика и прекарваше цялото си време в лабораторията в

покрайнините на Париж, която Нерви бе финансирал лично. Все пак, може би, ако Салваторе се бе обадил за помощ по-рано и бе настоял да бъде закаран в болница, можеше още да е жив; но Родриго не бе оспорил желанието на баща си да повикат Доктор Джордано, даже бе проявил разбиране. Дискретността е от изключително значение, когато човек е уязвим.

Той положи Денис на леглото и остана прав, гледайки я и размишлявайки защо баща му бе така омагьосан от нея. Не че Салваторе не беше любител на дамите по принцип, но тази не беше нищо особено. Днес даже изглеждаше ужасно, със сплъстена и несресана коса, с мъртвешки цвят на лицето, но дори и в обичайното ѝ разположение на духа и тялото, Родриго не мислеше, че щеше да бъде красива. Лицето ѝ бе някак твърде слабо, твърде сурово и долната ѝ челюст бе леко издадена напред. Това обаче, правеше горната ѝ устна да изглежда по-пълна и придаваше на чертите ѝ уникалност.

Париж бе пълен с жени, които изглеждаха по-добре от Денис и имаха по-добър усет към стила, но Салваторе бе пожелал точно нея, и при това я бе пожелал толкова силно, че не бе имал търпението да я проучи напълно, преди да се сближи с нея. За негово учудване, тя бе отказала първите му две покани, което превърна нетърпението му в мания. Дали прекалената отдаденост на идеята да я притежава го бе накарала да свали гарда? Дали тази жена бе, по някакъв начин, отговорна за смъртта му?

Болката в сърцето на Родриго беше толкова силна, а гневът му толкова заслепяващ, че би я удушил на място, само заради едната вероятност това да е истина. От друга страна обаче, хладният глас на разума го караше да се въздържа, защото тя би могла да му каже нещо, което да го отведе до убиеца.

Той трябваше да открие извършителя и да го елиминира. Организацията на семейство Нерви нямаше да допусне това деяние да се размине ненаказано, иначе репутацията им щеше да бъде съсипана. Фактът, че беше заел мястото на Салваторе, не позволяваше съществуването на никакви съмнения относно способностите или решителността му. Трябваше да открие врага. За съжаление обаче, вероятностите бяха твърде много. Когато човек се занимаваше със смърт и пари, целият свят беше замесен. И тъй като Денис също бе отровена, в сметката трябваше да бъдат включени евентуални ревниви

бивши любовници — както на баща му, така и на самата Денис. Доктор Винченцо Джордано почука вежливо на касата на отворената врата и влезе в стаята. Родриго го погледна — човека изглеждаше изтощен, обичайно подредените му къдрици бяха разрошени, като че ли ги беше скубал. Добрият доктор бе приятел с баща му от детството им и бе плакал, без да се свени, когато преди по-малко от два часа, Салваторе почина.

— Тя защо не е мъртва? — попита Родриго, сочейки жената на леглото. Винченцо измери пулса на Денис и преслуша сърцето ѝ.

— Все още не е във от опасност — каза докторът, потърквайки с ръка лицето си. — Пулсът ѝ е твърде ускорен и същевременно много слаб. Може би не е погълнала достатъчно от отровата, за разлика от баща ти.

— Все още ли мислиш, че са гъби?

— Казах, че изглежда като отрова от гъби. Поне по това, което знам. Но има и разминавания. Например скоростта, с която действа. Салваторе беше едър мъж. Той не се чувстваше зле като се прибра вечерта, към един часа. Умря само шест часа по-късно. Отровата от гъби действа по-бавно. Дори и най-отровните биха го убили поне за два дни. Симптомите бяха доста сходни, но скоростта на действие — не.

— Не е ли било цианид или стрихнин?

— Не, не и стрихнин. Симптомите бяха различни, а цианида убива за минути и причинява конвулсии. Салваторе нямаше конвулсии. Симптомите на отравяне с арсеник са донякъде подобни, но разликите са достатъчни да отпишем и него.

— Има ли начин да установим със сигурност каква е била отровата?

— Изобщо не съм сигурен, че е било отрова — въздъхна Винченцо. — Може да е било някакво постепенно натравяне с токсини, на които в такъв случай, всички трябва да сме били изложени.

— Тогава, защо на шофьора на баща ми му няма нищо? Ако това беше вирус, който действа за часове, тогава и той трябваше да се е разболял досега.

— Казах, че може да е, не че съм сигурен. Мога да направя някои тестове, и с твое разрешение да прегледам черния дроб и бъбреците на

Салваторе. Мога да сравня кръвните му проби с тези на... Как ѝ е името?

— Денис Морел.

— А, да, спомних си. Той ми е споменавал за нея — очите на Винченцо се натъжиха — Мисля, че беше влюбен.

— Е, сигурно щеше да изгуби интереса си след известно време. Винаги така ставаше — Родриго поклати глава, като че ли да проясни съзнанието си. — Достатъчно. Можеш ли да я спасиш?

— Не. Тя или ще оцелее или ще умре. Не мога нищо да направя.

Родриго остави Винченцо да прави тестовете си и слезе в мазето, където хората му държаха М. Дюран. Французинът вече бе в доста окаяно състояние, с тънки струйки кръв течащи от носа му, макар че хората на Родриго се бяха концентрирали върху тялото, където ударите боляха повече, но не оставяха толкова видими следи.

— Мосю Нерви! — хрипливо възкликна управителят на ресторанта, когато видя Родриго, след което се разплака от облекчение. — Моля ви, каквото и да е станало, не знам нищо по въпроса. Заклевам се!

Родриго придърпа един стол и седна срещу Дюран, облегна се и кръстоса дългите си крака.

— Баща ми е ял нещо във вашия ресторант снощи, което не му понесе — каза той като в огромна степен омаловажи нещата.

На лицето на французина се изписа изражение на абсолютно объркване и учудване. Родриго четеше мислите му ясно — „Бяха го пребили, защото Салваторе Нерви имаше проблеми със стомаха?“

— Но, но — заекна М. Дюран — ще му върна парите, разбира се, трябваше само да ми кажете — после посмя дори да добави — Това не беше необходимо.

— Да е ял някакви гъби?

Още веднъж изражение на учудване се изписа на лицето му.

— Той знае, че не е ял гъби. Поръча си пилешко с винен сос и аспержи, а мадмоазел Морел яде камбала. Не, нямаше гъби на масата им.

Един от мъжете в стаята беше редовният шофьор на Салваторе на име Фронте. Той се наведе към Родриго и прошепна нещо в ухото му. Родриго кимна.

— Фронте твърди, че на мадмоазел Морел ѝ е прилошало веднага след като са излезли от ресторанта.

Родриго се замисли върху факта, че тя първа е била поразена. Дали това означаваше, че тя първа бе поела от отровата, или просто ефекта бе дошъл по-бързо при нея, заради по-малкото ѝ тегло.

— Причината не е в храната от ресторанта ми, мосю — каза Дюран обидено. — Никой от другите гости не се е оплакал. Камбалата не беше развалена, а дори и да беше, мосю Нерви не яде от нея.

— Какво общо ядоха те двамата?

— Нищо — отговори Дюран, — освен, може би, хляба, макар че не видях мадмоазел Морел да яде от него. Мосю Нерви пи вино — едно изключително бордо „Шато Максимилиан“ от осемдесет и втора, а мадмоазел пи кафе, както обикновено. Мосю Нерви успя да я накара да отпие една глътка от виното, но то не ѝ се хареса.

— Значи и двамата са пили вино.

— Само една малка глътка. Както казах, на нея не ѝ се хареса. Мадмоазел не пие вино — типичното галско свиване на раменете на Дюран подсказа, че той не може да проумее такава странност, но тя бе факт.

Все пак снощи тя бе пила вино, дори и да е било само малка глътка. Можеше ли отровата да е толкова силна, че да застраши живота ѝ само с такова минимално количество?

— Остана ли някакво вино в бутилката?

— Не. Мосю Нерви го изпи всичкото.

Това не беше необичайно. Салваторе бе твърдоглав да си го признае, но той пиеше повече, отколкото обичайно пиеха италианците.

— А бутилката. Пазите ли я все още?

— Сигурен съм, че още е в кофата за смет, зад ресторанта.

Родриго нареди двама мъже да идат и да претърсят боклука, за да намерят празната бутилка, след което се обърна към М. Дюран.

— Много добре. Ще останете тук като гост — усмихна се студено, — докато бутилката и остатъците в нея бъдат анализирани.

— Но, това може...

— Да отнеме няколко дни, да. Сигурен съм, че ще проявите разбиране — може би Винченцо щеше да получи резултатите по-бързо, в собствената си лаборатория, но това тепърва щеше да се разбере.

— Баща ви... много ли е болен? — колебливо попита Дюран.

— Не — каза Родриго, ставайки от стола. — Той е мъртъв — думите отново пронизаха сърцето му като стрела.

На следващия ден Лили вече знаеше, че ще живее. На доктор Джордано му бяха необходими още два дни, за да направи същото изявление. Цели три дни ѝ бяха нужни, преди да се почувства достатъчно добре, за да стане от леглото и да вземе един душ, от който крайно се нуждаеше. Краката ѝ бяха толкова слаби, че по пътя към банята трябваше да се придържа към мебелите. Беше замаяна, а зрението ѝ още бе замъглено, но най-лошото бе отминало. Тя се бе борила отчаяно, за да остане в съзнание, като отказваше да взема лекарствата, които доктор Джордано ѝ предлагаше, за да облекчи болката и да ѝ помогне да поспи. Дори и след като припадна по пътя към имението на Нерви, тя не бе взимала никакви лекарства. Въпреки че френският ѝ бе отличен, той не бе родния ѝ език. Ако се оставеше да бъде упоена, родният ѝ американски английски можеше да се изплъзне между зъбите ѝ. Беше се престорила, че се страхува да не умре докато спи; че мисли, че може да се бори с отровата, стига само да стои в съзнание. Доктор Джордано знаеше, че това е глупаво от медицинска гледна точка, но се бе съгласил с желанието ѝ. Той казваше, че понякога душевното състояние на пациента е по-важно от физическото.

Когато тя, бавно и с усилия, се върна от луксозната мраморна баня, завари Родриго да седи на стола до леглото. Беше облечен изцяло в черно — поло и панталони. Приличаше на мрачно предсказание в тази бяло-бежова стая.

Всичките ѝ инстинкти се изостриха и преминаха в режим на тревога. Лили не можеше да заблуди Родриго така, както беше завъртяла главата на баща му. От една страна, Родриго беше по-умен от баща си, по-суров и по-хитър, а това значеше много. От друга, Салваторе намираще Лили за привлекателна, а сина — не. За баща му Лили беше млада жена, едно завоевание, но в същото време тя бе три години по-възрастна от Родриго, а той бе имал много любовници.

Лили беше облечена в една от собствените си нощници, донесена от апартамента ѝ предния ден, но сега се радваше, че бе

наметнала и един плътен турски халат, който бе намерила да виси в банята. Родриго бе един от онези мъже с явно сексуално излъчване, които караха жените да се притесняват от присъствието му, а Лили не бе имунизирана към тази част от личността му, дори и да знаеше достатъчно за него, за да се отврати. Той споделяше много от греховете, които Салваторе бе имал, макар и наистина да беше невинен за конкретните убийства, които бяха причина за нейното отмъщение. По една случайност Родриго беше в Южна Америка, когато това се случи.

Лили се довлече до леглото и седна, като се облегна на преградата в долната му част. Преглътна и каза:

— Ти ми спаси живота.

Гласът ѝ беше слаб и писклив. Беше много отпаднала и въобще не беше във форма да се защитава.

Той сви рамене и отговори:

— Всъщност не бях аз. Винченцо — доктор Джордано — каза, че не може нищо да направи. Просто ти се размина, предполагам, макар и не без нищо. Мисля, че той спомена нещо за сърдечната ти клапа.

Тя вече знаеше за това, защото докторът ѝ беше казал същата сутрин. Бе наясно с вероятния изход, когато пое риска.

— Черният ти дроб обаче ще се оправи. Вече се връща и цвета на лицето ти.

— Никой не ми каза, какво всъщност стана. Ти как разбра, че ми е зле? И Салваторе ли е болен?

— Да — отвърна Родриго. — Той не се оправи.

От Лили се очакваше нещо повече от обичайното възклицание „О, Боже“, затова тя нарочно извика в съзнанието си Аврил, Тина и Зиа, по детски слаба и висока, с ведро, весело лице и неспираща да приказва. Господи, толкова ѝ липсваше, че сърцето я заболя. Сълзи напълниха очите ѝ, и тя ги остави да потекат по бузите ѝ.

— Било е отрова — добави Родриго с изражение и тон, като че ли обсъждаше времето. Но Лили не се оставяше да бъде заблудена толкова лесно. Той със сигурност беше бесен. — В бутилката с вино, което е изпил. Изглежда е някаква синтетична, изкуствено създадена отрова; много силна. Докато се появят симптомите, вече бе твърде късно. Мосю Дюран от ресторанта каза, че и ти си опитала от виното.

— Да, само една глътка — тя избърса сълзите от лицето си. — Не обичам вино, но Салваторе настояваше и беше на път да се ядоса, защото не исках да го опитам, така че отпих... само една малка глътка, за да го зарадвам. Беше отвратително.

— Имаш късмет. Според Винченцо, отровата е толкова силна, че ако беше изпила малко повече от това, ако глътката не е била толкова малка, щеше да си мъртва.

Тя потрепери при спомена за болката и повръщането. Беше ѝ станало толкова зле, без дори да преглътне нищо, само от допира на виното до устните ѝ.

— Кой е направил това? Всеки можеше да пие от това вино. Дали е бил някой терорист, който не се интересува кой ще умре от постъпката му?

— Мисля, че мишената е бил баща ми. Всички знаеха, колко обича вино. Реколта осемдесет и втора на Шато Максимилиан се среща много рядко. Все пак остава загадка как така една бутилка се появи точно в деня преди посещението на баща ми в ресторанта.

— Но Дюран можеше да предложи виното на всекиго.

— И да рискува баща ми да научи, че толкова рядко срещано бордо не е предложено първо на него? Не мисля. Всичко доказва, че убиецът е добре запознат с ресторанта на Дюран и клиентелата му.

— Но как го е направил? Бутилката бе отворена пред нас. Как са отровили виното?

— Предполагам, с много тънка игла за подкожни инжекции, с която са пробили тапата. Няма как да се забележи толкова малка дупчица. А може и тапата да е била извадена, след което поставена обратно, ако са имали подходящите инструменти. За голямо облекчение на Дюран не вярвам, че той или сервитьорът, който ви е обслужвал, са замесени.

Лили бе седяла толкова дълго, че цялата трепереше от слабост. Родриго забеляза треперенето, което разтърсваше цялото ѝ тяло.

— Можеш да останеш тук, докато се оправяш изцяло — каза той учтиво, ставайки да си върви. — Ако ти трябва нещо, само кажи.

— Благодаря — отвърна тя, след което изрече най-голямата лъжа в живота си: — Родриго, съжалявам за Салваторе. Той беше... той беше... — *той беше един шибан убиец, но вече е само един мъртъв*

шибан убиец. Лили успя да отрони още една сълза, като мислеше за Зиа и спомняйки си лицето ѝ.

— Благодаря ти за съчувствието — каза той безизразно и излезе от стаята.

Когато Родриго затвори вратата, тя не изтанцува танца на победата, само защото беше твърде слаба за това. И предполагаше, че в стаята ѝ има скрити камери. Вместо това просто се отпусна назад в леглото и се опита да заспи, за да възстанови силите си. За съжаление обаче се чувстваше твърде възбудена от победата и успя само да подремне. Част от мисията ѝ бе изпълнена. Сега ѝ оставаше само да изчезне, преди Родриго да успее да открие, че Денис Морел не съществува.

ГЛАВА ТРЕТА

Три дни по-късно Родриго и по-малкия му брат Деймън стояха пред гробовете на родителите си, в дома на тяхното детство в Италия. Баща им и майка им отново бяха заедно, един до друг, положени в земята, така както бяха прекарвали целия си живот.

Гробът на Салваторе бе покрит с цветя, а двамата синове вече бяха взели по няколко от гроба на баща им и ги бяха положили на гроба на майка им.

Времето беше хладно, но слънчево и духаше лек вятър. Деймън сложи ръце в джобовете и вдигна поглед към синьото небе. На лицето му се четеше скръб.

— Какво ще правиш сега? — попита той.

— Ще разбера кой е виновен и ще го убия — отвърна Родриго без колебание. Дватамата се обърнаха и си тръгнаха. — Също така, ще съобщя на пресата за смъртта на татко. Не можем да го държим в тайна още дълго. Новината ще разтревожи някои хора, които ще се чудят какво ще стане с договорите им към фирмата сега, когато аз управлявам, така че ще трябва да се позанимая с тях. Може доходите да намалееят малко, но няма да е нищо страшно, а загубите ще са краткотрайни. Приходите от ваксината ще ги покрият. Даже доста повече.

— Винченцо успя ли да навакса изгубеното време? — попита Деймън. Той разбираше от бизнес повече от Родриго и всъщност управляваше семейните финанси от собствения си щаб в Швейцария.

— Не дотолкова, както се надявахме, но работата напредва. Той ме уверява, че до следващото лято ще е готов.

— Значи се справя по-добре, отколкото очаквах, като се има предвид колко бе изгубено.

Един нещастен случай в лабораторията на Винченцо бе унищожил голяма част от текущия проект.

— Той и хората му работят почти без прекъсване.

И щяха да работят още повече, ако Родриго видеше, че изостават от плана. Ваксината бе твърде важна, за да позволят на Винченцо да изпусне крайния срок.

— Дръж ме в течение — каза Деймън. Бяха се разбрали, по съображения за сигурност, да не се виждат повече преди убиецът на баща им да бъде намерен и задържан. Той се обърна и погледна назад към новия гроб с очи, пълни със същата болка и гняв като на Родриго. — Още не мога да повярвам — каза той почти глухо.

— Знам.

Двамата братя се прегърнаха, без да се свенят да покажат чувствата си, след което се качиха на две различни коли, за да стигнат до частното летище, откъдето всеки щеше да поеме с различен фирмен самолет към дома си. Родриго се бе почувствал по-добре в присъствието на по-малкия си брат. Хубаво беше да е близо до това, което бе останало от семейството му. Въпреки неприятния повод, който ги бе събрал, в отношенията им се усещаше лекотата на приятелството. Сега всеки се връщаше към собствената си част от свързаните им и все пак отделни империи. Деймън трябваше да се погрижи за парите им, а брат му да намери убиеца на баща им и да поиска разплата. Каквото и да предприемеше Родриго знаеше, че Деймън ще го подкрепи.

Истината обаче беше, че Родриго не бе напреднал изобщо в разследването. Винченцо все още анализираше отровата, която можеше да ги отведе до някаква следа, а Родриго следеше отблизо конкуренцията в бизнеса, за да разбере дали знаят за смъртта на Салваторе. Човек би си помислил, че най-нелегитимните им партньори биха били най-подходящи заподозрени, но той не искаше да отписва никого. Все още не. Можеше дори да е човек от тяхната организация или някой от правителството. Салваторе имаше пръст в много и различни области и явно някой бе станал по-алчен и бе поискал всичко за себе си. Трябваше само да разбере кой.

— Закарай мадмоазел Морел до тях — каза Родриго на Тадео, когато се навърши седмица от пристигането ѝ.

Тя вече се изправяше и ходеше уверено и, макар че рядко излизаше от стаята си, на Родриго не му бе особено приятно да има чужд човек в къщата. Той все още бе твърде зает да укрепва позициите си, а имаше някои неща, които чужди хора не трябваше да виждат или

чуват — за нещастие двама човека бяха решили, че той не е достоен за заместник на баща си и се бяха осмелили да оспорят авторитета му, което от своя страна го принуди да организира убийствата им. Родриго щеше да се чувства много по-удобно, ако къщата отново се превърнеше в лично негово убежище.

Само след няколко минути колата бе паркирана отпред, а жената и малкото ѝ багаж бяха натоварени вътре. След като Тадео потегли с французойката, Родриго отиде в кабинета на баща си, който сега бе станал негов, и седна зад огромното резбовано писалище, което Салваторе толкова бе обичал. Пред него беше доклада на Винченцо за анализа на отровата, направен по останките в бутилката, която бяха намерили в боклука на заведението. Беше го прегледал набързо, когато го получи, но сега го взе отново и го прочете внимателно, вниквайки във всеки детайл.

Според Винченцо, отровата бе специално разработена от химик инженер. Имаше някои от свойствата на Ореланин-а — вещество често срещано в някои живи организми, по-специално в отровната гъба *Galerina Autumnalis*. Това бе причината Винченцо да заподозре отравяне с гъби в началото. Ореланина атакуваше няколко вътрешни органи, но най-много черния дроб, бъбреците, сърцето и нервната система, при това така бавно, че симптомите не проявяваха не по-рано от десет часа след поглъщането. При това състоянието на жертвата в началото даваше признаци на подобрение, но задължително се стигаше до летален изход след няколко месеца. За ореланин-а няма известна противоотрова.

Отровата показваше и някои прилики с миноксидил — със забавящ ефект върху сърдечната дейност, спиране на сърцето, ниско кръвно налягане и затруднено дишане — това би спомогнало действието подобно на ореланин. Миноксидилът действаше бързо, а ореланин-а бавно. По някакъв начин обаче, двете различни свойства се бяха съчетали и закъснението на фаталното действие беше само няколко часа.

Също така, според Винченцо, в света имаше само няколко химика, които можеха да направят тази отрова и никой от тях не работеше за авторитетна фармацевтична компания. Естеството на работата им ги правеше трудно откриваеми, а услугите им — много скъпи. Тази конкретна отрова беше толкова силна, че по-малко от 30

грама убиваше седемдесеткилограмов човек, и струваше цяло състояние.

Родриго доближи дланите на ръцете си и замислено ги опря до устните. Логиката му подсказваше, че убиецът най-вероятно е конкурент в бизнеса, или някой, който си отмъщава за нещо от миналото, но инстинкта му все го насочваше към Денис Морел. В нея имаше нещо, което не го оставяше на мира. Не знаеше какво точно. Досега проучванията му бяха показали, че е точно това, за което се представя. Още повече, че и самата тя бе отровена и едва не бе умряла, което всеки логично разсъждаващ човек би казал, че я оневинява. Тя дори плака, когато той ѝ спомена, че Салваторе е мъртъв.

Нямаше никакви улики срещу нея. Сервитьорът, сервираше им виното, бе много по-вероятен извършител, но щателните разпити, на които той и Дюран бяха подложени, не доведоха до никакви разкрития, освен факта, че Дюран лично бе дал бутилката в ръцете на сервитьора и го бе наблюдавал докато я носи, без да се отклонява, до масата на Салваторе. Не, явно човекът, който му трябваше беше този, който бе дал на Дюран информацията за бутилката, а досега нямаше никакви данни за него. Бутилката бе купена от фирма, която не съществуваше. Очевидно убиецът бе доста наясно със занаята си, като се съди по начина, по който бе доставил отровата и виното до целта им. Явно бе проучил добре жертвата си и навиците ѝ. Знаел е, че Салваторе често посещава този ресторант, знаел е кога има резервация, както е знаел, с известна степен на сигурност, че Дюран ще запази тази конкретна бутилка вино за точно този свой високопоставен клиент. Убиецът, също така, е имал нужните умения, за да представи достоверно изглеждащ документ от легитимна фирма. Всичко това издаваше професионализъм, който ясно водеше към конкурент в бизнеса. И все пак, не можеше да забрави за Денис.

Малко вероятно, но убийството можеше и да е за отмъщение. Никой не беше извън подозрение, докато не се разбере със сигурност кой бе убил баща му. Каквото и да бе намирал той в Денис, вероятно някой друг е намирал същото и е бил също толкова обсебен. Що се отнасяше до предишните любовници на Салваторе, Родриго си ги припомни наум и реши, че никой от тях не може да има нещо общо. Най-вече по една причина — баща му беше като пчела — никога не се задържаше с някоя достатъчно дълго, за да се оформи истинска връзка.

След смъртта на жена си преди около двадесет години, Салваторе беше удивително активен по отношение на сърдечните въпроси. Никоя жена обаче не бе дори близо до това, което той бе изпитвал към покойната си съпруга.

Нещо повече, Родриго бе проучил всяка жена, с която баща му прекарваше времето си. Никоя от тях не бе показала признаци на чак толкова обсебване, нито пък биха знаели за такава екзотична отрова или как да се сдобият с нея и с безбожно скъпото вино. Щеше да ги провери отново, за всеки случай, но вероятно щяха да се окажат чисти. Какво можеше да се каже обаче, за хората, с които Денис бе имала връзка?

Той я бе попитал, но тя просто бе отговорила: „Не, няма такива хора.“

Дали искаше да каже, че е живяла праведно, като монахиня, цял живот? Не му се вярваше, макар да знаеше със сигурност, че бе отказала предложенията на Салваторе. Сигурно тя искаше да каже, че е имала любовници, но не смята, че някой от тях е способен на толкова нещо. Родриго обаче не се интересуваше какво мисли тя. Той искаше да направи собствените си заключения.

Ето какво го глождеше непрекъснато. Защо тя не му каза нищо за миналото си? Защо беше толкова потайна? Този факт не го оставяше на мира. Нямахше причина да не му даде имената на всички, с които е била откакто е навършила пълнолетие. Дали не прикриваше някого? Дали подозираше кой може да е сложил отровата в бутилката вино, знаейки, че тя не пие и смятайки, че ще е в безопасност?

Не беше я проучил толкова обстойно, колкото му се искаше. Първо, Салваторе нямаше търпение да почака, а и срещите им бяха толкова прозаични — до последната — че Родриго просто бе оставил въпроса настрана. Сега обаче, беше решен да изрови всичката възможна информация за Денис Морел. Ако тя някога дори си бе помисляла да спи с някого, той щеше да разбере. Ако някой все още бе влюбен в нея, той щеше да го намери. Вдигна слушалката на телефона и набра някакъв номер.

— Искам да поставите мадмоазел Морел под непрекъснато наблюдение. Дори само да си подаде носа навън от апартамента, искам да знам. Ако някой ѝ се обади по телефона или тя звънне на някого, искам да проследите обаждането, ясно ли е? Добре.

Във времето прекарано насаме в имението, Лили бе работила упорито в банята, за да възвърне възможно най-бързо силите си. Едно щателно претърсване не беше показало наличие нито на камера, нито на микрофон, което ѝ даде необходимото уединение. В началото можеше да прави само упражнения за разтягане, но бе положила големи усилия, подскачайки на място, като трябваше да се държи за мраморната тоалетка, за да запази равновесие. Беше правила също така лицеви опори и коремни преси. Беше се насилвала да яде колкото може повече, за да има нужната енергия за възстановяването си. Знаеше, че да се натоварва толкова можеше да е опасно, с тази повредена сърдечна клапа, но рискът беше пресметнат, както почти всичко в живота ѝ.

Първото нещо, което направи, след като се върна в апартамента си, бе същото щателно претърсване като на банята към гостната стая в имението. За свое облекчение, не намери нищо. Родриго явно не я подозираше, иначе щеше да се е погрижил всеки квадратен сантиметър от апартамента да се наблюдава и подслушва. Не, всъщност, той би я убил веднага, ако я подозираше.

Това обаче не означаваше, че е в безопасност. В момента, в който я попита за предишните ѝ любовници, тя разбра, че има на разположение само няколко дни, за да изчезне. Той щеше да се разрови надълбоко в миналото ѝ, само за да разбере, че такава няма.

Ако апартамента ѝ е бил претърсван, а тя трябваше да допусне такава вероятност, то тършуващите са били много внимателни. Все пак, не бяха намерили скритите ѝ принадлежности за спешно заминаване, иначе нямаше да е тук сега.

Старата сграда, в която живееше някога е била отоплявана с камини, които след Втората световна война са били заменени с радиатори. Камината в нейния апартамент е била зазидана, а пред нея поставили скрин. Лили бе постлала един евтин килим под скрина, не за да запази пода от издраскване, а за да може безшумно да мести скрина като дърпа килима. Сега тя го издърпа по-далеч от стената и легна по корем да разгледа отблизо тухлите. Нейната собствена замазка, с която бе прикрила отвора, беше невъзможна за разпознаване. Бе зацапала хоросана нарочно, за да изглежда стар, като този около

отвора. По пода нямаше прах, който да издава факта, че някой е проверявал стената, удряйки по нея с юмрук.

Лили взе един чука и длето, легна отново по корем и започна леко да изкъртва замазката около една от тухлите. Когато бе достатъчно разхлабена, тя я измъкна, а след нея и още една, и още една. Бръкна с ръка в празното пространство, където някога е била камината, и измъкна няколко торби и кутии, всяка от които грижливо увита в найлон, за да остане чиста.

В една малка кутия бяха прибрани документите ѝ за други самоличности — паспорти, кредитни карти, шофьорски книжки, лични карти, в зависимост от това каква националност решише да приеме. В една торба имаше три перуки. Имаше и комплекти дрехи, които трябваше да се държат скрити, защото лесно и бързо се запомняха. Обувките бяха друго нещо — тя просто ги изсипваше всичките заедно в някой гардероб. Колко мъже има по света, които биха обърнали внимание на куп обувки? Лили, също така имаше и пари в брой — в евро, английски лири и американски долари.

В последната кутия се намираще сигурен мобилен телефон. Тя го включи и провери състоянието на батерията — беше слаба. Извади зарядното устройство и го включи да се зарежда. Лили беше изтощена; по челото ѝ беше избила пот. Не можеше да тръгне утре, помисли си тя. Все още беше твърде слаба. Но вдругиден трябваше да замине. Налагаше се да побърза. Досега бе имала късмет. Родриго бе пазил смъртта на Салваторе в тайна, което ѝ бе спечелило малко време. С всяка изминала минута обаче нарастваше опасността някой в Лангли да види снимка на Денис Морел, да я сканира на някой от компютрите, който от своя страна да върне доклад, че като се оставят настрана цвета на косата и очите, чертите на Денис Морел съвпадаха идеално с тези на Лилиан Мансфийлд — агент на Централното разузнавателно управление. Тогава ЦРУ щеше да я погне, а те имаха източници на информация и ресурси, за които Родриго можеше само да мечтае. По практически съображения Салваторе Нерви бе оставен да развива бизнеса си с благоволенieto на Агенцията. Никой от шефовете там нямаше да се зарадва на това, че тя го бе елиминирала.

Беше въпрос на късмет кой ще я намери първи — Родриго или някой от ЦРУ. Лили би имала по-големи шансове срещу Родриго,

защото той вероятно щеше да я подцени. Хората от Агенцията обаче нямаше да направят тази грешка.

Лили искаше да провери дали я следят, а и би изглеждало странно, ако не го направи, затова се навлече с доста дрехи и отиде до кварталния магазин. Щом излезе от сградата, забеляза „опашката“ — мъжът седеше в една безлична сива кола, паркирана по средата на разстоянието до следващата пресечка и когато я видя, той вдигна един вестник, за да скрие лицето си. Аматьор. Но ако отпред имаше пост, тя предположи, че такъв има и зад сградата. Добрата новина беше, че в самата сграда нямаше пост, което правеше нещата малко по-предсказуеми. Не ѝ се искаше да излиза през прозореца на третия етаж в нейното състояние. Лили носеше платнена пазарска чанта, в която сложи някои продукти и плодове. Един мъж, който изглеждала като италианец и с нищо не се отличаваше от околните, освен ако не го търсиш специално, я следваше и не я изпускаше от очи. Добре, помисли си тя, значи стават трима. Бяха достатъчни, за да свършат добра работа, но не бяха толкова много, че да не може да се оправи с тях.

След като плати за покупките се запъти обратно към апартамента, като внимаваше крачките ѝ да не са твърде бързи и да изглежда като че ли ѝ костват много усилие. Вървеше със забит в земята поглед, олицетворение на незаинтересоваността, точно както би вървял човек, който не е нащрек и не го интересува какво става наоколо. Преследвачите ѝ трябваше да си помислят, че изобщо не ги е забелязала, както и че здравето ѝ е още твърде крехко и едва се придвижва. Тъй като те не бяха особено вещи в наблюдението, щяха, без да го осъзнаят, да свалят малко гарда, защото тя не представляваше никакво предизвикателство.

След като батерията на телефона се зареди напълно, Лили отиде с него в банята и пусна водата да тече в умивалника, за да заглуши всички други звуци, в случай че към апартамента ѝ имаше насочен параболичен микрофон. Вероятността за това беше твърде малка, но в нейния занаят параноята спасяваше животи. Лили направи резервация за билет до Лондон в първа класа, след което прекъсна разговора, позвъни отново, представяйки се с друга самоличност, и резервира друг билет — от Лондон за полет заминаващ половин час след пристигането ѝ обратно до Париж, където абсолютно никой не би

очаквал да я намери. След това щеше да реши накъде да поеме, но тази маневра щеше да ѝ спечели още малко време.

Лангли, Вирджиния

Рано на следващата сутрин един младши анализатор на име Сузи Полард премигна в недоумение като видя това, което компютърът току-що бе върнал като резултат на искането за лицево разпознаване. Тя отпечата доклада, след което се запъти през лабиринта от работни кабинки, докато стигна до една конкретна, подавайки глава иззад преградата.

— Това изглежда доста интересно — каза тя, подавайки доклада на старши анализатора Уилона Джаксън.

Уилона намести очилата си и бързо прегледа документа.

— Права си — отвърна тя. — Добра находка, Сузи. Ще предам това на шефовете.

Тя се изправи, чернокожа жена, сто и осемдесет сантиметра на ръст, със строги черти и делово отношение към всичко в живота, най-вече към съпруга и петте ѝ синове. Казваше, че без друга жена за помощ в домакинството ѝ се налага сама да държи всичко под контрол. Това ѝ отношение се простираше и върху работата, където не търпеше никакви глупости. Всичко, което препращаше към шефовете, получаваше необходимото внимание.

До обяд Франклин Вини вече бе получил доклада. Салваторе Нерви, главата на организацията „Нерви“ — Франк не искаше да я нарича корпорация, макар че в нея участваха няколко корпорации — бе починал от неизвестна болест. Точната дата на смъртта му оставаше неизяснена, но се знаеше, че синовете му са го погребали в дома му в Италия, преди да разгласят факта. За последно, Салваторе е бил видян в един парижки ресторант, като между този момент и официалното обявяване на смъртта му имаше четири дни. Той привидно е бил в отлично здраве, така че явно неизвестната болест се бе развила доста бързо. Случваха се и такива неща, разбира се. Инфаркти и инсулти поваляха привидно здрави хора всеки ден.

Тревогата идваше от резултата, който програмата за лицево разпознаване бе дала, при търсенето за най-новата приятелка на Салваторе Нерви. Отговорът бе извън всякакво съмнение — това беше

една от най-добрите агентки под прикритие на ЦРУ — Лилиан Мансфийлд. Лили бе потъмнила светлорусата си коса и бе сложила тъмни лещи, които да променят нейните запомнящи се светлосини очи, но нямаше спор, че това е тя.

Още по-тревожен бе факта, че преди няколко месеца двама от най-близките хора на Лили, както и осиновената им дъщеря, бяха умрели от ръката на Нерви. Всичко сочеше към един извод — Лили бе действала на своя глава, поемайки нещата в собствените си ръце.

Тя е знаела, че ЦРУ няма да позволи елиминацията на Салваторе Нерви. Той бе един отвратителен пример за човек, който си заслужаваше да умре, но беше достатъчно умен да играе двойна игра, като се поставя в полза на всички страни, застраховайки се от точно такава развръзка. Бе предавал на Агенцията изключително важна информация в продължение на години. Сега обаче, този канал бе загубен, може би завинаги. На ЦРУ щеше да отнеме години, ако изобщо успееше, да възстанови тези отношения с наследника на Салваторе. Родриго Нерви бе известен с това, че е страшно недоверчив и не се очакваше да се съгласи лесно на каквото и да е сътрудничество. Единствената надежда на Франк бе, че Родриго ще прояви прагматизма на баща си.

Вини мразеше да работи с членовете на организацията Нерви. Да, те наистина имаха и легален бизнес, но бяха като последователи на Бог Янус; всичко, което правеха имаше две страни — добра и лоша. Ако в една част от лабораторията им учени търсеха ваксина срещу рак, в другата част някой работеше над нов вид биологично оръжие. Те даваха огромни суми на благотворителните организации, които вършеха с тях много добри дела, но също така финансираха терористични организации, които убиваха невинни хора.

Да си играеш в басейна на световната политика бе като да идеш да поплуваш в канализацията. Човек трябваше да се изцапа, за да се включи. Лично за себе си, Франк мислеше, че смъртта на Салваторе Нерви е добър край, но що се отнасяше до работата му, ако Лилиан Мансфийлд бе отговорна за това, тя трябваше да си понесе последствията.

Отвори засекретеното ѝ досие и го прочете. Психологичният ѝ портрет показваше, че тя работи под голямо напрежение вече от няколко години. От личен опит Франк знаеше, че има два вида агенти

— такива, които си вършеха работата, без да влагат в нея повече чувства от например при размазването на една муха, и такива, които бяха убедени, че вършат добро, но все пак душите им страдаха от постоянния стрес. Лили спадаше към втората група. Тя беше много добра в работата си, една от най-добрите, но всеки удар, който бе понесла, оставяше следа в душата ѝ. Бе преустановила контактите със семейството си преди години, което не беше добре, защото водеше до чувство на самота и изолация от света, който тя така усърдно защитаваше. При тези обстоятелства, приятелите ѝ в работата бяха станали нещо повече от колеги. Те бяха заели мястото на семейството. Тяхната смърт вероятно бе капката, която бе преляла чашата. Франк знаеше, че някои от колегите ще му се присмееят, ако разберат, че мисли по този начин — за души и чувства — но бе от доста години в занаята и не само виждаше, но и разбираше това, което вижда.

Горката Лили. Може би той трябваше да я спре от активна дейност в мига, в който за първи път видя, че започва да се поддава на напрежението. Сега вече бе твърде късно. Трябваше да се примири с настоящата ситуация.

Вдигна телефона и нареди на секретарката си да го свърже с Лукас Суейн, който, по някакво чудо, в момента беше в сградата. Явно съдбата бе решила да бъде благосклонна днес. Около четиридесет и пет минути по-късно секретарката му съобщи по интеркома:

— Господин Суейн е тук.

— Кажу му да влезе.

Вратата се отвори и Суейн влезе с бавна, флегматична походка. Всъщност, той така се движеше винаги. Вървеше като каубой, който няма къде да отиде, а и не бърза да стигне. Дамите изглежда харесваха тази му черта.

Суейн бе от хората, които, освен че изглеждат добре, винаги са и в добро настроение. На лицето му и сега имаше глуповата усмивка, докато казваше „здрасти“ и сядаше на стола, който Франк му бе посочил. Той бе адски добър полеви агент, защото хората не го възприемаха като опасност. Може и да беше веселяк, с походка, която символизира мързела в най-чистата му форма, но винаги успяваше да изпълни задачата си. Беше работил в Южна Америка повече от 5 години, което обясняваше силния му слънчев загар и мускулестото му тяло без грам тлъстина. Годишките обаче започваха да му личат,

помисли си Франк, макар че, не беше ли така с всички? Кафявата коса на Суейн се беше посребрила по слепоочията. Все още я подстригваше късо, заради „близнатото“ отпред, което не се поддаваше на сресване. Бръчки очертаваха очите и прорязваха челото и бузите му, но с неговия късмет дамите сигурно ги намираха за сладки като походката му. Сладък. Днес сигурно е тъжен ден в кариерата му, щом описва най-добрия си полеви агент като сладък.

— Какво става? — попита Суейн, като протегна дългите си крака и се отпусна на стола. Официалността не бе от силните му страни.

— Имаме деликатна ситуация в Европа. Една от щатните ни агентки е решила да действа сама и е убила ценен наш информатор. Трябва да я спрем.

— Жена?

Франк му подаде доклада от бюроа си. Суейн го взе и бързо го прегледа, след което му го върна.

— Работата е свършена. Защо трябва да я спираме сега?

— Салваторе Нерви не действаше сам, когато бяха убити приятелите на Лили. Тя е тръгнала да отмъщава и може да погуби цялата ни мрежа по този начин. Вече ни навреди много, като елиминира Нерви.

Суейн смръщи лице и енергично го разтърка с двете си ръце.

— Нямате ли някой свободен агент, когото принудително сте отстранили от служба и сте изпратили в Европа на почивка? Някой със специални умения, който да може да открие мис Мансфийлд и да сложи край на безчинствата ѝ?

Франк прехапа езика си, за да не се усмихне.

— Това на сценарий за холивудски екшън ли ти прилича?

— Е, надеждата умира последна.

— Твоята умря току-що.

— Добре, ами какво ще кажеш за Джон Медина? — в сините очи на Суейн проблесна искрено забавление от факта, че може да подразни Франк.

— Джон е зает в Близкия Изток — отвърна Франк спокойно.

Отговорът му накара Суейн да скочи на крака, забравяйки за всякаква флегматичност и мързел.

— Я почакай. Искаш да кажеш, че Джон Медина наистина съществува?

— Да, той наистина съществува.

— Но няма досие за него... — започна да казва Суейн, след което се усети, спря и се ухили. — Опа.

— Което ще рече, че си проверявал. Точно затова няма досие. За негова собствена безопасност. Та, както казвах, той е под прикритие в Близкия Изток, а и да не беше, не бих го използвал, за да върне някакъв агент от Европа.

— Значи, той е много по-важен от мен, така ли? — Суейн отново бе надянал глуповатата усмивка, което значеше, че не се е засегнал.

— Означава, че той има по-различни способности. Ти си човекът, когото искам за тази мисия, и тази вечер летиш за Париж. Ето какво трябва да направиш.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

След цял ден прекаран в ядене, почивка и леки упражнения, които да подобрят издръжливостта ѝ, Лили се събуди чувствайки се много по-добре. Грижливо събра багажа в ръчната и пазарската чанта, като се увери, че не оставя нищо важно в апартамента. Повечето ѝ дрехи останаха да висят в гардероба. По местата си бяха и странните фотографии на непознати хора, които бе сложила в евтини рамки из апартамента, за да придаде дълбочина на фалшивата си самоличност.

Не свали чаршафите от леглото и не изми купичката и лъжицата, които бе използвала за закуска, макар че си направи труда да забърше добре всичко в апартамента с мастно разтварящ почистващ препарат, който да унищожи всички пръстови отпечатъци. Бе го правила много пъти, през последните деветнадесет години и навикът бе дълбоко вкоренен в нея. Лили дори бе забърсала евентуално оставените от нея отпечатъци в имението на Нерви, макар че там нямаше възможност да използва препарат. Също така, почистваше приборите си за хранене и чашите, от които пише, преди келнерите да ги приберат, както и почистваше четката си за коса всяка сутрин, пускайки космите в тоалетната.

Не ѝ даваше мира фактът, че доктор Джордано ѝ бе взел кръв за проби, но все пак ДНК не се използваше толкова широко, както пръстовите отпечатъци. Просто нямаше толкова голяма база данни. Нейните отпечатъци бяха картотекирани в Лангли, но само там. Като изключим няколкото убийства през годините, тя бе примерна гражданка. А пръстовите отпечатъци сами по себе си не бяха нищо, ако не съвпаднат с отпечатъците в някоя база данни, откъдето да се получи името на човека. Едно недоглеждане не беше опасно, но две даваха възможност за разкриване на самоличността. Бе се опитала да не дава изходна позиция, доколкото ѝ позволяваха възможностите.

Най-вероятно, доктор Джордано щеше да го сметне за крайно странно, ако тя се обадеше и си поискаше обратно остатъците от кръв след тестовете. Друго щеше да бъде, ако си беше в Калифорния

например, където винаги можеше да каже, че членува в някаква странна религиозна организация и кръвта ѝ трябва. Можеше дори да каже, че е вампир и пак щеше да си я получи обратно. Тази сатанинска мисъл докара вяла усмивка на лицето ѝ, и ѝ се прииска да можеше да я сподели със Зиа, която имаше богато чувство на хумор по отношение на абсурдното. Когато беше с Аврил и Тина, и най-вече със Зиа, Лили можеше да си позволи да се отпусне и дори понякога да се държи глупаво, като нормален човек. За хората от нейния занаят да се отпуснат бе лукс, който можеха да си позволят само в компанията на себеподобните.

Бледата усмивка изчезна. Липсата на най-близките ѝ хора бе оставила такава огромна празнина в живота ѝ, че не вярваше някога да я запълни. През годините кръгът на доверените ѝ хора се бе свивал непрекъснато, докато накрая останаха само пет души в него: майка ѝ и сестра ѝ, които вече не смееше да посети от страх да не ги изложи на опасност, и тримата ѝ приятели. Лили и Аврил бяха някога любовници. За един много кратък период те заедно прогонваха самотата. После се бяха отдалечили, след което Лили срещна Тина по време на една задача, за изпълнението на която бяха необходими двама агенти. Допреди да срещне Тина, на Лили никога не ѝ се бе случвало да си пасне толкова добре и толкова бързо с някого. Усещането бе, като че ли те двете бяха близначки. Трябваше само да се погледнат за миг, за да разберат, че мислят за едни и същи неща, по едно и също време. Споделяха същото чувство за хумор, същите глуповати мечти как един ден, когато вече не работят за Агенцията, ще се омъжат и ще имат собствен бизнес — не задължително в този ред — а може би дори щяха да имат и едно-две деца.

Този момент бе дошъл за Тина, когато като балони с хелий, които свободно се носят в едно затворено помещение, пътищата им с Аврил се пресякоха. Лили и Тина може да споделяха много общи неща, но органичното привличане бе друго нещо. Само един поглед бе достатъчен на Аврил да се влюби в слабата, тъмнокоса Тина, а чувствата му се оказаха споделени. За известно време те прекарваха свободните си дни между различните задачи заедно и, в повечето случаи, си изкарваха страхотно. Бяха млади, здрави и добри в работата си. Безспорно, професията им на наемни убийци ги караше да се чувстват силни и непобедими. Бяха достатъчно умни да не се хвалят с

работата си, но вътрешно се наслаждаваха на тръпката. После дойде денят, в който Тина бе простреляна и реалността ги връхлетя с пълна сили. Професията им бе смъртоносна. Тръпката си отиде и те осъзнаха собствената си уязвимост. Аврил и Тина реагираха на това явление като се ожениха веднага щом тя се възстанови дотолкова, че да може да извърви пътя до олтара. Създадоха собствен дом, първо тук в Париж, а после си купиха малка къща в покрайнините. Започнаха да поемат все по-малко поръчки. Лили обичайно идваше да ги посети при всеки удобен случай и един ден доведе със себе си Зиа. Бе намерила това бебе, изоставено и гладно, в Хърватия, малко след като страната обяви независимостта си от Югославия, а Сръбската армия започна да наказва цели райони от новата държава, което щеше да даде началото на последвалата война. Лили бе разпитвала и търсила майката на детето, но като че ли никой нищо не знаеше, или не искаше да каже. Лили можеше да избира между това да вземе бебето със себе си, или да го остави на сигурна смърт.

След два дни вече обичаше детето толкова силно, като че ли го бе родила самата тя. Излизането от страната не бе лесно, като се вземе предвид факта, че носеше и бебе със себе си. Наложиха се да търси мляко, пелени и завивки. По това време не я беше грижа за дрехи — главното беше бебето да е нахранено, да е сухо и да му е топло. Беше я нарекла Зиа, просто защото харесваше името.

После дойде проблема с издаването на документи за Зиа — трябваше да се намери достатъчно добър фалшификатор и бебето да се изнесе до Италия. След като напуснаха Хърватия, грижите за детето бяха по-леки. Всичко, от което се нуждаеха, можеше лесно да се намери. Все пак на Лили не ѝ бе лесно да се грижи за момиченцето. Беше ѝ трудно да я храни, а Зиа често изплюваше повече мляко, отколкото преглъщаше. Затова, вместо да продължи да подлага бебето на други пътувания, при положение, че то горкото не бе имало време да свикне с нищо в краткия си живот, реши да поостанат в Италия.

Лили мислеше, че Зиа е била само на няколко седмици, когато я намери, макар че бе възможно недохранването и липсата на грижи да са я оставили по-дребничка от нормалното. След като прекараха три месеца в Италия, детето бе наддало достатъчно, за да се образуват трапчинки по пухкавите и сладки ръчички и крачета. Започнаха да ѝ растат зъбки, което я караше непрекъснато да се лигави, а всеки път,

когато погледнеше към Лили, на лицето ѝ се изписваше неподправена и чиста радост, която само бебетата могат да изразят, без да изглеждат като пълни идиоти.

Накрая, Лили заведе Зиа във Франция, за да я запознае с леля Тина и чичо Аврил. Прехвърлянето на попечителството върху детето стана бавно и постепенно. Всеки път, когато Лили поемаше поръчка, тя оставяше Зиа при приятелите си. Те обичаха бебето, а Лили бе доволна, че може да я остави в сигурни ръце, макар че всеки път, когато заминаваше, сърцето ѝ се късаше. В такива случаи, заживяваше само за момента, в който ще се върне и Зиа ще я посрещне. Тогава малкото личице греиваше, а от устата ѝ се изтръгваше писък на удоволствие, който Лили намираще за най-прекрасния звук на света.

Но после неизбежното се случи. Зиа растеше и дойде момента, в който трябваше да тръгне на градина. Понякога Лили отсъстваше по цели седмици. Естествено беше Зиа да прекарва повече време с приятелите ѝ и накрая всички осъзнаха, че трябва да фалшифицират още няколко документа, според които Зиа да стане дете на Тина и Аврил. Докато стане на четири години, момиченцето бе започнало да ги нарича мама и татко, а Лили бе станала леля Лил. Цели тринадесет години Зиа бе емоционалният център на живота ѝ, а сега вече я нямаше.

Какво по дяволите бе накарало Тина и Аврил да се върнат към заниманията, които отдавна бяха оставили? Трябваша им пари ли? Със сигурност знаеха добре, че само да попитат Лили и тя щеше да им даде всичко, което има — а то не беше малко. След деветнадесет години добре платена работа, имаше богато запазена сметка в Швейцарска банка. Нещо бе подмамило Тина и Аврил да прекратят преждевременната си пенсия, за което заплатиха с живота си. Също и Зиа.

Сега Лили бе изразходвала по-голямата част от спестяванията си, за да се сдобие с отровата и да подготви сцената. Подправените документи струваха пари, а колкото по-добри бяха, толкова повече струваха. Наложил ѝ се да наеме апартамент, да си намери истинска работа — защото щеше да бъде много съмнително ако нямаше такава — после да нагласи нещата така, че пътищата им със Салваторе Нерви да се пресекат и да се надява, че той ще захапне примамката. Нищо сигурно нямаше в цялата организация. Можеше да се направи да изглежда много привлекателна, но сама знаеше, че не е красавица. Ако

това не бе проработило, щеше да измисли нещо друго. Тя винаги намираще начин. Но планът бе сработил чудесно, или поне до момента, в който Салваторе я накара да опита от виното.

Сега имаше само една десета от парите, с които разполагаше преди, беше с увредена сърдечна клапа, която, както и бе обяснил доктор Джордано, ще трябва да се подмени. Физическото ѝ състояние бе просто плачевно и времето ѝ изтичаше.

От логична гледна точка беше ясно, че шансовете ѝ не са големи. Този път не само не можеше да разчита на подкрепа от Лангли, напротив, Агенцията щеше да работи срещу нея. Нямаше да може да използва безопасните си убежища, нямаше на кого да се обади за подкрепление и трябваше да внимава с всеки срещнат. Лили нямаше представа кого ще изпратят срещу нея. Можеше просто да я открият и да я елиминират чрез снайперист. В този случай нямаше от какво да се притеснява, защото просто нямаше начин да се предпази. Тя не беше Салваторе Нерви и не разполагаше с автопарк от бронирани автомобили и укрепени входове. Единственият ѝ шанс беше да не им даде възможност да открият местоположението ѝ. Добрата новина беше... всъщност нямаше добра новина.

Всичко това съвсем не означаваше, че щеше просто да се покаже навън и да стане лесна мишена. Можеше и да успеят да я елиминират, но щеше да ги затрудни максимално. Тук беше заложена професионалната ѝ гордост, а сега, когато Зиа и приятелите ѝ вече ги нямаше, честта бе почти всичко, което ѝ бе останало.

Лили изчака възможно най-дълго, преди да се обади по мобилния си телефон и да извика такси. Целта ѝ беше да намали до минимум времето за реакция на Родриго и хората му. В първия момент, мъжете, които я следяха, нямаше да знаят къде отива, но когато осъзнаеха, че пътува към летището, щяха да се обадят на Родриго и да поискат инструкции. Вероятността той да има някой вътрешен човек там беше поне петдесет на петдесет, но Де Гол е голямо летище и ако не им беше известно точно с коя авиокомпания ще лети или дестинацията на полета ѝ, щеше да им е трудно. Те само можеха да я следят, но в един момент охраната щеше да ги спре.

Ако Родриго провереше списъците с пасажерите също не би имало проблем, защото тя не пътуваше под името Денис Морел или собственото си име. Не се съмняваше, че той ще ги провери, въпросът

е дали вече го бе направил. В началото можеше даже да не се е усъмнил достатъчно, за да направи нещо повече от това да нареди да я следят. Като заминаваше толкова открито и с толкова малко багаж, Лили се надяваше, че само ще възбуди любопитство у него, но не и подозрения. Поне не и през краткия период, който ѝ трябваше, за да се покрие.

Ако боговете бяха благосклонни, той нямаше да се усъмни твърде много, дори и когато хората му я загубеха на оживеното летище Хийтроу. Можеше да се зачуди защо бе избрала да лети, вместо да вземе ферибота или влака под Ламанша, но и това не беше толкова необичайно. Много хора предпочитаха самолета, ако бързат.

В най-добрия случай, не би се усъмнил в нея поне за няколко дни. В най-лошия случай, би наредил на хората си да я задържат на Де Гол, въпреки всички свидетели и вероятните последици. Родриго не би се притеснявал за последиците, но Лили беше готова да се обзаложи, че не би стигнал до такава крайност. Досега още не бе разбрал, че тя не е тази, за която се представя; иначе щеше да заповяда на хората си да нахлуят в апартамента ѝ. След като още не бе разкрил този факт, Родриго нямаше достатъчно сериозна причина да предизвика такава суматоха на обществено място.

Лили слезе да изчака таксито, като застана така, че да може да наблюдава улицата, но преследвачите ѝ да не могат да я видят. Бе помислила за възможността да повърви няколко пресечки до стоянката на таксита, където да изчака реда си, но това щеше да даде време на Родриго и хората му, а и щеше да я измори. Преди малко повече от седмица тя можеше да пребяга същото разстояние без дори да се задъха.

Може би сърцето ѝ бе понесло минимална щета и с времето щеше да се оправи. Лили беше много зле в продължение на три дни; бе лежала в апартамента си, без да яде. Човешкото тяло губи силите си много по-бързо отколкото ги придобива. Тя реши, че ще си даде един месец. Ако след това не се възстановеше към нормалното си състояние, щеше да си направи изследвания на сърцето. Още не знаеше къде, или как ще плати за тези изследвания, но щеше да намери начин.

Разбира се, всичко това щеше да стане само при положение, че след месец тя още бе жива. Като се изплъзне от Родриго, трябваше да

се справи и с бившия си работодател. Още не бе пресмятала шансовете си за това; не искаше да се депресираща допълнително.

Едно черно такси спря отпред. Докато вдигаше чантата си, Лили промърмори „Време е за шоу“ и спокойно излезе на улицата. Не бързаше и по никакъв начин не издаваше някаква нервност. Когато се настани в колата, извади дамското си огледало и го нагласи така, че да вижда преследвачите си.

Когато таксито потегли, беше последвано от сребрист Мерцедес. Той намали покрай тротоара и един мъж се стрелна към него, като на практика скочи в колата в движение, след което Мерцедеса отново ускори и се озова точно зад таксито. В огледалото си, Лили виждаше пътника до шофьора да говори по мобилен телефон.

Летището беше на тридесет километра извън града. Мерцедесът следваше плътно таксито през целия път. Лили не можеше да реши дали да се почувства обидена или не. Дали Родриго мислеше, че тя е толкова глупава, че да не забележи, или може би просто нямаше да ѝ пука. От друга страна обаче, обикновените хора не се оглеждаха за преследвачи. Фактът, че хората му бяха толкова безгрижни значеше, че Родриго още не се е усъмнил в нея, макар че бе наредил да я следят. Ако можеше да съди по това, което знаеше за него, Лили мислеше, че би я държал под наблюдение докато разкрие истинския убиец на баща си. Родриго не оставяше нещата докато не ги разнищеше до край.

Когато стигнаха летището, Лили спокойно се запъти към гишето за чекиране на Бритиш Еървейс. В паспорта ѝ пишеше, че името ѝ е Александра Уесли, британска поданичка, а снимката отговаряше на сегашния ѝ цвят на косата и очите. Щеше да пътува в първа класа, нямаше багаж за чекиране, а самоличността ѝ бе внимателно разработена през последните няколко години, с много печати в паспорта, които показваха, че бе посещавала Франция по няколко пъти годишно. Лили имаше няколко такива самоличности, които грижливо бе крила дори от познатите си в Лангли, точно за такива случаи.

Пасажерите за нейния полет вече бяха поканени да се качват, докато тя премина през всички проверки и стигна до изхода. Не се оглеждаше явно, а внимателно следеше обстановката с периферното си зрение. Да, онзи човек там я наблюдаваше, а в ръката му имаше мобилен телефон.

Той не се приближи към нея, само се обади на някого. Досега късмета ѝ работеше. След това вече бе в безопасност на борда на самолета, което означаваше, че е под юрисдикцията на правителството на Великобритания. Мястото ѝ бе до прозореца, а това до пътеката вече бе заето от елегантно облечена млада дама на около тридесет години. Лили промълви някакво извинение и се промъкна покрай жената до мястото си.

След половин час бяха във въздуха и им предстоеше едночасов полет до Лондон. Лили и жената до нея си разменяха любезности. Лили използваше английския си акцент, който като че ли действаше успокоително на жената. Той ѝ беше по-лесен отколкото парижкия и тя въздъхна от облекчение, когато мозъка ѝ се отпусна от постоянното напрежение. Подремна за кратко, уморена от дългото ходене из летището.

Когато бяха на петнадесет минути от Лондон, Лили се наведе напред и издърпа ръчната си чанта изпод седалката.

— Извинете за безпокойството, — каза тя колебливо на жената до себе си — но имам един малък проблем.

— Да? — отвърна вежливо спътничката ѝ.

— Името ми е Александра Уесли, може би сте чували за „Уесли Енджиниъринг“, фирмата на мъжа ми, Джералд. Проблемът е, че... — Лили сведе смутено поглед — ами проблемът е, че го напускам, а той изобщо не го приема добре. Изпратил е хора да ме следят и се страхувам, че може да ме отвлекат. Той е малко груб; свикнал е да става на неговото и... наистина не мога да се върна при него.

Жената изглеждаше едновременно смутена и заинтригувана, като че ли не обичаше да ѝ споделят такива лични подробности, но все пак бе очарована.

— Горката. Разбира се, че не можете се върнете при него. Какво мога да направя аз обаче?

— Когато излезем от самолета, ще вземете ли тази чанта да я занесете до най-близката обществена тоалетна? Аз ще ви последвам и ще си я взема там. Вътре имам разни неща за маскировка — Лили отвърна бързо щом видя притеснението в очите на жената; все пак в тези времена на тероризъм си е доста подозрително непознат човек да те помоли да пренесеш чантата му. — Вижте, прегледайте какво има вътре — Лили веднага отвори чантата — Дрехи, обувки, перуки. Нищо

друго. Просто хората, които ме следят, може да се сетят за възможността да се дегизирам и ще обърнат внимание дали влизам в тоалетната с голяма чанта. Четох една книга как да се изплъзваме от натрапници и там бяха споменали за това. Джералд ще е пратил хора на Хийтроу да ме чакат, сигурна съм. Веднага щом изляза от самолета ще ме дръпнат настрана и ще ме отведат.

Лили закърши ръце, надявайки се да изглежда достатъчно изплашена. В случая ѝ помагаше факта, че лицето ѝ все още бе изпито и бледо от болестта, както и, че беше слаба. Това я правеше да изглежда по-крехка, отколкото бе всъщност.

Жената взе чантата и внимателно прегледа всяка вещ в нея. На лицето ѝ се изписа усмивка, докато разглеждаше една от перуките.

— Ще се криете наяве, така ли?

— Надявам се да проработи — отвърна също усмихната Лили.

— Ще видим. Ако не, ще хванем заедно такси. Нали знаете — повече сме по-силни — жената вече влизаше в ролята си.

Ако на мястото до нея не седеше жена, Лили щеше да импровизира и да рискува, но този гамбит ѝ даваше малка преднина, а в конкретната ситуация, беше готова да се възползва от всяко предимство, което ѝ се предоставеше. На летището можеше да я чакат не само хората на Родриго, но и хора от Агенцията, а те нямаше да бъдат толкова лесни.

В зависимост от това, каква стратегия са избрали, можеха да я арестуват веднага след слизането ѝ от самолета, като в случая просто нищо не можеше да направи. Обикновено обаче, те бяха по-дискретни и Лили мислеше, че едва ли ще замесят Британското правителство в един такъв вътрешен проблем като настоящия.

Самолетът се приземи и се придвижи до ръкава на терминала без излишни маневри. Лили пое дълбоко дъх, а спътничката ѝ я потупа приятелски по ръката.

— Не се притеснявай, — каза тя весело — планът ще проработи, ще видиш. Как да разбера дали са те познали?

— Ще ти кажа къде стоят хората. Ще ги видя, когато влизам в тоалетната. После ще изляза преди теб и ако те още са там, когато ти излезеш, значи всичко е наред.

— Толкова е вълнуващо!

Лили силно се надяваше да не бъде вълнуващо.

Жената взе чантата и излезе от самолета, като пропусна двама човека между нея и Лили. Тя вървеше бързо, оглеждайки табелите, но без да се заглежда в хората, които стояха на входа на терминала. „Добро момиче“, помисли си Лили и се опита да прикрие усмивката си. Имаше талант.

Двама мъже я чакаха, като не правеха големи усилия да се прикриват, както колегите им. Лили се зарадва. Родриго все още не подозираше нищо особено и явно не мислеше, че тя би забелязала, че я следят. Планът май наистина щеше да проработи.

Преследвачите ѝ тръгнаха след нея като спазваха дистанция от около десетина метра. Спътничката на Лили влезе в първата обществена тоалетна. Лили се спря за момент, точно пред тоалетната, до една чешмичка, като по този начин даде на мъжете време да изберат местата си, след което влезе вътре. Жената я чакаше и ѝ подаде чантата.

— Чакат ли те? — попита тя.

— Двама мъже — кимна Лили — Единият е около метър и осемдесет, едър, облечен в светло сив костюм. Стои срещу вратата, подпрял се е на една стена. Другият е по-дребен, с къса тъмна коса, син двуреден костюм и е заел позицията на около пет метра по-напред.

— Побързай да се дегизираш, нямам търпение да те видя.

Лили влезе в една кабинка и бързо започна промяната на самоличността. Строгият тъмен костюм и обувките с нисък ток бяха заменени от светлорозов потник, впити тюркоазни панталони и ботуши до коляното, тюркоазно сако и къса червена перука. Лили напъха дрехите, които бе свалила, в чантата и излезе от кабинката. Широка усмивка озари лицето на жената и тя изръкопляска:

— Чудесно!

Лили не можеше да махне усмивката от лицето си. Тя бързо добави руж към бледите си бузи, дебел слой розово червило и висящи обеци с пера. Накрая, слагайки чифт розови очила, попита:

— Какво мислиш?

— Мила моя, дори аз не бих те разпознала, а знаех какво си намислила. Казвам се Ребека, между другото. Ребека Скот.

Те си стиснаха ръцете, всяка от тях развеселена и доволна по различни причини. Лили пое дълбоко въздух.

— Тръгвам — промълви тя и смело се запъти навън.

И двамата ѝ преследвачите неволно я зяпнаха за момент. Всъщност, всеки наоколо я зяпна. Лили се втренчи директно зад мъжа с тъмната коса, който на практика стоеше точно пред нея, и енергично започна да маха с ръце.

— Тук съм! — извика тя без конкретно да се обръща към някого, макар че в тази тълпа това много трудно би се забелязало.

Този път използваше собствения си, определено американски акцент, и се затича покрай преследвачите си, като че ли отиваше към някого.

Докато минаваше край тъмнокосия мъж го видя да извърща погледа си обратно към вратата на тоалетната, като че ли се бе уплашил, че моментното му невнимание би позволило на следения обект да се измъкне от там незабелязан.

Лили закрачи възможно най-бързо, изгубвайки се в тълпата. Десетсантиметровите ѝ токчета я правеха почти метър и осемдесет висока, но тя не възнамеряваше да ги носи по-дълго от необходимото. Докато приближаваше своя изход към самолета, тя влезе в още една тоалетна и смени и този си тоалет. Когато излезе, Лили имаше дълга черна коса и бе облечена в черни джинси и дебело черно поло. Беше обута в същите обувки с нисък ток, с които бе дошла и беше заменила розовото червило с червен гланц, а очилата вече бяха сиви. Документите ѝ, с името Александра Уесли бяха прибрани в чантата, а билета в ръката ѝ, както и паспорта бяха на името на Мариел Сенклер.

Малко след това беше на борда на самолета летящ обратно към Париж, този път в пътническата класа. Облегна глава назад и затвори очи. До тук добре.

ГЛАВА ПЕТА

Родриго беше бесен. Той говореше бавно, премервайки думите си:

— Как по-точно, успяхте да я изгубите?

— Следяхме я плътно от момента, в който слезе от самолета — отговори глас с английски акцент по телефона. — После тя влезе в една тоалетна и повече не излезе.

— Изпратихте ли някой вътре, да я потърси?

— След известно време, да.

— Колко точно е това известно време?

— Около двадесет минути, преди хората ми да се разтревожат, сър. След това трябваше да чакаме, докато намерим жена, която да влезе и да огледа.

Родриго затвори очи и се опита да се успокои. „Глупаци!“ Хората, които са я следили сигурно са се разконцентрирали и не са я видели да излиза. Там не е имало други изходи, нямало е прозорци или шахти. Можела е да излезе само по същия начин, по който е влязла. Да, тези идиоти някак си просто не са я видели.

Въпросът не бе от кой знае какво значение, но небрежността го дразнеше. Родриго искаше, поне докато разбере всичко за миналото ѝ, да я държи под наблюдение и да знае къде е и какво прави. Всъщност, той бе очаквал да получи отговорите, които търсеше, още на предния ден, но бюрокрацията бе неефективна, както винаги.

— Едно нещо е загадъчно, сър.

— И какво е то?

— Когато хората ми я загубиха, веднага проверих в граничните служби, но за нея нямаше никакви данни.

Родриго се изправи на стола си. Веждите му се склочиха във внезапна намръщена гримаса.

— Какво означава това?

— Означава, че тя просто е изчезнала. Когато проверих списъка с пасажерите от полета ѝ, в него нямаше Денис Морел. Тя слезе от този

самолет, но после някак си просто изчезна. Единственото смислено обяснение, е да се е качила на друг самолет, но и за това нямам никакви данни.

В главата на Родриго зазвучаха алармени сигнали; бяха толкова силни, че не чуваше нищо друго. Внезапно замръзна от ужасното подозрение, което се надигна в него.

— Проверете отново, г-н Мъри. Трябва да има някаква информация за нея.

— Вече проверих два пъти, сър. Няма данни да е пристигала или заминавала от Лондон. Проверих обстойно.

— Благодаря ви — каза Родриго и затвори телефона. Гневът, който го бе обхванал, беше толкова силен, че притъпяваше всички други чувства. Тази кучка го бе изиграла като глупак!

За да се подсигури допълнително, звънна на свой познат в министерството. „Искам тази информация незабавно“ излая той, без да се представя или да уточнява каква точно информация иска. Не беше нужно.

— Да, разбира се. Но има един проблем.

— Не можеш да откриеш въпросната Денис Морел? — попита Родриго саркастично.

— От къде знаете? Сигурен съм, че...

— Не си прави труда. Няма да я намериш.

Сега, когато подозренията му се бяха потвърдили, Родриго затвори телефона и седна зад бюрото, опитвайки се да сдържи адския гняв, който бушуваше в него. Трябваше да разсъждава трезво, а в момента това беше невъзможно.

Значи тя е убийцата. Колко хитро от нейна страна, да отрови и себе си, но с толкова малка доза, че дори и да се разболее, да оцелее. Или може би не бе имала намерение да опитва виното въобще, но баща му е бил толкова настоятелен, че тя, без да иска е изпила повече от колкото е планирала. Тази част нямаше значение. Важното беше, че все пак бе успяла да убие баща му. Родриго не можеше да повярва, как го бе заблудила; как бе заблудила всички. Документите ѝ бяха перфектни. Сега, когато вече бе твърде късно, ясно виждаше как всичко е сработило. Салваторе е бил подмамен от очевидната ѝ незаинтересованост към предложенията му, което го бе накарало да отслаби обичайните си мерки за безопасност. Самият Родриго също бе

позволил това след първите им няколко срещи, през които нищо особено не се бе случило. Ако тя бе търсила компанията на баща му по някакъв начин, той щеше да е безкомпромисен в мерките си за сигурност, но тя ги бе изиграла по най-хитрия начин.

Със сигурност беше професионалистка, най-вероятно платена от някой от конкурентите. Като такава е имала приготвени нови самоличности, с които да изчезне след убийството. Може даже да е използвала собственото си истинско име, понеже очевидно Денис Морел бе псевдоним. Със сигурност се бе качила на онзи самолет за Лондон — хората му я бяха видели — следователно един от пътниците в списъка е била тя. Родриго трябваше просто да установи, кое име бе използвала, и да поеме по следите. Задачата пред него сега, или по-скоро пред хората, които щяха всъщност да работят по въпроса, беше трудна, но имаха отправна точка. Той щеше да ги накара да разследват всеки човек на борда на този самолет, и да я намерят. Без значение колко време щеше да му отнеме, щеше да я намери и да я накара да страда много повече, от колкото бе страдал горкият му баща. Преди да приключи с нея, тя не само щеше да му каже всичко, което знаеше, за човека, който я бе наел, но и щеше да умре проклинайки собствената си майка, задето я бе родила. Той се закле в името на баща си.

Лукас Суейн тихо обиколи апартамента, който Лилиан Мансфийлд, позната също като Денис Морел, скоро бе изоставила.

Дрехите ѝ бяха все още тук, или поне по-голямата част от тях. В шкафа имаше още храна, а в мивката имаше неизмита купичка и лъжица. Всичко изглеждаше така, като че ли е отишла на работа, или просто е излязла на пазар, но той не се лъжеше лесно. Умееше да разпознава професионално свършената работа. В целия апартамент нямаше оставен нито един пръстов отпечатък; дори и на лъжицата оставена в мивката. Почистването е било перфектно.

Според досието ѝ, дрехите, които бе оставила и без това не бяха неин тип. Те бяха принадлежали на Денис Морел, а сега, когато Денис бе изпълнила задачата си, Лили я бе зарязала както змия оставя кожата си. Салваторе Нерви бе мъртъв. Вече нямаше нужда Денис Морел да продължи да съществува.

Озадачаваше го само защо бе останала толкова дълго тук. Нерви очевидно е бил мъртъв от поне седмица или повече, но хазяинът бе казал, че мадмоазел Морел е хванала такси нанякъде тази сутрин. Той не знаеше накъде, но каза, че е носила малка чанта. Може би е заминавала някъде за уикенда. Беше я изпуснал само за няколко часа.

Хазяинът не го бе пуснал в апартамента, разбира се. Наложил му се да се промъкне крадешком и тихо да отключи вратата. Много мило беше от страна на хазяина да му каже кой точно е апартаментът, с което му бе спестил промъкването в канцеларията през нощта, за да провери регистъра, при което щеше да загуби време.

Сегашното положение пак си беше загуба на време. Нея я нямаше и нямаше да се върне. На масата имаше купа с плодове. Той си избра една ябълка, лъсна я върху ризата си и отхапа. Беше гладен. От любопитство, отвори хладилника, за да види каква друга храна има, но затвори вратата разочарован. Женска храна — плодове, някои свежи продукти и нещо като домашно приготвено сирене или много старо кисело мляко. Защо жените, които живееха сами, никога не държаха истинска храна в къщи? Той умираше за една пица с повече пеперони, или пържола на скара с голям печен картоф в масло и сметана. Това си беше истинска храна.

Докато размишляваше каква трябва да е следващата му стъпка към откриването на целта, изяде още една ябълка.

Според досието ѝ, Лили би трябвало да се чувства доста комфортно във Франция, а и френският ѝ бе почти като на французайка. Предполагаше, че ѝ се удават различните акценти. Бе живяла също и в Италия и бе пътувала навсякъде по света, но когато ставаше въпрос за почивка, тя винаги избирала Франция или Великобритания, където явно се чувствала най-добре. Логиката подсказвала, че би се махнала от Франция при първа възможност. Това поставяше Великобритания на първо място сред вероятните места, където би отишла.

Разбира се, понеже Лили беше много добра в това, което правеше, тя би си дала сметка за същата логика и можеше да е заминала за някое напълно различно място, като Япония, например. Суейн направи гримаса. Мразеше, когато сам оборваше разсъжденията си. Можеше, разбира се, и просто да подходи логично и да започне

издирването ѝ от най-вероятното място. Дори слепите свине понякога намираха жълъди.

Има три обичайни начина за прекосяване на Ламанша — ферибот, влак и самолет. Той избра самолета, защото беше най-бързо, а Лили би търсила бързината за да вземе преднина пред преследвачите си. Лондон съвсем не беше единствената дестинация във Великобритания, която Лили би могла да избере, но беше най-близо, а тя не би искала да лети дълго, за да не даде време на хората на Нерви да организират посрещането ѝ. Информацията можеше да се предава мигновено, но придвижването на хората все още отнемаше време. Всичко това правеше Лондон да изглежда като най-добрия избор на дестинация, което му оставяше само да провери две главни летища — Хийтроу и Гатуик. Той си избра Хийтроу да бъде първото, защото беше най-натоварено. Суейн се настани на един стол в малкото уютно преддверие и извади верния си мобилен телефон със защитена линия. След като въведе дълга редица цифри, той натисна „Изпрати“ и изчака връзката да се осъществи. Енергичен мъжки глас с британски акцент каза:

— Мъри слуша.

— Суейн. Трябва ми малко информация. Жена на име Денис Морел може да е...

— Това определено е голямо съвпадение.

Суейн усети прилив на адреналин, тръпката, която ловеца усеща, когато изведнъж намери следата, която е търсил.

— И някой друг ли е питал за нея?

— Самият Родриго Нерви. Беше ни наредено да я следим, след слизането ѝ от самолета. Пратих двама мъже, които успяха да я проследят до най-близката обществена тоалетна. Тя влезе и така и не излезе от там. Не е минавала през митница, както и нямам данни да се е качила на друг самолет. Явно е много хитра жена.

— Повече отколкото предполагаш — отвърна Суейн — Каза ли на Нерви всичко това?

— Да. Имам заповед да му сътруднича — до известна степен. Той не иска убийството ѝ, а само да бъде проследена.

Но факта, че е изчезнала толкова ефективно веднага бе издал на Нерви нейните способности, което от своя страна я поставяше в изцяло нова светлина. Сигурно Родриго вече бе разбрал, че няма лице

на име Денис Морел, което да отговаря на нейното описание, както и се бе досетил, че тя е човекът организирал убийството на баща му. Лили тепърва щеше да усети жегата. Как се бе измъкнала на Хийтроу? През някоя врата със специално предназначение? Първо обаче е трябвало да се измъкне от тоалетната незабелязана, което означава дегизирана. Умна жена като нея щеше да измисли начин за това и щеше да е готова. Сигурно е имала пригответена и друга самоличност.

— Дегизировка — каза той.

— И аз това си помислих, макар че не го казах на Нерви. Той е умен мъж и ще се сети сам по някое време, макар че охраната на летищата едва ли му е толкова позната тема. После ще ме помоли да прегледам всички записи.

— А ти прегледа ли ги вече? — ако отговора не беше „да“, значи Мъри вече не беше толкова разсъдлив като едно време.

— Веднага след като хората ми я загубиха на влизане в тоалетната. Не мога да ги виня, все пак, защото гледах записите вече два пъти и все още не съм я открил.

— Идвам със следващия възможен полет.

Поради необходимостта от придвижване до летището, намирането на свободни места в самолета до Лондон и други подробности, Суейн пристигна около шест часа по-късно. Той оползотвори времето, като подремна, но знаеше много добре, че всяка изминала минута е в полза на Лили. Тя знаеше как работят хората като него, както и с какви ресурси разполагат. Щеше да изгради удобно малко скривалище, като добави възможно най-много пластове към камуфлажа си. Забавянето, освен това, ѝ даваше възможност да се сдобие с пари от сметката си в някоя банка, каквато той бе сигурен, че тя има. Ако се бе занимавал с нейната работа, самият той би си направил няколко отделни сметки. В интерес на истината, имаше малко средства в офшорна банка. Човек никога не знаеше, кога ще му потрябват, а ако не му потрябваха, толкова по-добре. Щяха да направят живота му след пенсия малко по-приятен. Суейн много държеше на комфорта след пенсия.

Както се бяха уговорили, Чарлс Мъри го чакаше на изхода. Той бе среден на ръст, елегантен, с къса, стоманено сива коса и лешникови

очи. Държането му подсказваше, че е бивш военен. Поведението му бе винаги спокойно и уверено. Неофициално работеше за Нерви от седем години, а за правителството от много по-отдавна. През годините, Суейн бе работил няколко пъти с Мъри. Познаваше го достатъчно, за да имат относително приятелски отношения. Или поне Суейн се държеше приятелски; Мъри все пак беше англичанин.

— Насам — каза той след кратко ръкостискане.

— Как са жената и децата? — попита Лукас, следвайки Мъри отзад.

— Виктория е красива както винаги. Децата са тийнейджъри.

— Ясно.

— Разбираш значи. А при теб как е?

— Криси е втора година в колежа, а Сам първа. Добре са. Фактически, Сам още е тийнейджър, но най-лошото вече мина — всъщност и двете му деца се бяха оказали доста свестни, при положение, че родителите им се бяха развели преди около дванадесет години, а баща им доста често пътуваше извън страната. До голяма степен това се дължеше на майка им, Бог да я благослови, която отказваше да го изкара лошия в тяхната връзка и причината за развода им. Той и Ейми бяха седнали един ден с децата и им бяха обяснили, че се развеждат по много причини, включително и това, че се бяха оженили твърде млади и т.н. Всичко това си беше абсолютно вярно. Истината обаче беше, че на Ейми и беше омръзнало да е омъжена за съпруг, който все го няма и искаше свободата да потърси някого, който да го замести. По ирония на съдбата, тя още не се бе оженила повторно, макар че бе излизала с няколко мъже. Животът на децата не се бе променил много след развода им. Още живееха в същата къща, ходеха на същото училище и се виждаха с баща си почти толкова често, колкото и преди.

Ако той и Ейми бяха малко по-възрастни и мъдри, когато се бяха оженили, сигурно нямаше да имат деца, защото знаеха как работата му щеше да се отрази на брака им. Но, за нещастие, мъдростта и възрастта вървят ръка за ръка и докато станат на достатъчно години, за да разбират нещата, вече бе твърде късно. Все пак не можеше да съжالياва, че има деца. Той ги обичаше с всяка клетка на тялото си, дори и да ги виждаше само по няколко пъти годишно и да приемаше факта, че не е толкова важен колкото майка им.

— Човек може само да се старее и да се надява, че дяволското в тях един ден просто ще изчезне — отбеляза Мъри докато завиваше в един къс коридор. — Ето тук — той закри с тялото си една малка клавиатура, на която набра някакъв код и отвори една обикновена на вид, стоманена врата. Вътре имаше голяма редица монитори, наблюдавани зорко от охранителния персонал, на които следяха приливите и отливите на хората в огромното летище.

От там те преминаха в по-малка зала, в която също имаше няколко монитора, както и оборудване, с което да се анализира материала събран от хилядите камери. Мъри седна на един син стол с колелца и покани Суейн да си придърпа един друг стол, същия като неговия. Той въведе някаква команда от клавиатурата и монитора пред тях светна. На екрана беше спрял на стопкадър записа, на който се виждаше как Лили слиза от самолета от Париж същата сутрин.

Суейн огледа всяка подробност, като не пропусна да забележи, че тя не носи никакви бижута, дори и ръчен часовник. Умно момиче, помисли си той. Понякога хората сменяха изцяло облеклото си, но забравяха ръчния часовник и точно това ги проваляше. Тя беше облечена в обикновен тъмен костюм и черни обувки с нисък ток. Стори му се, че изглежда слаба и бледа, като че ли наскоро бе прекарала някаква болест или нещо подобно.

Тя не се оглеждаше наоколо, а просто вървеше с останалите хора слизащи от самолета, след което влезе в първата тоалетна. От същата тоалетна излязоха много жени, но никоя от тях не приличаше на Лили.

— Дяволите да го вземат — каза Суейн — пусни го отново, на забавен кадър.

Мъри услужливо върна записа отначало. Лукас изглежда частта, където Лили слиза от самолета, носейки средно голяма, черна, ръчна чанта за багаж. Чантата не се набиваше на очи, защото милиони жени носеха такива всеки ден. Той се съсредоточи върху нея, търсейки признаци, по които да я различи между другите — закопчалката, начина, по който бяха прикрепени дръжките, каквото и да е. След като Лили изчезна в тоалетната, Свен започна да търси същата чанта. Той видя много черни чанти с всякакви размери и форми, но само една, като че ли можеше да е същата. Носеше я жена, висока метър и осемдесет, чиито дрехи, коса и грим направо крещяха „Погледни ме!“.

Но тя не беше същата, а и, освен това, жената носеше още една, по-голяма чанта, каквато Лили нямаше на влизане.

— Ама че работа. Пусни го пак, — каза той — отначало. Искам да видя всички, които слизат от самолета.

Мъри изпълни молбата му. Суейн разгледа всяко лице и обърна особено внимание на чантите, които носеха. И тогава разбра.

— Ето! — каза той, навеждайки се към екрана.

Мъри спря записа на пауза.

— Какво? Не е излязла още.

— Не, но виж тази жена. — Суейн заби пръста си в екрана — Виж ѝ чантата. Дай да видим тя какво ще направи.

Стилно облечената жена излезе от самолета няколко човека преди Лили. Тя се отправи направо към тоалетната, което не беше необичайно. Доста жени от този полет постъпиха по този начин. Той продължи да гледа записа докато жената излезе от тоалетната — без чантата.

— Бинго — каза той. — Тя е внесла чантата. Дрехите за преобличане са били в нея. Върни малко назад. Стига. Това е нашето момиче. Чантата е у нея.

Мъри запремига при вида на фантастичното същество на екрана.

— Гледай ти. Сигурен ли си?

— Да си видял тази жена да влиза в тоалетната?

— Не, но в крайна сметка не съм се оглеждал специално за нея. — Мъри замълча за секунда. — Малко вероятно е да съм я пропуснал, нали?

— Не и в това облекло.

Дори и само обещите с пера биха привлекли погледа. Тази жена привличаше вниманието с всичко по себе си, от късата щръкнала червена коса до ботушите на висок ток. Ако Мъри не я бе видял да влиза в тоалетната, то бе само защото тя изобщо не беше влизала там. Но не беше чудно защо хората на Мъри се бяха подвели по заблудата — колко хора по света, които се опитват да се скрият, биха привлекли толкова внимание върху себе си.

— Виж носа и устните ѝ, това е тя — носът на Лили не беше крив, но беше доста близко до това определение, като в същото време оставаше женствен. Беше тънък, но здрав и по странен начин привлекателен в съчетание с пълната ѝ горна устна.

— Така е — каза Мъри и поклати глава — Явно губя форма, щом не съм я видял до сега.

— Дегизировката е добра. Умна е. Да видим сега къде отива шарената каубойка. Мъри написа няколко команди с клавиатурата, за да изведе на екрана видеозаписа проследяващ Лили през тълпата. Тя повървя известно време и влезе в друга тоалетна. И пак не излезе.

Суейн потърка очи.

— Айде пак се почва. Да се концентрираме върху чантите.

Поради нестихващия поток от хора, някои от които от време на време препречваха видимостта на камерата, Суейн и Мъри трябваше да изгледат записа няколко пъти, докато сведат броя на вероятностите до три жени, и да ги проследят до момент, когато имат добра видимост върху лицата им. Най-накрая все пак откриха Лили. Сега тя беше с дълга черна коса и носеше черни панталони и черно поло. Беше и пониска, защото бе заменила ботушите с високия ток. Слънчевите ѝ очила също бяха различни, а обещите с пера бяха заменени със златни халки. Но все още носеше двете чанти.

Камерите я проследиха до един от изходите, където се качи на друг самолет. Мъри бързо провери кой полет е заминавал от този изход по това време.

— Париж — каза той.

— По дяволите — промълви Суейн удивен, че тя се бе върнала обратно. — Ще ми намериш ли списъка с пасажерите?

Въпросът беше риторичен. Разбира се Мъри щеше да му го намери. Списъкът беше в ръцете му само няколко минути по-късно. Суейн прегледа бързо имената и видя, че там не фигурират нито Денис Морел, нито Лили Мансфийлд, което означаваше, че тя е използвала поредната фалшива самоличност.

Сега идваше забавната част. Щеше да му се наложи да се върне обратно в Париж и да повтори същата процедура с властите на летище Де Гол. Надутите французи нямаше да са толкова услужливи, като Мъри, но не беше без връзки и там.

— Направи ми една услуга — каза той на Мъри. — Не казвай още на Родриго Нерви какво сме открили — той не искаше онези горили да започнат да му се пречат, а и нямаше желание изобщо да помага на такива хора. Понякога обстоятелствата можеше и да налагат на правителството на Съединените Щати да извърща поглед и да се

прави, че не знае за деянията на организацията на Нерви, но не беше задължено да им помага.

— Какво сме открили? — попита любезно Мъри.

Разбира се, на Суейн не му беше толкова лесно да се върне обратно в Париж, както на нея ѝ е било. Не можеше просто да слезе от един самолет и да се качи на друг, както тя бе направила. Лили се бе подготвила за това предварително, а той се опитваше да я следва, без да знае следващият ѝ ход. Сега трябваше да си намери свободно място в някой самолет, а Лили знаеше какво би забавило един евентуален преследвач.

Все пак, на Суейн не му стана приятно като разбра, че ще трябва доста да почака до следващия полет към Париж, за който имаше свободно място. Мъри го потупа по рамото.

— Познавам един човек, който може да те закара доста по-бързо.

— Слава богу. Обади му се.

— Нямаш нищо против да пътуваш на задната седалка, нали? Той е пилот на НАТО.

— По дяволите — изруга Лукас — на изстребител ли ще ме качиш?

— Нали ти казах, че ще е много по-бързо?

ГЛАВА ШЕСТА

Лили отвори вратата и влезе в апартамента, който бе наела на улица Монмартр няколко месеца преди да се превъплъти в Денис Морел. Беше съвсем малък; по-скоро студио, отколкото апартамент, но си имаше собствена, макар и много малка баня. Дрехите ѝ бяха тук, както и нужното уединение и относителна безопасност. Фактът, че жилището бе наето доста преди появата на Денис Морел, правеше възможността някой компютър да открие съвпадение доста малка. Освен това, вече бе приела и нова самоличност — Клаудия Вебер, германка.

Тъй като Клаудия беше блондинка, Лили се бе отбила през един фризьорски салон и бе махнала изкуственото кестеняво от косата си. Тя би го направила и сама, като си купеше необходимите материали, но тъй като премахването на боята от косата бе доста по-сложна процедура от оцветяването, се страхуваше да не нанесе някакви поражения. Наложил се и малко да се подстриже — само около сантиметър, за да се махнат изсушените краища на косата след изрусването.

Заслужаваше си. Най-накрая, когато погледна в огледалото, видя себе си. Вече ги нямаше цветните лещи, и от огледалото я гледаха собствените ѝ светлосини очи. Правата ѝ коса отново бе сламено руса, стигаща до раменете. Можеше да мине покрай Родриго Нерви и той вероятно нямаше да я познае — или поне така се надяваше, защото това наистина можеше да се случи. Уморена, остави чантите си на грижливо оправеното легло, и се строполи до тях. Знаеше, че трябва да провери апартамента за подслушвателни устройства, но не си беше давала почивка цял ден и сега цялата трепереше от умора. Ако можеше да поспи само един час, щеше да ѝ е от огромна полза.

Беше доволна от представянето си днес, както и от издръжливостта, която бе показала. Да, наистина беше уморена, но не беше задъхана, както доктор Джордано я бе предупредил, че ще бъде ако клапата на сърцето ѝ беше тежко увредена. Е, все пак не се беше

претоварвала много, а и не беше бягала. Тъй че присъдата, по отношение на сърцето, още не беше ясна.

Затвори очи в тишината и се концентрира върху биенето на сърцето си. Изглеждаше ѝ нормално. Доктор Джордано чуваше някакви смущения със слушалките си, но Лили сега нямаше такива и, доколкото можеше да прецени, ритъмът си беше напълно нормален. Значи, може би, увреждането беше минимално. Само колкото да даде леки смущения. Сега имаше други грижи на главата.

Лили се унесе в лека дрямка, през време на която даде на тялото си почивка, а съзнанието ѝ започна да кръжи около оценката на ситуацията, анализирайки и пренареждайки фактите, опитвайки се да намери отговорите на неизвестните в уравнението.

Не знаеше какво са открили Аврил и Тина, или какво са им казали, но е било нещо, което са преценили, че е толкова важно, че да се върнат в играта, която бяха напуснали преди толкова време. Дори не знаеше, кой ги е наел. Не беше ЦРУ, Лили беше почти сигурна. Най-вероятно не беше и МИ-6. Тези две организации, макар и съвсем отделни и независими, все пак поддържаха висока степен на взаимовръзка и сътрудничество, а и имаха многобройни собствени агенти, така че едва ли бе необходимо да въвличат двама, вече отказали се.

Всъщност Лили не мислеше, че са били наети от някое правителство. По-скоро изглеждаше като частна поръчка. В някой определен момент — не, по дяволите, — през цялото време, Салваторе Нерви бе трън в очите на много хора; беше тормозил, измъчвал и убивал. Не беше трудно да се открият враговете му, а да се очистят щеше да отнеме година, или повече. Но кой си беше направил труда да наеме двама професионалисти, дори и оттеглили се, за да отвърне на удара? Още повече, кой е този, който е знаел с какво всъщност са се занимавали те двамата? Аврил и Тина бяха живели обикновен живот, и се бяха постарали да осигурят същия и на Зиа. Едва ли са разпространявали много информация за миналото си.

Но някой все пак е знаел на какво са способни. Това предполагаше човек, който също е бил в бизнеса, помисли си Лили, или поне е заемал такова място, че да знае имена. Който и да е бил, той или тя също е знаел, че не бива да се обръща към активен агент по този въпрос. Но защо този някой е избрал Аврил и Тина? Защо точно тях? А

и при положение, че имат Зиа, защо са се съгласили? Приятелите ѝ бяха достатъчно млади, за да са все още в добра физическа форма — това бе една от възможните причини да бъдат избрани, дойде ѝ наум. Бяха добри в това, което правеха, разумни и с опит. Лили разбираше, защо са били избрани, но защо те самите са се съгласили? Пари? От финансова гледна точка, те се справяха добре. Не бяха богати, но нямаха нужда от повече. Една наистина огромна сума, може и да ги е изкушила, но Лили знаеше, как през годините те бяха започнали да гледат на парите без интерес, както и тя самата. От мига, в който бе започнала кариерата си, пари винаги е имало. Лили никога не се бе тревожила за това, също както Аврил и Тина. Знаеше със сигурност, че двамата агенти общо са сложили настрана достатъчно пари, за да живеят добре до края на дните си. Освен това, Аврил бе започнал малък бизнес с една работилница за поправка на компютри, който вървеше добре. Искаше ѝ се да бяха вдигнали телефона и да ѝ се бяха обадили да го обсъдят. Мотивацията им явно е била силна, и тя трябваше да разбере каква е била, защото тогава щеше да знае как да атакува. Отмъщението ѝ не приключваше само със смъртта на Салваторе. Той беше само първото действие от пиесата. Лили нямаше да спре, докато не откриеше какво е било това толкова страшно и гадно нещо, което бе убедило приятелите ѝ да се заемат с работата; нещо, което щеше да накара целия свят да се обърне срещу Салваторе и организацията му и дори хората, които вече си е купил щяха да побързат да се дистанцират. Лили искаше да срути цялата прогнила йерархия, която Нерви бяха създали.

През ума ѝ премина мисълта, че, ако Тина ѝ бе казала какво възнамеряват да правят и при положение, че то е било толкова важно за тях, за да се върнат в играта, най-вероятно Лили щеше да се включи също и да се опита да им помогне. Това можеше да промени нещата и да донесе успех на иначе провалилата се операция, а можеше сега и тя да бе мъртва, заедно с тях. Но те не ѝ бяха казали. Не бяха споменали нищо на вечерята, която бяха имали заедно, по-малко от седмица преди убийствата. Лили им беше казала, че заминава по работа извън града, за няколко дни и кога се очаква да се върне. Дали вече са знаели по това време, или тази поръчка им е била дадена изненадващо и е трябвало да се действа веднага? Аврил и Тина не работеха така. Нито самата тя. Всичко, свързано с организацията на Нерви, изискваше

проучване и подготовка, защото охраната му бе много плътна. Всичко това бе премисляла вече много пъти през многобройните безсънни нощи, които бе прекарала след смъртта им. Понякога, когато лицето на Зиа изплуваше в съзнанието ѝ с ведрата си усмивка, Лили бе плакала толкова неутешимо, че сама се плашеше. В мъката си искаше да изпълни отмъщението си незабавно и да откъсне главата на змията. И точно това бе направила. През последните три месеца не се бе занимавала с нищо друго, а сега щеше да се посвети на останала част.

Първо трябваше да открие, кой бе наел Аврил и Тина. Частна поръчка означаваше, че е бил някой с пари... Или може би не. Може би те самите са почувствали нужда да свършат работата. Може би този някой е отишъл при тях с доказателствата за нещо изключително гадно, в което Салваторе е бил забъркан. А като се има предвид репутацията му, това може да е било почти всичко. Лили не можеше да си представи нещо толкова мерзко и долно, че дори той да се откаже от него. Единственото му изискване винаги е било, той самия да изкара пари от това.

Но Аврил и Тина бяха запазили някакъв идеализъм в душите си и Лили лесно можеше да си представи, как при вестта за нещо толкова гнусно те са решили да вземат мерки. А факта, че на предишната си работа са виждали толкова много ужасни неща, че вече беше трудно човек да ги изненада, даваше храна за размисъл. Какво ли е било това?

Зиа. Нещо е заплашвало Зиа. За да я защитят, те биха се изправили с голи ръце срещу тигри. Всичко, което по някакъв начин рефлектира върху Зиа би ги мотивирало да действат веднага. Лили се изправи в леглото, премигвайки. Разбира се. Как не се бе сетила за това до сега? Ако не е било за пари, какво друго би било толкова важно? Бракът им, любовта им един към друг, самата Лили... но най-вече Зиа.

Лили нямаше доказателства, но не и ѝ трябваха. Тя познаваше приятелите си, знаеше колко много обичат дъщеря си и колко важна бе за тях. Това заключение бе изцяло плод на интуицията ѝ, но тя чувстваше, че е правилно. Нищо друго досега не ѝ се бе струвало толкова вероятно. Това ѝ даваше насока. Измежду компаниите на Нерви, имаше и няколко лаборатории, занимаващи се с всякакви медицински, химически и биологични изследвания. Тъй като Аврил и Тина бяха решили, че трябва да действат незабавно, явно причината бе някаква непосредствена опасност. Все пак обаче, те се бяха провалили,

а Лили не се сецаше за нещо толкова необичайно да се е случило след това. Нищо катастрофално. Лили не се сецаше за нищо друго, освен за обичайните бомбени атентати, дело на терористи, които явно нямаха нужда от причина, за да се случват.

А може би приятелите ѝ не се бяха провалили. Може би бяха успели в мисията си, но Салваторе ги е разкрил и е поръчал смъртта им, за назидание на всички, които мислят да застават на пътя му.

Целта може да не е била някоя от лабораториите, макар че те изглеждаха най-вероятни. Аврил и Тина бяха останали у дома си, а Зиа беше на училище, така че, каквато и да е била целта, тя е била някъде наблизо.

Лили реши да отиде до някое интернет кафе на другия ден и да направи проучване. Можеше да иде и сега, но разумът и казваше, че трябва да си почине след изтощителните преживявания. Беше в относителна безопасност в апартамента си; дори и от Агенцията не знаеха за Клаудия Вебер, а и тя не правеше нищо, което да привлича внимание. Предвидливо си бе взела ядене от летището, знаейки, че ще прекара дълго време във фризьорския салон. Освен това държеше в апартамента дребни неразвалящи се продукти, плюс разбира се достатъчно кафе за сутринта. Засега не ѝ липсваше нищо. Утре щеше да ѝ се наложи да напазарува, нещо, което се прави най-добре рано сутрин, преди всичко святно да свърши в магазините. След това щеше да иде в някое интернет кафе и да се залови за работа.

Интернет е чудесно нещо, помисли си Родриго. Ако човек познава правилните хора — а той ги познаваше — почти нищо не можеше да остане тайна в интернет.

Първо, неговите помощници бяха съставили списък на достатъчно квалифицираните химици, които изпълняваха специални поръчки. Необходимостта от нужната квалификация сви броя им от няколкостотин само до девет, което бе много по-лесна цифра.

Оставаше само да се проследят финансите. Някой от тези хора наскоро трябва да е получил голяма сума пари. Може би човекът, за когото става дума, е проявил благоразумието да използва анонимна сметка, но можеше и да не е. И в двата случая, преводът ще остави следа.

Такава следа, Родриго намери при доктор Валтер Спеер, германец живеещ в Амстердам. Д-р Спеер бе уволнен от известна фармацевтична компания в Берлин, а след това и от друга в Хамбург. После се преместил в Амстердам, където успявал да си изкарва прехраната, но не и да забогатее. Докторът обаче, съвсем наскоро си е купил сребристо порше, като платил за него изцяло. Да се открие къде има банкова сметка беше лесно като детска игра, а след това на компютърните специове на щат при Родриго не им беше трудно да влязат в системата на банката. Преди малко повече от месец Спеер е внесъл един милион американски долара в сметката си. Обменния курс го е зарадвал доста.

Американски пари. Родриго беше потресен. Американците са платили за смъртта на баща му? Това не се връзваше. Споразумението между тях и Салваторе бе твърде ценно; баща му се беше погрижил за това. Родриго сам по себе си не беше особено радостен от факта, че имат споразумение, но то си беше изиграло ролята в продължение на много години, и никой не бе дръзнал да наруши статуквото.

Денис — или която беше тя — на практика беше изчезнала днес, но той вече имаше следа към нея и към истинската ѝ самоличност и работодател.

Родриго не обичаше да губи време. Още същата нощ отлетя за Амстердам с частния си самолет. Не беше изобщо трудно да намери апартамента на д-р Спеер, както не беше никак трудно да отвори ключалката на входната му врата. Чакаше го в тъмнината, когато доктора най-сетне се прибра у тях.

Още в мига, в който вратата се отвори, се усети силната миризма на алкохол, а доктор Спеер се препъна в тъмното докато се опитваше да запали лампата.

Секунда по-късно, Родриго го удари отзад, блъсна го в стената, за да го зашемети и повали Спеер на пода, сядайки отгоре му. Започна да го налага с юмруци в лицето. Внезапните изблици на насилие вцепеняват неопитните и ги хвърлят в такова объркване и шок, че те остават безпомощни. Доктор Спеер беше не само неопитен, но беше и алкохолик. Той не беше способен на никаква форма на самоотбрана; не че тя щеше да му помогне в случая. Младият мъж беше по-едър от него, по-бърз и по-добър в тези работи.

Родриго го издърпа до седнало положение и пак го блъсна в стената, стараяйки се главата на доктора отново да се удари здраво в нея. После хвана реверите на палтото му и го придърпа към себе си, за да огледа по-добре. Гледката му хареса.

По лицето на химика вече се показваха огромни червени подутини, а от носа и устата му се стичаше кръв. Очилата му бяха счупени и висяха накриво от едното ухо. В очите му се четеше израз на пълно объркване.

Като оставим горното настрана, доктор Спееер изглеждаше на около четиридесет години. Имаше гъста, сплъстена кафява коса и телосложение на мечок — едър и тантурест. Преди намесата на Родриго, чертите на лицето му сигурно са били обикновени.

— Позвовете да ви се представя, — каза Родриго на немски, със силен акцент. Той не говореше добре този език, но знаеше достатъчно, за да се изкаже. — Казвам се Родриго Нерви — искаше да даде на доктора да разбере точно с кого си има работа. Видя как очите му се разширяват от уплаха; явно не беше толкова пиян, че да не разбере какво става.

— Преди около месец сте получил плащане от един милион долара. Кой ви плати, и за какво?

— Аз... Какво? — д-р Спееер заекна.

— Парите. От кого са?

— Една жена. Не й знам името.

Родриго го разтресе толкова силно, че главата му за малко да падне от раменете, а счупените му очила полетяха настрана.

— Сигурен ли сте в това?

— Тя... Тя така и не ми каза — с усилие изрече доктор Спееер.

— Как изглеждаше?

— Ами... — химика примигна докато се опитваше да проясни спомените си. — Кафява коса, кафяви очи, мисля. Не съм обръщал голямо внимание на това как изглежда, нали разбирате?

— Млада ли беше, или стара?

Докторът запримига отново и неуверено каза:

— Около тридесет? — превръщайки отговора си във въпрос.

Значи така. Определено Денис е била тази, която му е платила милиона. Спееер не знаеше кой й е дал парите; това беше отделно разследване, което все още предстоеше, но показанията му

потвърждаваха всичко. Родриго инстинктивно бе разбрал, че тя е убийцата, в момента, в който изчезна, но беше добре да има и някакви доказателства, за да е сигурен, че не гони вятъра.

— Направил сте една отрова за нея.

Спеер преглътна конвулсивно, една искра професионална гордост озари замъгления му поглед. Той дори не отрече.

— Истински шедьовър, ако мога да кажа. Взех няколко отровни вещества и комбинирах качествата им. Сто процента смъртоносна, дори и при минимална доза. Докато се усетят симптомите, нанесените поражения са толкова големи, че няма лечение. Предполагам, че може да се пробва едновременна трансплантация на няколко органа, при положение, че се окажат на разположение в точния момент и всички те са подходящи за пациента, но ако в организма е останала дори частица отрова, тя ще атакува и тези органи. Не, всъщност, като се замисля, и това няма да помогне.

— Благодаря ви докторе — усмихна се Родриго, а усмивката му бе някак студена.

Ако Сяеер беше по-трезвен, вероятно би се уплашил до смърт от нея, но той просто отговори с друга усмивка.

— Няма защо — каза той.

Думите му още не бяха заглъхнали, когато Родриго му прекърши врата, и го остави да се свлече на земята като парцалена кукла.

ГЛАВА СЕДМА

На следващата сутрин Суейн лежеше в леглото в хотелската си стая с поглед зареян към тавана, опитвайки се да разбере цялата картина на положението. Навън студен ноемврийски дъжд удряше по прозорците. Още не се бе аклиматизирал от топлото време в Южна Америка и определено не му харесваше студа, макар и да бе удобно разположен под завивките. При този дъжд и часовата разлика определено заслужаваше малко почивка. Освен това не бездействаше съвсем — мислеше.

Не познаваше Лили и не можеше да предскаже следващите ѝ ходове. Досега тя се бе проявила като хладнокръвна, изобретателна и смела; щеше да му се наложи да вложи всичките си способности, за да я надхитри. Той обичаше предизвикателствата. Затова сега, вместо да тича насам-натам из Париж и да размахва нейна снимка, питайки разни непознати, дали са я виждали, — като че ли това щеше да доведе до нещо — той предпочете да се опита да предвиди следващия ѝ ход и да получи така необходимата преднина.

Суейн изброи наум всичко, което знаеше към момента. То не беше много. Първо: Салваторе Нерви бе убил приятелите ѝ. Второ: тя бе убила Салваторе Нерви.

Логично бе това да е краят. Мисията бе завършена, с изключение на малката подробност, че все още ѝ предстоеше да се измъкне жива от Родриго Нерви. Тя щеше да се справи. Беше успяла да стигне до Лондон, да направи хитрия номер с дегизировката и да се върне обратно. Възможно беше даже да е кацнала с различна самоличност, от тази, с която бе излетяла. Наборът ѝ от самоличности изглеждаше неизчерпаем. Възможно беше и да е излязла от летището, после да се е върнала и да е излетяла отново, в неизвестна посока. Тя сигурно знае, че всичко, което пътниците правят на територията на летището, с изключение единствено на тоалетните, се следи и записва от камери, така че би трябвало да очаква все някой да усети промените в самоличността ѝ, след което да провери списъка на пасажерите и да

открие на кое име отговаря в момента. Бързата смяна на самоличности ѝ бе наложена от необходимостта да се измъкне от хората на Родриго Нерви, макар и това да означаваше, че бе похабила три фалшиви имена, които вече нямаше да може да използва, без да рискува да бъде хваната.

Преднината, която малката маневра ѝ бе дала обаче, ѝ позволяваше да напусне страната още веднъж, под друго, неизползвано до сега име. Документите ѝ бяха добри; явно познаваше талантиливи хора. С тях не би имала проблем да минава необезпокоявана през митници и граници. Сега можеше да е навсякъде. Можеше да е в Лондон, можеше да лети с някой късен полет обратно към Щатите, а можеше дори да спи в съседната стая.

Трябваше обаче да има някакво скрито значение във факта, че тя се бе върнала в Париж. От логична гледна точка имаше смисъл, защото полетът беше кратък, което ѝ даваше време да излезе от летището, преди охраната да разбере как е успяла да изчезне, после да елиминира едно по едно всички имена от списъка с пасажерите и да открие кое е нейното. С връщането си в Париж, тя също така въвличаше в играта още едно правителство и една бюрокрация, забавяйки процесите още повече. Същият резултат можеше да се постигне, като отлети за всяка друга европейска страна. Полетът до Париж може да беше само час, но Брюксел например, беше още по-близо, както Амстердам и Хага.

Суейн сложи ръце под главата си и се намръщи на тавана. Имаше някаква голяма празнина в разсъжденията му. Тя можеше да премине през митницата и да излезе от летището в Лондон много преди някой да има времето да разгледа добре записите и да я разконспирира. Ако не искаше да остава в Лондон, можеше просто да приеме нова самоличност и няколко часа по-късно да хване нов полет, като така абсолютно никой нямаше да бъде в състояние да я разкрие. Щеше да е свободна. Всъщност, това бе много по-хитър ход, отколкото да остава на летището, с всички тези охранителни камери. Защо не беше постъпила така? Или си е помислила, че никой няма да успее да разгадае смяната на самоличността ѝ, или е имала сериозна причина да се върне в Париж точно по това време.

Трябваше да ѝ се признае, че не беше обучен полеви агент, трениран в шпионажа; свободните агенти биваха назначавани за отделни конкретни задачи, с определени задължения. В досието ѝ не се

споменаваше обучение по дегизировка или измъкване от преследвачи. Тя със сигурност знаеше, че Агенцията ще я търси заради това, че е провалила уговорката със семейство Нерви, но може би не беше добре запозната с охранителните системи на големите европейски летища. Той обаче не би заложил на последното.

Лили беше прекалено хитра, разбираше си от работата. Със сигурност е знаела, че камерите я следят неотклонно, макар и да бе им подала трудна топка, която да ги задържи за известно време. А може и да беше решила, че ако напусне Хийтроу и им даде повече време, те ще успеят да направят нещо. Суейн не знаеше точно какво. Може би да сканират лицето ѝ и да го прегледат с програмата за лицево разпознаване? То наистина фигурираше в базата данни на Агенцията, но никъде другаде. Ако все пак, някой някога бе успял да заснеме лицето ѝ и да го вложи в базата данни на Интерпол, тогава тя не би успяла да стигне до изхода на летището. Да, може би това беше причината. Може би се е страхувала, че Родриго Нерви е опитал да вкара данните ѝ в базата на Интерпол.

Как би могла да се предпази от тази опасност? Пластичната операция би била едно възможно решение. Това би бил избора на една жена, която се опитва да се скрие от някого, но тя не бе избрала този подход. Вместо това, тя се бе върнала в Париж. Може би е решила, че ще отнеме твърде много време. Може би си е поставила някаква задача, която бърза да изпълни. Каква задача? Да види Дисниленд в Париж? Да разгледа Лувъра?

А може би убийството на Салваторе Нерви бе само първото действие, а не финала на пиесата? Може би знаеше, че най-добрите хора на Агенцията — имаше предвид себе си, но не че тя го познаваше лично — ще бъдат назначени за задачата по залавянето ѝ, както и че е само въпрос на време да я хванат. Тази вяра в собствените му способности го сгря отвътре. Както и да е, поне разсъжденията му вървяха в правилната посока — тя си бе наумила да направи нещо, което бързаше да изпълни и дори часовете бяха от значение.

Суейн изпъшка и се изправи до седнало положение, търкайки лицето си с ръце. В тази логика отново имаше проблем. Каквото и да беше решила да прави, тя би имала по-добър шанс да го свърши, ако си беше направила пластичната операция. Само някоя метафорична бомба със закъснител бе достатъчна причина за нейното прибързване;

нещо, което не може да изчака няколко месеца. Но ако тя знаеше за някаква такава опасност, грозяща човечеството, трябваше само да вдигне телефона и да се обади в Агенцията. Те щяха да назначат цял екип да се занимава със случая и нямаше да ѝ се налага да влиза в ролята на Самотния Рейнджър. Свен мислено задраска „опасност за цялото човечество“ като възможна мотивация за действията ѝ.

Тогава трябва да е нещо лично. Нещо, което самата тя искаше да направи и чувства непреодолимо желание да го довърши на всяка цена възможно най-скоро. Замисли се за съдържанието на досието ѝ. Причината, поради която тя е убила Салваторе Нерви, бе, че той е убил двама нейни приятели и осиновената им дъщеря преди няколко месеца. Тогава тя бе постъпила умно и се бе подготвила за операцията. Беше се сближила достатъчно с Нерви, за да свърши това, което е намислила. Защо сега не постъпваше отново така разумно? Защо един умен професионалист ще прави нещо толкова глупаво, че неминуемо да се озове в ръцете на враговете си?

„Остави мотивацията“, внезапно си помисли. Той беше мъж, и със сигурност щеше да полудее ако се опитваше да разбере какво става в главата на една жена. Ако трябваше да избере най-вероятния сценарий, Суейн би заложил на това, че тя просто не е приключила със семейство Нерви.

Беше ги ударила здраво, но сега се подготвяше за последния, опустошителен удар. Много я бяха ядосали и тя щеше да ги накара да си платят.

Въздъхна със задоволство. Това вече изглеждаше обосновано и дяволите да го вземат, ако и да не обясняваше мотивите ѝ. Тя бе загубила хора, които обича, и сега си връщаше на виновниците на всяка цена. Той я разбираше. Причините бяха прости и ясни, без излишни размисли и догадки от типа „защо да прави така, а да не направи иначе“.

Щеше да го обсъди с Франк Вини, след няколко часа, когато слънцето изгрееше над Вашингтон, но инстинкта му подсказваше, че е на правилен път и щеше да започне работа по тази хипотеза веднага, преди даже да говори с Вини. Само трябваше да реши от къде да започне. А всичко започваше от приятелите ѝ. Каквото и да са направили, за да разгневят Нерви, тя щеше да цели същото; един вид поетична справедливост.

Замисли се отново за досието, което бе прочел в офиса на Вини. Не беше донесъл със себе си никакви книжа, тъй като това щеше да бъде риск за сигурността; ако нямаше документи, никой не би могъл да ги прочете. Доверяваше се на чудесната си памет, от която изскачиха имената Аврил и Кристина Жубран, свободни агенти, оттеглили се от бизнеса. Аврил беше канадец, Кристина — американка, но постоянно бяха живели във Франция, без да поемат каквито и да е задачи през последните дванадесет години. Какво е накарало Салваторе Нерви да поръча убийството им? Добре, първо трябваше да разбере къде са живели, как са умрели, кои са били приятелите им, освен Лили Мансфийлд, и дали са споделили с някого за нещо необичайно. Може би Нерви произвеждаше биологични оръжия и ги продаваше на Северна Корея, макар че, ако приятелите на Лили се бяха натъкнали на нещо такова, защо по дяволите просто не са се обадили на старите си шефове, за да докладват? Идиотите понякога решаваха да се справят сами, но добрите агенти не бяха идиоти, защото ако бяха, щяха да са мъртви.

Това не беше особено гениално, при положение, че семейство Жубран всъщност бяха мъртви.

Преди мисълта му отново да го поведе в кръг, Свен стана от леглото и взе душ, след което се обади на рум сървис, за да поръча закуска. Беше си избрал да се настани в хотел Бристол, в района на „Шанз Елизе“, защото там имаше паркинг за гостите на хотела и нонстоп рум сървис. Беше също така и доста скъпо, но мястото за паркиране му трябваше за колата, която бе наел предната нощ, а рум сървиса — защото щеше да се прибира доста късно. Освен това, мраморните бани бяха готини.

Докато си хапваше кроасани със сладко, проумя нещо съвсем очевидно. Семейство Жубран не се бяха натъкнали на нищо — били са наети за някаква поръчка, която или се е провалила, или в следствие Нерви ги е разкрил и убил.

Лили може би вече знаеше, какво точно е станало, което би означавало, че той отново трябва да я догонва. Но ако не знаеше, а Суейн мислеше, че това е по-вероятно, защото тя е изпълнявала поръчка, когато са станали убийствата, то също би се опитвала да разбере кой е наел приятелите ѝ и защо. В крайна сметка, тя щеше да отиде и да задава същите въпроси, на същите хора, които той мислеше

да разпитва. Каква ли беше вероятността пътищата им да се пресекат в някой момент?

Преди му се струваше малко вероятно, но сега с всяка минута, вярваше все по-силно в тази вероятност. Добра отправна точка щеше да бъде да се провери, дали има данни за някакви инциденти в имотите на Нерви една седмица преди смъртта на сем. Жубран. Лили щеше да провери пресата, където може да намери, а можеше и да не намери, някаква информация относно проблеми в дейността на Нерви. От друга страна, Суейн имаше възможността да иде направо при френската полиция, но предпочиташе те да не разбират кой е той и къде е отседнал. Франк Вини искаше случая да се запази в тайна, доколкото е възможно. Фактът, че свободен агент на ЦРУ е извършил атентат срещу някой като Салваторе Нерви нямаше да се отрази добре на дипломатическите отношения между двете страни. Салваторе не беше французин, но бе живял в Париж и бе имал много приятели в правителството.

Той потърси адреса на семейство Жубран в телефонния указател, но не намери нищо. Това не беше изненада. Имаше късмета да работи за агенция, която ревностно събираше и най-малките частици информация от цял свят, след което ги каталогизираше и анализираше. Друго благоприятно обстоятелство беше, че за него този поток от информация беше на разположение по двадесет и четири часа на денонощие.

Суейн се обади в Лангли през служебния сигурен мобилен телефон, като мина през обичайната проверка и идентификация, и само след минута вече говореше с човек, на име Патрик Уошингтън, който имаше достъп до базата данни. Каза му кой е, и какво му трябва, Патрик каза „Един момент“ и той зачака.

Десет минути по-късно гласът на служителя прозвуча отново в слушалката.

— Извинявам се, че отне толкова време. Трябваше да проверя два пъти — което ще рече, че е направил проверка и за самия Суейн. — Да, имало е нещастен случай в една от лабораториите, на двадесет и пети август — експлозия и пожар. Според доклада, щетите са минимални.

Семейство Жубран бяха убити на двадесет и осми август. Нещастният случай в лабораторията трябва да е бил спусъка на

оръжието довело смъртта им.

— Имате ли адреса на лабораторията?

— Един момент — чу тракането на клавишите от компютърна клавиатура, след което Патрик каза: — Улица „Капуцин“, номер седем. В предградията на Париж.

— Това е доста неточно. Изток, запад, север, юг?

— Секунда, да погледна картата — пак се чу тракането на клавиатурата. — Изток.

— Как се казва лабораторията?

— Нищо особено. Лаборатория Нерви.

— Добре, благодаря — мислено си преведе името на френски.

— Мога ли да направя още нещо?

— Да. Адресът на Аврил и Кристина Жубран. Оттеглили се свободни агенти, използвали сме ги няколко пъти.

— Преди колко време?

— В началото на деветдесетте.

— Минутка моля — последва още тракане на клавиатурата. — Ето го — и издекламира адреса. — Нещо друго?

— Не, това е. Вие сте добър човек, г-н Уошингтън.

— Благодаря, сър.

Обръщението „сър“ потвърди факта, че Патрик наистина е проверил два пъти идентификацията и нивото на достъп на Суейн. Мислено си го зачисли към списъка с надеждни хора, защото му хареса факта, че не приема на доверие нищо.

Погледна през прозореца. Още валеше. Мразеше дъжда. Беше прекарал твърде много време в спарената тропическа джунгла след внезапно изсипал се порой и това го беше накарало да мрази дори мисълта да мокри дрехите си. Отдавна не му се беше случвало да му е студено докато е мокър, но, до колкото си спомняше, беше още по гадно от това да ти е горещо, докато си мокър. Не си беше донесъл шлифер; дори и не знаеше дали изобщо има такъв, а и нямаше време да ходи по магазините.

Погледна часовника си. Осем и десет; магазините още не бяха отворили. Реши си проблема като се обади на рецепцията и поръча да му донесат в стаята един шлифер, негов размер, който да запишат към сметката му. Това обаче нямаше да го спаси тази сутрин, защото нямаше време да чака да му го донесат. Поне щеше да е под дъжда

само докато отива до колата, а не докато върви цели километри през джунглата.

Беше наел един ягуар, тъй като винаги му се бе искало да покара такава кола, а и само по-скъпите бяха останали, когато влезе в офиса на агенцията за автомобили под наем снощи. Беше късно, макар и да бе прекосил Ламанша „много по-бързо“ от обикновено, благодарение на приятеля на Мъри от НАТО. Планът му беше да изпише обичайните пари за кола под наем, а с остатъка да си купува храна. Нямаше правила, които той да не „прекроява“, но поне бе изключително честен по въпроса със служебните разходи. Смяташе, че риска да му нагреят задника заради пари е много по-голям отколкото заради нещо друго и тъй като силно бе привързан към задника си, избягваше да го натоварва с излишен стрес.

Суейн остави хотела зад себе си, седнал зад волана на ягуара, наслаждавайки се на аромата от кожената тапицерия. Ако жените наистина искаха да се харесат на някой мъж, помисли си той, трябваше просто да носят парфюм с мириса на нова кола.

С тази щастлива мисъл в главата, той се гмурна в парижкия трафик. Не беше идвал тук от години, но си спомняше основното правило — най-смелия и по глупашки дързък шофьор е с предимство. Правилото по принцип беше, че трябва да дадеш път на дясно стоящия, но майната му на правилото. Той смело сече пътя на едно такси, чийто шофьор скочи на спирачките и започна да бълва галски ругатни, но Суейн се изстреля смело напред в една пролука между колите. Голяма веселба е това, помисли си той. Мокрият асфалт увеличаваше фактора на непредвидимост, добавяйки допълнителен адреналин във вените му.

Успя да си проправи път на юг от Монпарнас в посока адреса на семейство Жубран, като от време на време се консултираше с картата на града. Планираше да огледа „Лаборатория Нерви“ по-късно през деня, за да види разположението и най-общите мерки за охрана, които са взели, но сега най-му се искаше да иде там, където вероятно да срещне Лили Мансфийлд.

Беше време да се захваща за работа. След вчерашното представление, което му беше изнесла, той нямаше търпение да премери умствените си способности с нейните. Не се и съмняваше, че накрая ще победи, но с най-голямо нетърпение очакваше самата игра.

ГЛАВА ОСМА

Родриго тръшна телефонната слушалка, подпря лакти на бюрото и зарови лице в дланите си. Изпитваше остра нужда да удуши някого. Мъри и неговата банда идиоти явно съвсем бяха изглупели и ослепели. Как иначе една жена ще ги направи на глупаци по този начин. Мъри се кълнеше, че е повикал експерти да изгледат видео записа, но никой не могъл да разбере, къде се е дянала Денис Морел. На практика беше изчезнала, макар Мъри да бе признал, че сигурно е използвала някаква маскировка, която е била толкова добра и професионално направена, че те да не могат да открият никакви прилики.

Родриго просто не можеше да я остави да се измъкне след убийството на баща му. Не само, че репутацията му щеше да пострада; цялото му същество изискваше отмъщение. Мъката и нараненото му честолюбие заедно гризяха душата му и не му даваха покой. Той и баща му винаги бяха толкова внимателни и не допускаха никакви компромиси, но въпреки това тази жена се бе вмъкнала в живота им и бе причинила грозна и болезнена смърт. Дори не бе така добра да го убие по един по-достоеен начин, като с куршум например; не, беше избрала отровата — оръжието на страхливеца.

Мъри може и да я е изпуснал, но той, Родриго, не се предаваше. Нямахте да се откаже. „Мисли!“ заповяда си той. За да я намери, първо трябваше да я разпознае. Коя е тя, къде живее, къде живее семейството ѝ?

Какви бяха обичайните методи за разпознаване? Пръстови отпечатъци, разбира се. Зъбна картина. Това второто не беше възможно, защото за целта трябваше да знае, не само коя е тя, но и кой ѝ беше зъболекарят, а и като цяло, този метод се използваше за разпознаване на вече мъртви хора. Как да разпознае някой, който е още жив?

Отпечатъци. Стаята, в която беше настанена по време на престоя ѝ в къщата, беше щателно почистена от персонала още щом си замина, заличавайки с това всички евентуални следи, а и самия той не се бе

сетил да вземе неин отпечатък от някоя от чашите или приборите за хранене, които тя бе използвала. Оставаше, обаче, възможността да намерят такъв в нейния апартамент. С надежда в сърцето, вдигна телефона и се обади на един приятел в Парижкото полицейско управление, който не зададе никакви въпроси, а само каза, че ще се погрижи незабавно.

Въпросният приятел се обади след по-малко от час. Не беше прегледал много щателно апартаментата, но от факта, че на най-вероятните места не бе намерил никакви отпечатъци, дори и размазани такива, беше заключил, че явно е бил щателно „почистен“ преди напускането му.

Родриго преглътна яростта, която се надигна в него за това, че е бил така тотално заблуден от тази жена.

— Какви други начини има за откриване на нечия самоличност?

— Няма други сигурни, приятелю. Дори и отпечатъците вършат работа само ако притежателя им е бил арестуван преди това и те са вкарани в базата данни. Същото е и с всички други методи. ДНК анализът, колкото и да е точен, трябва да съвпадне с друга проба, взета от човека, за да може да се каже, дали тези две проби идват от един и същи човек, или не. Програмите за лицево разпознаване ще разпознаят само хората, които са вече вкарани в базата данни, а тя се ползва предимно за терористи. Същото се отнася за гласовото разпознаване, сканирането на ретината и всичко останало. Трябва човека първо да е регистриран, за да може да се сравни пробата.

— Разбирам — Родриго разтри челото си, а главата му гъмжеше от всякакви мисли. Запис от охранителна камера? Родриго разполагаше със запис от охранителна камера, на който се виждаше лицето на Денис, както и много по-ясни снимки от документите ѝ за самоличност при предишното проучване, което беше правил. — Кой има такива програми за лицево разпознаване?

— Интерпол, разбира се, както и всички по-сериозни организации — Скотланд Ярд, ЦРУ, ФБР.

— Техните бази данни общи ли са?

— Донякъде, да. В един идеален свят, от гледната точка на един следовател, всичко може да бъде споделено, но от друга страна, всеки обича да запазва по някоя тайна, нали така? Ако тази жена е

престъпник, много е вероятно Интерпол да я има в базата си от данни. А, и още нещо...

— Да?

— Хазяинът каза, че вчера тук е идвал някакъв мъж, американец, и е разпитвал за жената. Не си казал името, а не може и да ми даде някакво сносно описание.

— Благодаря ти — каза Родриго, опитвайки се да разбере какво означаваше това. На жената ѝ е било платено в американски долари. Някакъв американец я търси, но логиката следва, че ако той я бе наел, би трябвало да знае къде се намира; а и защо изобщо да я търси, щом си е изпълнила мисията? Не, това сигурно е просто някакво съвпадение, сигурно е бил просто някой познат.

Родриго затвори телефона. Една жестока усмивка плъзна по устните му. Набра един номер, който бе набирал много пъти преди това. Организацията Нерви имаше много връзки в цяла Европа, Африка и Близкия Изток, а сега се разширяваше и към Ориента. Като един интелигентен човек, редно беше да се е погрижил да има някого на разположение и в самия Интерпол.

— Жорж Блан — каза един тих, спокоен глас, който добре прилягаше на собственика си. Родриго рядко бе имал работа с по-компетентен човек от Блан, с когото всъщност никога не се бе срещал лично.

— Ако сканирам една снимка и ти я изпратя, ще можеш ли да я пуснеш през програмата си за лицево разпознаване? — нямаше нужда Родриго да се представя. Блан добре познаваше гласа му. Последва кратка пауза, след която той отговори „Да“. Нямаше обяснения, колко охранителни мерки ще трябва да заобиколи, нямаше въпроси, само този кратък положителен отговор.

— Ще я имаш до пет минути — каза Родриго и затвори телефона. Взе снимката на Денис Морел — или която там беше — от папката на бюрото си и я сканира на компютъра, който бе добре предпазен с всички възможни мерки за сигурност. Написа няколко реда и снимката бе изпратена до Лион, където бе щабквартирата на Интерпол.

Телефонът иззвъня. Родриго вдигна слушалката:

— Да.

— Получих я, — каза тихият глас на Блан — ще ти се обадя веднага щом получа отговор, но колко време ще отнеме... — гласа му затихна и Родриго си го представи как вдига рамене.

— Колкото може по-скоро — каза Родриго. — И още нещо.

— Да?

— Връзката ви с американците.

— Да?

— Има вероятност човека, който търся, да е американец — *или да е била наета от американците, защото ѝ е платено с американски долари*, помисли си Родриго. Макар и да не мислеше, че американското правителство има нещо общо със смъртта на баща му, той възнамеряваше да не открива картите си пред тях, докато не разбере със сигурност кой е отговорен. Можеше, разбира се, да се обърне директно към своя човек от американска страна и да поиска същата услуга, която искаше сега от Блан, но смяташе, че може би е по-добре да подходи по-заобиколно в случая.

— Ще накарам моя човек да провери и тяхната база данни — каза Блан.

— Дискретно. Разбира се.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Въпреки студения дъжд, който вятърът навяваше под чадъра ѝ, Лили държеше главата си високо изправена, за да вижда какво става около нея. Вървеше бързо, умишлено натоварвайки организма, за да провери издръжливостта си. Носеше ръкавици, високи ботуши и дебели дрехи, които да я предпазват от студа, но не носеше шапка, за да се вижда русата ѝ коса. Ако по някаква случайност, хората на Родриго я търсеха тук, в Париж, те щяха да търсят брюнетка. Силно се съмняваше, че са успели да проследят маршрута ѝ, поне не и до сега. Агенцията, обаче, беше съвсем друго нещо. Лили почти се изненада, че не я задържаха още в Лондон, в момента, в който слезе от самолета. Както и да е, беше ѝ се разминало, а и тя не беше забелязала да има „опашка“ когато напускаше Де Гол тази сутрин.

Започваше да мисли, че може и да е изкарала голям късмет. Родриго беше пазил смъртта на Салваторе в тайна за няколко дни и я бе оповестил чак след погребението му. Никъде не се споменаваше отрова, а само, че е починал след кратко боледуване. Възможно ли беше все още никой да не е свързал фактите?

Тя не смееше да се надява. Не можеше да си позволи да свали гарда. Докато не завършеше задачата си, щеше да остане нащрек, очаквайки опасност зад всеки ъгъл. След това... кой знае, поне нямаше планове. Към този момент се надяваше само да оцелее.

Лили не беше избрала да отиде в някое от близките до апартамента ѝ интернет кафета, защото не беше сигурна дали няма поставена някоя следяща програма, търсеца питания за информация относно Организацията Нерви. Вместо това тя бе взела метрото до Латинския квартал и избрала да извърви пеш останалото разстояние. Не беше посещавала конкретно това интернет кафе преди. Това беше една от причините да го избере. Едно от основните правила при нелегалността е да не се създават постоянно повтарящи се навици. Човек трябваше да е непредсказуем. Обикновено хората се проваляха, защото ходеха на места, които познават и където се чувстват добре.

Лили бе прекарала доста време в Париж, което означаваше, че има много места и хора, които сега трябваше да отбягва. Никога не бе имала постоянен адрес. Обикновено отсядаше при Аврил и Тина или в малки семейни хотелчета. Веднъж, за около година, бе държала един апартамент под наем в Лондон, но се беше отказала, защото прекарваше два пъти повече време в пътуване, отколкото в апартамента и нямаше смисъл от допълнителния разход, който той представляваше. Обикновено работеше в Европа, така че прибирането ѝ у дома, в Щатите, също не се бе случвало често. Колкото и да харесваше Европа и да беше свикнала да живее тук, никога не ѝ беше хрумвало да се премести за постоянно. Ако изобщо някога си купеше къща, а това можеше и никога да не стане, тя щеше да е в Щатите.

Понякога копнееше да се оттегли, както Аврил и Тина бяха направили; да заживее нормален живот, с нормална работа от девет до пет, с постоянен кръг от хора около нея, където да познава съседите си, да ходи на гости при роднини, да си бърбри с някого по телефона. Тя самата не знаеше точно как се бе стигнало до сегашното ѝ положение — да е в състояние да прекрати един човешки живот с не повече усилие, отколкото, например, човек би смачкал буболечка; да се страхува да се обади на майка си, за бога! Беше започнала много отрано. Първия път изобщо не ѝ бе лесно — трепереше като лист, но свърши работата. Следващия път вече ѝ бе по-лесно. С всеки следващ — ставаше все по-лесно. След известно време, мишените ѝ бяха изгубили човешкия си облик. Тази емоционална дистанцираност бе абсолютно необходима, ако искаше да си върши работата. Може би беше много наивно от нейна страна, но тя вярваше, че правителството ѝ няма да я прати при някой от добрите. Да поддържа тази вяра беше единственият начин да продължава да работи. И все пак се бе превърнала в някой, от който самата тя се страхуваше — жена, на която може би не можеше да се вярва, че някога ще се интегрира в обществото.

Мечтата за пенсиониране и задомяване все още живееше в нея, но Лили си даваше сметка, че това е само мечта с много малка вероятност да се случи. Дори и да се измъкнеше жива от настоящата ситуация, задомяването и уседналият живот бяха за нормалните хора, а тя се страхуваше, че вече е изгубила човешкия си облик също като целите, които правителството ѝ посочваше. Убийството за нея бе

станало нещо лесно, инстинктивно. Какво щеше да се случи, ако ѝ се наложеше да се сблъсква с едни и същи неприятности всеки ден — гаден шеф или зъл съсед? Ами ако някой се опиташе да я обере? Дали щеше да успее да се овладее, или щеше да има жертви? Имаше и по-лошо — какво щеше да прави ако заради нея пострадеше някой неин близък? Тя знаеше, че буквално няма да го преживее, ако някой от семейството ѝ пострадеше заради нея и заради това, което беше.

Един автомобилен клаксон изсвири и я стресна, връщайки вниманието към действителността и заобикалящата я среда. Ядоса се на себе си за това, че бе позволила мислите ѝ да я отвлекат, вместо да остане концентрирана и нащрек. Ако не можеше да запази концентрация, нямаше шансове да се измъкне жива.

Хората от Агенцията може още да не знаеха къде е тя, или поне така се надяваше, но това няма да е за дълго. Все някой щеше да я намери и тя бе сигурна, че това ще е скоро. Реално погледнато, имаше четири варианта за развоя на ситуацията. В най-добрия случай, щеше да разбере какво е било това, което е накарало Аврил и Тина да се върнат в бизнеса, и това нещо, каквото и да е то, щеше да бъде толкова ужасно, че би накарало целия свят да се отдръпне и дистанцира от Организацията Нерви. Агенцията, разбира се, никога вече нямаше да потърси услугите ѝ. Агент, който убива контактите на Агенцията, без значение на какво основание, се счита за неблагонадежден. Така тя би излязла като победител, но вече без работа, което я върна към предишните ѝ мисли дали би могла да живее нормален живот.

Вторият вариант, вече не толкова добър колкото първия, беше да не открие нищо чак толкова сериозно — продаването на оръжие на терористи не можеше да бъде достатъчно основание, защото всички и без това го знаеха — при което щеше да е принудена да живее през остатъка от живота си под чуждо име. И в този случай оставаше без работа и без да знае, дали изобщо ще успее да заживее нормален живот и да бъде обикновен гражданин. Последните два варианта бяха в доста тъмни краски. Можеше да успее да изпълни целта си, и да бъде убита. А най-накрая — и най-лошото от всичко — можеше да бъде убита, преди да успее да изпълни задачата си.

Искаше ѝ се да може да каже, че шансовете нещата да се развият по някой от първите два варианта са петдесет на петдесет, но истината беше, че четирите възможности не бяха еднакво вероятни. Реално, тя

мислеше, че има около осемдесет процента сигурност да не преживее тази задача, а дори и това можеше да се нарече оптимистичен вариант. Беше готова на всичко, за да се докопа до останалите двадесет процента. Не можеше да си позволи да разочарова Зиа, като се откаже.

Латинският квартал представляваше лабиринт от тесни павирани улички, обикновено гъмжащи от студенти от близката Сорбона, както и хора, тръгнали на обиколка по екзотичните бутици и етно магазинчета. Днес обаче, студеният дъжд бе отказал повечето хора от подобни разходки. Интернет кафето, от друга страна, беше доста пълно. Лили огледа заведението, докато сгъваше чадъра си и сваляше шлифера, шала и ръкавиците. Търсеше свободен компютър някъде, където нямаше много да я виждат отстрани. Под подплатения шлифер беше облечена с дебело поло в тъмно син цвят, който подчертаваше очите ѝ, и широки памучни панталони, които падаха свободно върху ниските ботуши. Около десния глезен беше прикрепен кобур, в който носеше револвер 22-ри калибър, много удобен за изваждане по всяко време. Широката кройка на панталона скриваше добре всичко. Беше се чувствала ужасно беззащитна през седмиците, през които нямаше възможност да носи оръжие заради проклетите обиски, които ѝ правеха всеки път, когато се приближаваше до Салваторе. Сега беше много по-добре.

Лили видя един компютър, който бе така разположен, че докато работеше на него тя щеше да може лесно да наблюдава входната врата. Освен това мястото предлагаше някакво усамотение, доколкото можеше да има такова нещо. Компютърът обаче беше зает от една американска тийнейджърка, която явно си проверяваше пощата. Американците бяха лесни за разпознаване, помисли си Лили. Не само заради дрехите или стила им на обличане. У тях имаше нещо особено, някаква вътрешна самоувереност, често прерастваща в арогантност, която сигурно беше адски дразнеща за европейците. Самата тя все още притежаваше тази характерна черта — сигурна беше — но през годините начинът ѝ на обличане се бе променил, а фамилиарните маниери бяха изчезнали. Повечето хора я мислеха за скандинавка или германка, може би заради цвета на косата. Сега никой от хората около нея не би си помислил за ябълков пай или бейзбол.

Тя изчака докато момичето си свърши работата и си тръгна, след което седна на нейното място. Цената на час тук беше съвсем

достъпна; сигурно заради тълпите от студенти. Лили плати за един час, като предполагаше, че ще остане поне толкова, ако не и по-дълго. Започна с вестник Льо Монд, най-големия вестник във Франция, като преглеждаше архивите от периода между двадесет и първи август, когато бе вечеряла със семейство Жубран за последен път и двадесет и осми, същия месец, когато бяха убити. Името Нерви се споменаваше само веднъж, във връзка с някаква история за международни финанси. Тя прочете статията два пъти, търсейки някакви подробности, които да издадат, че става въпрос за нещо повече, но или тя не разбираше много от финанси, или просто нямаше нищо друго.

В окръга имаше петнадесет вестника, големи и малки. Наложил се да ги провери всичките, или поне архивите за въпросните седем дни. Задачата по принцип искаше доста време, а и компютъра зареждаше поредната страница цяла вечност. Понякога връзката се губеше и тя трябваше да се регистрира наново. Вече бе прекарала там три часа, когато започна да чете архивите на Investir, вестник на финансова тематика, и тогава уцели джакпота. Статията беше малка, просто една странична колона във вестника. На двадесет и пети август, в една от лабораториите на Нерви бе избухнала експлозия, последвана от пожар, описан като „малък“ и „бързо овладян“, „с минимални щети“, който по никакъв начин нямало да попречи на работата в лабораторията, занимаваща се с разработката на ваксини. Аврил бе специалист по експлозиите; работата му с тях граничеше с изкуство. Той не виждаше смисъл в безполезното разрушение, щом с малко повече внимание към подробностите и прецизно планиране, можеше да бъде създаден взрив, който да унищожи само това, което трябва. Защо трябваше да се разрушава цяла сграда, щом само една стая щеше да бъде достатъчно?

„Бързо овладян“ бе словосъчетание, което често се използваше при описанието на неговата работа. Освен това Тина и Аврил бяха много добри както в елиминирането на охранителни системи, така и в боравенето с оръжие.

Лили не можеше да бъде сигурна, че това е било тяхно дело, но инстинкта ѝ подсказваше, че е точно така. Поне имаше вече следа, по която да тръгне, надявайки се, че ще я отведе до целта.

Докато беше още в Интернет, потърси каква информация има за самата лаборатория, но намери само адреса и името на директора —

нейния приятел доктор Винченцо Джордано. Виж ти, помисли си тя. Въведе името му в търсачката, но не излязоха никакви резултати. Е, разбира се, не очакваше да види публикуван там домашния му телефон. Това щеше да бъде най-лесния начин да го намери, но, естествено, не беше единственият.

Прекъсвайки връзката към интернет, тя се облегна назад и раздвижи рамената и главата, за да разпусне схванатите си мускули. Беше прекарала пред компютъра цели три часа, и тялото ѝ я болеше, а и трябваше да иде до тоалетната. Беше уморена, но не колко вчера и беше доволна от себе си и издръжливостта си по време на бързата разходка от метростанцията.

Когато излезе от кафето, навън все още валеше, но дъждът бе поотслабнал почти до ръмеж. Лили отвори чадъра, помисли за момент, и тръгна в посока, обратна на тази, от която бе дошла. Беше гладна и макар че от години не беше го правила, сега знаеше точно какво иска за обяд — един Биг Мак.

Междувременно, Суейн отново оборваше сам собствените си предположения. Вече започваше да му опротивява, но не можеше да се спре.

Беше намерил адреса на семейство Жубран и там бе открил, че покъщнината им е била изнесена и мястото вече е дадено под наем или продадено на друго семейство. Мина му през ума идеята да влезе и да види какво ще открие, но от това щеше да има някаква полза само ако никой не се е нанесъл междувременно. Той бе наблюдавал как една млада майка посреща на вратата бавачката на детето си — бавачката приличаше донякъде на жената и той реши, че сигурно е собствената ѝ майка. Две деца в предучилищна възраст изскочиха навън в дъжда, преди жената да успее да ги спре. Двете с доста викове и крясъци, успяха да върнат малките вътре, а по-младата жена беше изскочила отново навън, веднага след това, носейки чадър и пазарска чанта. За Суейн нямаше значение дали отива на работа или на пазар. От значение беше само факта, че жилището вече не бе празно.

В този момент започна да се съмнява в тактиката, която бе избрал. Беше планирал да разпита съседите, приятелите им и търговците в местните магазини за семейство Жубран, но му хрумна,

че ако изпревари Лили при тези разговори, същите хора със сигурност щяха да ѝ кажат, че и някакъв американец им е задавал същите въпроси съвсем скоро. Тя не беше глупава и щеше веднага да се сети, какво точно означава това, при което сигурно щеше да се премести някъде другаде.

До вчера той я бе следвал наоколо и се бе опитвал да я догони, но сега трябваше да промени начина си на мислене. Вече не изоставаше, което щеше да му бъде от полза само ако знаеше какъв ще е следващия ѝ ход. Дотогава не можеше да си позволи да събуди подозренията ѝ, защото щеше да изчезне отново.

Чрез връзките си и най-вече чрез Мъри, който контактуваше с французите от негово име, Суейн бе разбрал, че Лили е използвала името Мариел Сенклер за завръщането си в Париж. Адресът, който бе даден в паспорта ѝ, се оказа някакъв рибен пазар. Малка шега от нейна страна, помисли си той. Тя не би използвала името Сенклер отново; сигурно имаше друго, което нямаше как да разбере. Париж бе голям град с над два милиона жители и тя го познаваше много по-добре от него. Имаше само тази единствена възможност да се окаже на пътя ѝ и не искаше да я пропилява, като избързва прекалено.

Раздразнен от така създалото се положение, той покара наоколо из квартала, един вид разучавайки улиците, докато в същото време внимателно оглеждаше пешеходците, забързани насам-натам. За нещастие, повечето от тях носеха чадъри, които частично скриваха лицата им. Дори и в случаите, когато не беше така, Суейн нямаше представа с каква маскировка ще е Лили. Досега я бе виждал във всякакви образи, с изключение на възрастна монахиня, така че може би беше добра идея да се оглежда за такива по улиците.

Междувременно, трябваше да иде да огледа онази лаборатория на Нерви и охранителните мерки там; или поне тези, които се виждаха отвън. Кой знае кога щеше да му се наложи да влезе вътре?

След един изключително засищач, нездравословен обяд Лили хвана надземната железница до предградията, където бяха живели Тина и Аврил. Докато пътуваше, дъжда спря и слънцето се опитваше да се пребори с надвисналите сиви облаци. Не бе станало по-топло, но поне дъждът бе спрял да вгорчава живота на хората. Тя си спомни

кратката снежна буря в нощта, когато Салваторе бе умрял и се зачуди дали щеше да вали още сняг тази зима. Снегът в Париж по принцип беше рядко явление. А колко много Зиа обичаше да си играе в снега! Бяха я водили на ски в Алпите почти всяка година — тя и тримата възрастни, които я обичаха дори повече от живота. Самата Лили никога не караше ски, защото евентуален инцидент би я отстранил от работа за месеци, но приятелите ѝ, след като се бяха оттеглили от служба, се бяха запалили много силно по този спорт.

Спомените изникваха в съзнанието ѝ като пощенски картички — Зиа като очарователно закръглено тригодишно детенце, облечено в яркочервен скиорски екип, прави снежен човек с доста странна форма. Това беше по време на първото им пътуване до Алпите. Зиа, подскачаща като зайче, пискливо викайки „Вижте ме, вижте ме“; Тина пада от ските и се забива през глава в една снежна пряспа, излиза смеейки се, приличаща на снежен човек; тримата пият питиета около горящата камина, докато Зиа спи на горния етаж; на Зиа ѝ пада първото зъбче; започва училище; първия ѝ танцов рецитал; първите сигнали, че се превръща от момиче в жена; първия и цикъл миналата година; вечно недоволна от косата си; как иска да се гримира. За момент Лили затвори очи и се разтресе от гняв и болка. Самотата я изпълваше, както често се бе случвало, след като бе научила за смъртта им. Оттогава виждаше слънчевата светлина, но не я чувстваше, като че ли топлината не можеше да я достигне. Убийството на Салваторе Нерви я бе поуспокоило, но не беше достатъчно да върне топлината в живота ѝ.

Тя се спря пред жилището, където бяха живели приятелите ѝ. Сега вече някой друг живееше там, и Лили се запита дали тези хора знаят, че трима човека са умрели в тази къща само преди няколко месеца. Почувства се ограбена. Искаше ѝ се всичко да бе останало както си е било, без никой да пипа вещите им.

Още на първия ден след завръщането си в Париж, когато бе разбрала, че са мъртви, Лили бе дошла и взела няколко от снимките им, някои от игрите и книгите на Зиа, някои нейни детски играчки и бебешкия албум, който сама бе започнала, а Тина довършила с много любов. Къщата беше оградена с полицейска лента и заключена, но това не беше я спряло. Първо, че си имаше собствен ключ, и второ — Лили би свалила покрива на къщата с голи ръце, само за да успее да влезе

вътре. Но какво бе станало с останалите им вещи? Къде бяха сега дрехите им, личните им ценности, ски оборудването? След този първи ден, Лили бе доста заета с откриването на убиеца им и измислянето на плана за отмъщение. Когато се бе върнала след това, къщата вече беше празна.

Аврил и Тина имаха свои роднини — братовчеди, с които не бяха особено близки. Може би властите ги бяха уведомили и те бяха дошли, за да опаковат и отнесат всичко. Надяваше се да е така. Не беше проблем, ако вещите им бяха при роднини, но хич не ѝ се нравеше идеята, че някоя фирма за почистване може да е дошла, и без никакво лично отношение да е нахвърляла всичко в кашони и на боклука.

Лили започна да обикаля съседите подред и да ги разпитва дали са видели някой да идва на гости през седмицата преди приятелите ѝ да бъдат убити. Беше ги разпитвала и преди, но тогава не знаеше какви въпроси да задава. Те я познаваха, разбира се; беше идвала тук толкова много пъти през последните години, бяха се виждали и поздравявали взаимно, бяха си бърбили на няколко пъти. Тина бе много контактна личност, Аврил беше по-свит, но за Зиа никой не бе непознат. Тя бе в отлични приятелски отношения с всички съседи.

Само една от съседките обаче си спомняше да е видяла нещо — г-жа Бонет, която живееше две къщи по-надолу. Тя беше на около осемдесет и пет години, вечно сърдита като всички на нейната възраст, но обичаше да седи до предния прозорец докато плете — а тя плетеше непрекъснато — така че виждаше почти всичко, което ставаше на улицата.

— Но аз вече разказах всичко това на полицията — отвърна нетърпеливо жената, след като бе отворила вратата и Лили ѝ бе задала въпроса. — Никого не видях през нощта, когато бяха убити. Стара съм вече, не виждам много добре, а и не чувам добре. През нощта дърпам завесите, как бих могла да видя нещо?

— А преди онази нощ? През седмицата преди това?

— И това казах на полицията — изгледа я гневно жената.

— Но полицията нищо не е направила по случая.

— Разбира се, че нищо няма да направят! Повечето от тях са абсолютно безполезни — с жест на отвращение, тя отпрати в небитието цяла армия обществени служители, които всеки ден съвестно си вършеха работата.

— Да сте видяла някого, когото не познавате? — повтори търпеливо Лили.

— Само онзи младеж. Беше много красив, като филмова звезда. Той им дойде на гости един ден, за няколко часа. Не бях го виждала преди това.

Лили усети как пулса ѝ се учестява:

— Можете ли да ми го опишете? Моля ви, госпожо Бонет.

Старицата погледа гневно още известно време, през което също изрече и някои не особено приятни думи като „некадърни идиоти“ и „объркани глупаци“, след което излая:

— Нали ви казах, че беше красив. Висок, строен, с черна коса. Много добре облечен. Дойде с такси, както и си тръгна. Това е всичко.

— Дали можете да предположите приблизително на колко години беше?

— Млад беше! За мен всички под петдесет са млади. Не ме занимавайте с глупави въпроси — след което тръшна врата под носа ѝ.

Лили си пое дълбоко въздух. Млад, красив, чернокос мъж. Също и добре облечен. В Париж имаше хиляди, които отговаряха на това описание. Тази информация даваше някаква насока, беше парче от пъзела, но сама по себе си не означаваше нищо. Не разполагаше със списък от обичайни заподозрени, нито с албум със снимки, които да покаже на госпожа Бонет и тя да каже „Този. Това е човекът!“.

А и какво всъщност означаваше този нов факт? Този красив младеж може да ги е наел да взривят нещо в лабораторията на Нерви, а можеше и да е бил просто някой приятел, отбил се да ги посети. Аврил и Тина можеха да идат някъде другаде да се срещнат с човека, който ги е наел, вместо да го посрещат в собствения си дом. Всъщност, това беше много по-вероятно. Лили разтри челото си. Не го беше премислила добре, но и не беше сигурна дали въобще е възможно всичко да бъде премислено. Не беше сигурна дали има някакво значение причината, поради която бяха приели работата или каква беше самата работа. Не можеше дори да е сигурна, че е имало някаква поръчка за изпълнение, но това беше единственият сценарий, който изглеждаше правдоподобен и тя нямаше друг избор, освен да следва инстинкта си. Ако сега започнеше да се съмнява в себе си можеше просто да остави цялата работа.

Дълбоко замислена, пое по обратния път към спирката на надземната железница.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Жорж Блан силно вярваше в закона и справедливостта, но в същото време беше и много прагматичен човек, който приемаше, че понякога трябваше да се правят трудни избори и всеки да се справя както може.

Не му харесваше да снабдява Родриго Нерви с информация, но имаше семейство, което трябваше да закриля, както и голям син, който учеше в университета „Джон Хопкинс“ в САЩ. Обучението там струваше почти тридесет хиляди долара годишно; само този факт би го разорил. Е, все някак си щеше да се справи, но преди около десетина години се беше появил Салваторе Нерви и леко му бе намекнал, че още една заплата, доста щедра при това, щеше да му дойде добре. В замяна, от него не се очакваше да прави нищо — само да споделя информация и от време на време да прави някои малки услуги. Жорж му бе отказал, но Салваторе, все така усмихнат, бе започнал да му изброява списък с нещастия, от които можеше да ти настръхне косата, които можеха да сполетят семейството му, — например къщата му да изгори, да отвлекат децата му или може би дори физически да им навредят. Разказа му, как банда главорези влезли в дома на една старица и я ослепили, като хвърлили киселина в лицето ѝ, как спестяванията могат бързо да се топят, как непрекъснато се случваха автомобилни катастрофи.

Жорж го разбра много добре. Салваторе просто му бе описал в общи линии какво щеше да се случи с него и семейството му, ако откажеше да изпълни това, което Салваторе му нареди. Така че Жорж бе кимнал и се бе опитал през годините да ограничи, доколкото е възможно, щетите, които причинява с информацията, която предава и услугите, които върши. Салваторе, от друга страна, можеше да получава информацията, която иска, безплатно след заплахите, които бе отправил, за да го мотивира. Той обаче бе открил сметка в Швейцарска банка, на името на Жорж и в нея постъпваше, всяка година, сума равна на годишната заплата на Жорж, умножена по две.

Блан беше достатъчно благоразумен да не показва, че има повече от това, което получава от Интерпол, но беше и достатъчно прагматичен, за да взима от Швейцарската сметка парите за обучението на сина си. Към този момент в сметката имаше една крупна сума, събирала се там в продължение на десет години, плюс лихвите, които се полагаха. Парите си бяха там; нямаше да ги използва да си купува лъскави неща, а щеше да ги използва за семейството си. В крайна сметка, щеше да му се наложи да направи нещо с парите, но не знаеше още точно какво.

През годините беше работил най-често с Родриго Нерви, наследника на Салваторе, който сега реално бе заел мястото му. Жорж би предпочел да работи директно със Салваторе. Родриго беше постуден и по-умен от баща си и, както си мислеше, вероятно победошаден. Единственото предимство, което Салваторе бе имал пред сина си, беше опита — повече години, в които да набере дяволския си списък с грехове.

Жорж погледна часовника си — един след обяд. Като се вземе предвид шестчасовата разлика между Париж и Вашингтон, това означаваше, че там е седем сутринта — точно най-доброто време да позвъниш на някого по телефона.

За обаждането, той използва личния си мобилен телефон. Не искаше да оставя следи в телефонните сметки на Интерпол. Чудесни изобретения са тези мобилни телефони, помисли си той — направо изкараха от употреба уличните автомати. Е, не бяха анонимни, разбира се, но неговия поне беше подсигурен срещу подслушване, а и беше много по-удобен.

— Ало — каза мъжки глас след второто позвъняване.

Жорж чуваше звука от гласовете на телевизионни водещи, четящи новини, на заден план.

— Ще ти изпратя една снимка — каза Жорж. — Ще я пуснеш ли през програмата за лицево разпознаване възможно най-скоро? — Жорж не използва имена, както и другия човек. Когато някой от тях се нуждаеше от някаква информация, той просто позвъняваше на личния телефон на другия, вместо да минава през установените канали, като по този начин ограничаваха официалните си контакти до минимум.

— Разбира се.

— Моля те, изпрати всичката информация по въпроса по обичайния начин.

Двамата затвориха слушалките. Разговорите им винаги се придържаха към минимума. Жорж не знаеше нищо за човека, с когото говореше; дори името му. Знаеше само, че свързката му в Лондон работеше по същата причина, както и той самият — от страх. Между тях никога не се бе появявал дори и намек за приятелство. Това беше бизнес, който разбираха прекалено добре.

— Трябва ми ясен отговор. Ваксината ще бъде ли готова до следващия грипен сезон? — Родриго попита доктор Джордано.

На бюрото на Родриго имаше огромен доклад, но той беше загрижен само за важната част — ще успеят ли да произведат необходимото количество от ваксината, преди да им е необходимо. Д-р Джордано беше получил солидна субсидия от няколко световни здравни организации, за да разработи ваксина срещу птичия грип. Тяхната лаборатория не беше единствената, работеща по въпроса, но беше единствената, която разполагаше с д-р Джордано. Винченцо беше тъй силно заплепен по вирусите, че бе оставил частната си практика на заден план, за да ги изследва. Тази му отдаденост го беше превърнала в един от световно признатите експерти, и всички бяха единодушни, че или е забележителен гений в областта, или бе имал невероятен късмет в работата си с микроскопичните гадости.

Трудно беше да се направи ваксина срещу който и да е щам от птичия грип, тъй като беше смъртоносен за птиците, и изследванията трябваше да се правят върху яйца, заразени с вируса. Грипът обаче, убиваше и яйцата, затова все още нямаше ваксина. Този, който успееше да я разработи, щеше да спечели доста пари.

Това начинание имаше потенциала да се превърне в най-доходоносния бизнес в цялата корпорация на Нерви; дори попечеливша от наркотиците. До момента, бяха стигнали до задънена улица в развитието на птичия грип. Той можеше да се предава от птиците на хората, но нямаше все още възможността да се предава от човек на човек. Носителят на вируса или умираше, или се оправяше, но не заразяваше никого. Птичият грип, за момента, все още не бе в състояние да причини епидемия. Американският център за контрол над болестите, както и Световната здравна организация, бяха силно обезпокоени от някои промени, които се наблюдаваха във вируса

напоследък. Учените бяха сигурни, че следващата грипна вълна, породена от вирус, с който хората до сега не са имали контакт и следователно нямат имунитет срещу него, щеше да бъде именно птичия грип. Всеки следващ сезон на пик при грипните зарази можеше да бъде момента. Досега на света му бе провървяло.

Ако вируса еволюираше достатъчно, че да може да се прехвърля от човек на човек, компанията разработила ваксина срещу него, щеше да може да поиска каквато и да е цена за продукта си. Д-р Джордано въздъхна:

— Ако няма повече усложнения, ваксината може да е готова до края на следващото лято. Не мога да гарантирам обаче, че няма да има спънки.

Експлозията в лабораторията миналия август беше унищожила няколко години работа. Винченцо беше успял да изолира рекомбиниран вирус и с цената на много усилия беше успял да създаде надеждна ваксина срещу него. Експлозията обаче, не само бе унищожила готовия продукт, но беше заличила и огромно количество информация. Компютри, файлове, хартиени носители — всичко беше заминало. Докторът трябваше да започне отначало.

Този път работата вървеше по-бързо, защото Винченцо вече знаеше повече, по отношение на това кое се получава и кое не, но Родриго беше много загрижен. Тазгодишният грип си беше от нормалния вид, но какво щеше да стане следващата година? Производството на една партида ваксина отнемаше около шест месеца, а до края на следващото лято трябваше да имат готово голямо количество. Ако пропуснеха срока и вирусът успееше да мутира така, че да се прехвърля от човек на човек, щяха да изпуснат златната възможност да спечелят невероятно богатство. Заразата щеше да се разпространи светкавично по целия свят; милиони щяха да умрат, но все пак, през този единствен сезон, имунните системи на тези, които оцелееха, щяха да се пригодят към конкретния вирус и да сложат край на краткия му успех. Само компанията, която разполагаше с готова ваксина в момента, в който бъде засечен първия случай, би пожънала огромен финансов успех.

Можеше и да им провърви още веднъж, и птичия грип да не мутира навреме за следващия сезон, но Родриго отказваше да се

уповава само на късмета. Мутацията можеше да се случи по всяко време. Той се състезаваше срещу вируса, и беше решен да спечели.

— Твое задължение е да се погрижиш да няма повече спънки — каза той на Винченцо. — Възможност като тази идва веднъж в живота. Няма да я изпуснем — фактът, че ако Винченцо не можеше да се справи, Родриго щеше да го замести с някой, който може, беше оставен неизречен. Да, докторът беше стар приятел на баща му, но Родриго не страдаше от такава сантименталност. Винченцо беше свършил най-важната работа и вече беше дошъл момента, когато някой можеше да го замести.

— Може би не е само веднъж в живота. Това, което направих с този вирус, мога да повтора и с други.

— Но виж обстоятелствата! Случаят е идеален. Ако всичко мине добре, никой няма да разбере, а ще ни благославят като спасители. Ситуацията е идеална, и ние трябва да се възползваме от нея. Световната здравна организация знае за изследванията, които провеждаш, и никой няма да се учуди, че имаме ваксината. Но ако това се повтори или потрети, водата ще се размъти и ще се задават въпроси, на които не искаме да отговаряме. Не може всяка година да има пандемия; дори не на всеки пет години, без това да стане подозрително.

— Нещата се променят, — отговори Винченцо. — Хората вече живеят в много по-близък контакт с животните от преди.

— И никоя друга болест не е изследвана толкова обстойно, колкото грипа. Всеки щам е бил разглеждан хиляди пъти под микроскоп. Ти си лекар, знаеш ги тези неща — грипът беше най-масовия убиец. През 1918, по време на грипната епидемия, бяха умрели повече хора, отколкото през четиригодишната чума, която бе опустошила Европа през средните векове. Грипът през 1918, по средни изчисления беше убил между четиридесет и петдесет милиона човека. Дори и през обичайните години, когато почти не се чуваше за грип, от него умираха десетки хиляди хора по света. Всяка година се продаваха двеста и петдесет милиона дози от ваксините, а в случай на пандемия, бройката им щеше да се увеличи многократно.

Различни лаборатории в САЩ, Австралия и Великобритания работеха по въпроса за създаването на ваксина срещу вируса, който изследователите казваха, че ще бъде доминантен през следващия

сезон. Пандемиите обаче, се предизвикваха от щамове, които не бяха предвидени. Тези щамове обикновено бяха нови и ваксините не действаха срещу тях. Целият процес беше една лотария с милиони човешки животи като залог. Повечето пъти, изследователите познаваха, но веднъж на всеки тридесетина години, някой вирус мутираше и ги хващаше неподготвени. От последната грипна пандемия в Хонконг през 1968-ма и 69-та бяха изминали тридесет и пет години. Поредната пандемия закъсняваше и часовника тиктакаше. Салваторе бе използвал цялото си влияние и всичките си връзки, за да спечели субсидията от СЗО, за разработване на ваксина срещу птичия грип. Обикновено, малкото лаборатории, които произвеждаха ваксини, се концентрираха върху познатите щамове на вируса, но не и върху птичия грип, така че техните ваксини щяха да бъдат безполезни. Със субсидията и всеотдайната работа на Винченцо, „Лаборатории Нерви“ щяха да имат предимство пред всички в разработката, а даже и повече — щяха да имат готови дози за продажба. При милионите хора по света, умиращи като мухи от новия вирус, всяко ефективно лекарство щеше да бъде безценно. Тук буквално нямаше ограничения за евентуалната печалба, която можеха да изкарат само за няколко месеца. Нямаше начин да се произведат достатъчно ваксини за всички, разбира се, но и без това на света ще му се отрази добре едно такова чудотворно разреждане на населението, мислеше си Родриго. Експлозията през август беше поставила на карта всичко това, а Салваторе бързо бе възвърнал контрола си над ситуацията. Виновниците бяха бързо елиминирани и беше инсталирана нова охранителна система, тъй като старата явно не вършеше работа. Въпреки всичките си усилия обаче, Родриго така и не бе успял да открие кой е наел двамата съпрузи да унищожат лабораторията. Конкурент за ваксината? Нямаше такъв, при положение, че никоя друга лаборатория не се занимаваше с този въпрос. Конкурент в бизнеса, като цяло? За такъв човек би имало други, по-големи цели, които можеше да си избере, но той ги бе пренебрегнал. Първо дойде експлозията, а три месеца по-късно Салваторе бе убит. Можеше ли да има някаква връзка между двете? През годините бе имало много опити за покушение срещу Салваторе, така че може би нямаше връзка между двете събития. Може би просто напоследък не им вървеше. И все пак, семейство Жубран бяха професионалисти. Съпругът беше експерт по

взривовете, а жената наемен убиец. Денис Морел най-вероятно също беше професионалист. Не беше невъзможно да са били наети от един и същи човек.

Но характера на двете събития беше съвсем различен. При първото, целта беше работата на Винченцо и тъй като не беше тайна, че той работи по нова ваксина срещу грип, кой би имал полза от това разрушение? Само някой, който работи по същия въпрос, знаел е, че Винченцо е близо до разгадаването му и е искал да спечели още малко време. Без съмнение по света има частни лаборатории, които се опитват да произведат ваксина срещу птичия грип, но кой измежду многото не само би знаел, колко близо е Винченцо до отговора, но и би имал финансовата обосновка да наеме двама професионалисти да го спрат?

Някоя от редовно одобряваните лаборатории за антигрипни ваксини може би?

Убийството на Салваторе, от друга страна, по никакъв начин не влияеше на работата на Винченцо.

Родриго просто бе заел овакантиеното място на баща си. Не, убийството на баща му не играеше никаква роля по този въпрос, затова Родриго просто не можеше да види никаква връзка между двете.

Телефонът иззвъня. Винченцо стана да си ходи, но Родриго го задържа с жест на ръката. Той имаше още въпроси относно ваксината. Вдигна слушалката и каза:

— Да?

— Имам отговора на въпроса ви — Отново не се споменаваха имена, но Родриго позна тихия глас на Блан.

— В нашата база данни нямаше никаква информация, обаче нашите приятели намериха съвпадение. Името ѝ е Лилиан Мансфийлд, американка; работи като свободен агент и професионален убиец.

Кръвта на Родриго изстина. Значи те са я наели? Щом американците са се обърнали срещу него, нещата ставаха неимоверно по-сложни.

— Не. Моят човек твърди, че приятелите ни също са дълбоко учудени от случилото се и самите те се опитват да я открият.

Четейки между редовете, Родриго разбра, че ЦРУ също се опитваше да я намери и елиминира. Значи така! Това обясняваше факта, че някакъв американец е бил в апартамента ѝ, да я търси.

Родриго си отдъхна. Той обичаше да знае кои са опонентите му в тази импровизирана партия шах. С огромните си ресурси и информацията, която имат за нея, беше много вероятно американците да я открият първи, но той искаше лично да контролира решаването на проблема с живота ѝ. Тя все още дишаше и това беше проблемът.

— Дали има някакъв начин връзката ти да споделя с нас как се развиват събитията? — ако той знаеше това, което и ЦРУ знаеха, можеше да ги остави да свършат тежката работа.

— Може би. Има още нещо, което мисля, че ще ви заинтригува. Тази жена е била близък приятел със семейство Жубран.

Родриго затвори очи. Значи ето каква била последната подробност, която осмисляше цялата картина.

— Благодаря — каза той. — Моля те да ме уведомиш ако имаме успех по другия въпрос с приятелите ни.

— Да, разбира се.

— Бих искал да получа копие от информацията, която имаш за нея.

— Ще ви го изпратя на факса възможно най-бързо, — отговори Блан, което означаваше, че ще го изпрати веднага, след като се прибере у дома същата вечер. Не би изпратил информацията от сградата на Интерпол.

Родриго затвори и облегна глава назад. Значи в крайна сметка имаше връзка между двете събития, но не такава, каквато той си мислеше. Отмъщение. Нещо толкова просто, което разбираше толкова добре. Салваторе бе убил приятелите ѝ, а тя бе убила Салваторе. Който и да е наел семейство Жубран, беше задействал верига от събития, която бе завършила със смъртта на баща му.

— Името ѝ е Лилиан Мансфийлд — каза той на Винченцо. — Това е истинското име на Денис Морел. Тя е професионален убиец, и е била приятелка на семейство Жубран.

Очите на Винченцо се разшириха.

— И е пила от отровата, знаейки за какво става въпрос? Изключително! Глупаво, но изключително.

Родриго не споделяше възхищението му към действията на тази Лилиан Мансфийлд. Баща му бе умрял от мъчителна и болезнена смърт, без чест и контрол над нещата и Родриго никога нямаше да го забрави.

И така: тя бе изпълнила мисията си и бе напуснала страната. Вероятно вече беше извън обсега му, но не беше извън обсега на сънародниците си. Имайки Блан за съюзник, Родриго щеше да остане в течение на работата им и когато я доближат, щеше да се намеси и лично да има честта. Щеше да му достави голямо удоволствие.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

След като получи документите по факса, Родриго дълго седя и гледа снимката на жената, която бе убила баща му. Принтерът му бе цветен и той отлично разбра, колко добре всъщност се беше дегизирала. Косата ѝ по принцип беше сламено руса и права, а очите ѝ бяха пронизващо сини. Като цяло тя имаше доста скандинавски вид, с високи скули и издължено лице. Родриго бе смаян, от това как промяната на цвета на очите и косата бе смекчила чертите на лицето ѝ. Като цяло структурата му оставаше непроменена, но впечатлението, което оставяше у хората беше напълно различно. Помисли си, че спокойно можеше да влезе в някоя стая, да седне до нея, и пак да не я познае в началото.

Той често се питаше какво бе намерил баща му у нея. Като брюнетка, тя не му бе направила никакво специално впечатление, но реакцията му, когато я видя като блондинка, беше съвсем различна. Не беше само обичайната реакция на един италианец към жена с руса коса. Като че ли наистина я виждаше за първи път — виждаше интелекта и силната воля, които тези сини очи така недвусмислено разкриваха. Може би баща му бе по-проницателен от него самия, защото уважаваше силата повече от всичко друго. А тази жена бе силна. Достатъчно беше веднъж да се срещнат и Салваторе неизбежно беше привлечен към нея. Родриго разгледа останалите страници от документа, който Блан му бе пратил по факса. Интересуваше го кариерата на тази жена в ЦРУ. Тя беше наемен убиец и точка. Родриго не бе изненадан, че правителствата използват такива хора. По-скоро би се изненадал, ако *не* използваша. Информацията щеше да му е необходима по-късно, в случай че му потрябваше услуга от страна на американското правителство, но не можеше да му помогне с нищо в момента.

По-живо го интересуваше информацията за семейството ѝ. Пишеше, че има майка и сестра. Майката — Елизабет Мансфийлд — живееше в Чикаго. По-малката ѝ сестра — Диандра — живееше със

съпруга си и двете им деца в Толедо, Охайо. Помисли си, че ако не успее да намери Лилиан, може да използва семейството ѝ, за да я накара да излезе от скривалището си. После обаче прочете, че тя не е била в контакт с тях от години и трябваше да допусне възможността, че не я интересуват.

Последната страница потвърждаваше това, което Блан вече му бе казал — американците не са поръчали убийството на баща му. Тя бе действала сама, търсейки отмъщение за смъртта на семейство Жубран. ЦРУ вече беше изпратило оперативен работник да се приключи с този проблем.

Да приключи с проблема. Добър израз, но той искаше да го приключи лично. Ако му се удадеше възможност, той би си позволил това удоволствие. Ако не, щеше благородно да признае на американците, че са се справили.

Последния параграф на страницата обаче го накара да се изправи. Следения обект бе отлетял за Лондон под фалшива самоличност, където я сменил отново и се върнал в Париж. Усилията по издирването бяха фокусирани тук, в Париж. Оперативният работник, назначен по случая, мислеше, че тя подготвя нов удар по организацията на Нерви.

Родриго се почувства, сякаш го бе ударил ток. Всяко косъмче по тялото му настръхна, а по гърба му пробягаха тръпки.

Тя се бе върнала в Париж. Тя бе тук, под носа му. Беше направила смел ход и ако не бе господин Блан, щеше да го изненада неподготвен. Личната му охрана беше толкова стриктна и безкомпромисна, но можеше ли да се каже същото за всички фирми от холдинга, разпръснати из цяла Европа и по-специално тези тук, в парижкия окръг? Инсталираните охранителни системи бяха добри, но щом тази жена бе замесена, трябваше да се вземат допълнителни мерки.

Коя беше най-вероятната ѝ цел? Отговорът изплува незабавно в съзнанието му — лабораторията на Винченцо. Сигурен беше. Инстинктът му крещеше твърде силно, за да не го чуе. Там бяха ударили приятелите ѝ и затова бяха умрели. Ако тя довършеше делото им, това щеше да бъде един вид справедливост, който сама да раздаде. Вероятно планираше със серия от експлозии да унищожи напълно лабораторията.

Загубата на потенциалните печалби от грипната ваксина не би го докарала до фалит, но Родриго се надяваше на този приток от средства. Парите бяха единствената сила в света, по-силни от петролните крале, президентите и премиер-министрите, като всяка организация се опитваше да се докопа до възможно най-много от тези хартийки. Но по-лошото от загубата на печалбите щеше да бъде обидата и накърнената репутация. Още един инцидент в лабораторията щеше да накара Световната здравна организация да постави под съмнение сигурността, и в най-добрия случай да прекрати субсидирането, а в най-лошия — да нареди инспекция на място. Родриго не искаше външни хора да влизат там. Винченцо вероятно можеше да прикрие какво прави, но всяко забавяне би провалило плановете им.

Не можеше да ѝ позволи да спечели тази битка. Освен всичко останало, по улиците щеше да плъзне слуха, че Родриго Нерви си е намерил майстора — и то в лицето на една жена! Вероятно щеше да успее да прикрие случилото се за известно време, но в крайна сметка все някой щеше да проговори. Някой винаги проговаряше.

Моментът беше крайно неудобен. Беше погребал баща си само преди седмица. Колкото и добре да съзнаваше какво точно трябва да стори, той знаеше, че в някои хора все още има съмнение, че ще бъде способен да заеме мястото на баща си. А и самия той бе поел много от ежедневната работа, която Салваторе вършеше. Нямаше по-подходящ човек, който да поеме тези задължения.

В момента уреждаше доставката на плутоний за военни цели до Сирия. Имаше различни опии, които трябваше да стигнат до различни страни и сделки с оръжие, които трябваше да приключи, в допълнение на легалната работа, която вършеше по ръководенето на една толкова многообразна корпорация. Трябваше и да участва в заседанията на борда на директорите. Но за залавянето на Лилиан Мансфийлд щеше да намери време, дори ако се наложеше да отмени всички други свои задължения. До следващата сутрин всеки негов подчинен във Франция щеше да разполага с нейна снимка. Ако тя се покажеше някъде на улицата, все някой щеше да я разпознае.

Охранителната система на лабораторията, поне доколкото се виждаше отвън, беше съвсем обикновена. Оградена отвсякъде, с един

портал отпред и един отзад, всеки охраняван от двама пазачи. Самата лаборатория представляваше група свързани помежду си сгради, повечето от които без прозорци. Архитектурата бе лишена от грация, а сградите — изградени от обикновени червени тухли. На паркинга отляво имаше около петдесет коли.

Суейн отбеляза всичко това само докато премина веднъж по улицата. Ягуарът се набиваше на очи, и той не можеше да си позволи веднага да се върне обратно. Изчака до следващия ден, за да мине отново покрай сградата, а междувременно използва всичките си връзки, за да получи плановете на лабораторията и да разбере как най-вероятно Лили планираше да влезе вътре. Отвън охраната представляваше горе-долу това, което се виждаше с просто око — огради, входове с портали и пазачи. Нощно време, дворът се охраняваше от пазач, водещ една немска овчарка на каишка и всичко бе добре осветено.

По очевидни причини, той реши, че Лили най-вероятно ще опита да влезе през нощта, въпреки кучето. Осветлението беше добре разпределено, но все пак оставяше някои тъмни места, които предлагаха скривалище. Също така през нощта имаше доста по-малко хора наоколо, а и те естествено бяха по-уморени през малките часове на денонощието. Лили беше експерт с пистолета, и можеше лесно да неутрализира двамата пазачи и кучето с упойващи стрелички. Разбира се това не даваше мигновен резултат и пазачът можеше да извика или по някакъв друг начин да привлече внимание. Тя можеше и да ги убие, ако използва заглушител. Тогава пазачите на порталите нямаше да чуят нищо.

На Суейн тази мисъл не му се понрави. Въобще не му пукаше дали пазача ще умре, но му ставаше гадно от мисълта, че кучето може да пострада. Той много си падаше по кучета, дори и такива, обучени да нападат хора. Хората бяха нещо друго; някои направо си го търсеха. Изключение правеха повечето деца, които спадаха към групата на кучетата, макар и да бе срещал деца, без които светът, според него, щеше да бъде по-добро място. Много беше доволен, че собствените му деца не се бяха оказали такива, иначе щеше да е много неудобно.

Суейн се надяваше, че Лили не стреля по кучета. Голяма част от симпатията, която изпитваше към нея, щеше да се стопи, ако не беше така.

От другата страна на улицата, срещу лабораторията, имаше един приятен малък парк. През топлите летни дни доста от работещите в околните магазини идваха тук, за да отдъхнат по време на обедните си почивки. Дори и сега, в този ветровит ноемврийски ден, имаше няколко по-упорити, които разхождаха кучетата си или четяха книги. Имаше достатъчно хора, помисли си той, че още един да не се набие на очи.

Улиците тук бяха по-широки от тези в старите части на Париж, но паркирането пак си беше въпрос на късмет. След известно време Суейн намери място за паркиране наблизко и отиде пеша до парка. Купи си чаша кафе и си избра една приятна пейка на слънце, от където можеше да наблюдава хората идващи и отиващи си от лабораторията; да се запознае с ежедневието и може би да забележи някои пропуски на охраната, които бе пропуснал. С малко късмет, Лили можеше да избере днешния ден да направи същото. Нямахше как да знае какви дрехи ще носи, или какъв цвят перука, така че можеше само да оглежда носовете и устите на хората в парка. Струваше му се, че би познал устните на Лили измежду хиляди други.

Лабораторният комплекс изглеждаше съвсем обикновен. Отвън охраната беше точно това, което човек би очаквал от всяка производствена сграда — заграден периметър, ограничен достъп, униформени пазачи на порталите. Всичко в повече, като например четириметрови стени с бодлива тел отгоре, само би привлякло ненужно внимание.

Лили си помисли, че сложната част ще е вътре. Достъпът до най-охраняваните зони сигурно изискваше сканиране на пръстов отпечатък или ретина. Щеше да има сензори за движение и лазерни лъчи. Сензори за счупване на стъклата на прозорците, сензори за тегло — с една дума всичко. Трябваше да разбере какво точно има вътре и сигурно щеше да й се наложи да наеме някой, който да обезвреди охранителните системи. Тя познаваше няколко човека в тази сфера, но не искаше да използва познати. Ако вече се бе разчуло, че за Агенцията тя е *persona non grata*, едва ли някой би искал да й помогне. Можеше дори целенасочено да я саботират, като подшушнат на когото трябва местоположението и намеренията й.

Кварталът, в който се намираше лабораторията, бе интересна смесица от битови магазини, модерни малки бутици, кафенета, магазинчета и евтини апартаменти за даване под наем. Един малък парк даваше на околното почивка от бетона наоколо, макар и повечето дървета в него да бяха оголени от идващата зима, а поривистия вятър да караше клоните им да тракат един в друг като кости на скелет.

Днес тя се чувстваше много по-добре; почти нормално. Краката ѝ бяха се справили с натоварването от бързото ходене от станцията на метрото до тук, а и не беше се задъхала още. Утре, помисли си тя, щеше да опита да направи един бавен крос, но за днес беше достатъчно просто да повърви.

Отби се в едно магазинче и си купи чаша горещо силно кафе и сладкиш, който направо се разтопи в устата ѝ, веднага щом отхапа първата хапка. Паркът беше само на петдесет метра, така че тя повървя до там и си избра една пейка на слънце, където се отдаде на греха със сладкиша и кафето. Когато приключи с тях облиза пръсти и извади една малка тетрадка от чантата си, разтвори я на колената си и се наведе над нея. Направи се, че е силно заинтересувана от това, което чете, но в действителност, очите ѝ трескаво обхождаха всичко, което я заобикаляше, като мислено отбелязваше хората в парка и разположението на нещата наоколо. В парка имаше двайсетина човека — млада майка и енергичното ѝ, наскоро проходило дете, възрастен мъж, разхождащ възрастно куче; друг мъж, който седеше сам на една пейка, отпиваше от чаша кафе и често поглеждаше часовника си, като че ли чакаше нетърпеливо някой да дойде.

Други хора се разхождаха между дърветата — двойка младежи, държачи се за ръце; две момчета, ритачи футболна топка и други хора, които се наслаждаваха на слънчевия ден. Лили извади химикалка от чантата и нарисува груба скица на парка, в която отбеляза разположението на пейките, дърветата, храстите, бетонните кошчета за боклук и малкия фонтан по средата. После обърна страницата и направи същото с лабораторния комплекс отсреща, отбелязвайки разположението на вратите спрямо входните портали и прозорците. Трябваше да направи същото за всяка от четирите страни на комплекса. Планираше този следобед да наеме малък мотоциклет и да изчака доктор Джордано да излезе от комплекса, ако изобщо беше вътре. Нямаше представа до колко часа работи той. Дори не знаеше

каква кола кара. Беше готова да се обзаложи обаче, че спазва някакъв що-годе нормален график, близък до ежедневното работно време за страната. Щом той излезеше, тя щеше да го проследи до тях. Беше просто. Телефонният му номер може и да не беше в указателя, но старомодните методи действаха все така безотказно.

За личния му живот също нищо не знаеше. Не знаеше дори дали изобщо има семейство, тук в Париж. Той беше нейният скрит коз. Като директор знаеше всичко за охранителната система и имаше достъп до всяка част от комплекса. Не беше сигурно само какви методи ще ѝ се наложи да използва, за да изкопчи тази информация от него. Все пак, предпочиташе да не го използва, защото ако го отвлече, щеше да има само кратък промеждутък от време, в който да действа, преди някой да е разбрал, че доктора го няма. Засега планираше да разбере каквото е нужно за охраната на сграда по друг начин. Щеше да се опита да влезе, без да използва доктор Джордано, но ѝ се искаше отрано да знае къде живее той, за всеки случай.

Лили добре осъзнаваше колко е неподготвена в тази област. Досега бе имала работа с най-обикновени системи. Единственото, в което бе добра, бе разчитането на целта и приближаването до нея достатъчно близо, за да изпълни мисията си. Колкото повече мислеше сега за това, което ѝ предстоеше, толкова по-добре разбираше, колко малки са шансовете, но това в никакъв случай не намаляваше решимостта ѝ. Никака система не беше перфектна. Винаги можеше да се намери някой, който знае как да я обезвреди. Тя щеше да намери този някой или щеше сама да се научи как.

Двете момчета спряха да подритват топката. Сега говореха по телефона и гледаха ту към лист хартия в ръцете си, ту към нея.

Това я обезпокои. Тя пхна тетрадката и химикала обратно в чантата, след което се направи, че я изпуска на земята, до десния си крак. Наведе се и прикривайки движенията си зад чантата, пхна ръка в ботуша и извади пистолета.

Докато се изправяше на крака отново използва чантата, за да прикрие оръжието. Тръгна в посока обратна на двамата младежи. Сърцето ѝ биеше учестено в гърдите. Беше свикнала с ролята на ловеца, но този път тя беше плячката.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Лили побягна. Рязката промяна в скоростта ѝ изненада младежите. Зад себе си чу вик и инстинктивно залегна само миг преди във въздуха да проехти изстрел от големокалибрено оръжие и да разтърси монотонността на ежедневието. Претърколи се зад едно от бетонните кошчета за боклук и застана зад него на коляно.

Не беше толкова глупава, че да покаже главата си, макар че повечето хора не бяха достатъчно точни с пистолет. Вместо това, тя бързо погледна отстрани и изстреля един куршум. При такова разстояние — около тридесет, тридесет и пет метра — дори и тя не бе много точна. Куршумът се заби в земята, точно пред двамата непознати, вдигайки във въздуха облак прах и карайки ги да се хвърлят зад най-близкото прикритие.

Лили чу автомобилни гуми да свирят и хора да пищят, осъзнали, че звуците са от оръжие. С крайчеца на окото си видя как младата майка се хвърля към детето си, вдигайки го с една ръка като че ли беше футболна топка. Малкият извика от удоволствие, мислейки че всичко е една игра. Възрастният господин се спъна и падна, изпускайки каишката на кучето си. Старото куче обаче отдавна бе изгубило желание за бягство и просто седна в тревата.

Лили бързо се огледа за евентуална опасност идваща отзад, но видя само хора бягащи надалеч от нея и никой, който да се приближава. Щом се увери в безопасността си от тази страна, погледна отново иззад кошчето и видя двама униформени пазачи от комплекса, да бягат от портала към парка с оръжие в ръка.

Тя отпрати един изстрел към тях и те се хвърлиха на паважа, макар че също бяха твърде далеч и извън обсега ѝ. Лили използваше модифициран пистолет Берета, модел 87, с патрони 22-и калибър за дълга цев и пълнител с десет патрона. Вече бе изстреляла два, а не бе взела допълнително със себе си, защото не очакваше, че ще ѝ се наложи да го използва. „Глупачка!“, промърмори сама на себе си. Не знаеше дали тези двамата са от Агенцията или са хора на Родриго, но

беше по-склонна да мисли, че са от Агенцията. Трябваше да дойде по-подготвена, вместо да ги подцени така, или може би да надцени себе си.

Лили насочи вниманието си обратно към двамата с футболната топка. Те бяха въоръжени и в момента, в който подаде глава иззад кошчето, стреляха. Единият куршум отиде доста далеч от целта, и тя чу как зад нея се счупи някакво стъкло последвано от още писъци и изненаданите викове на някой, който бе ранен. Другият куршум удари кошчето за боклук, изпращайки във въздуха отчупено парче бетон и посипвайки лицето и с прах. Лили също стреля — трети куршум — и провери какво правят пазачите. И двамата бяха намерили прикритие — единият зад едно дърво, а другият зад друго кошче за боклук като това, зад което тя самата бе приклепнала. Пазачите не бяха тръгнали наникъде, затова се обърна пак към другите нападатели. Този отляво се бе придвижил още по-наляво, като по този начин не ѝ даваше възможност да стреля по него, защото тя стреляше с дясната ръка и така бетона, който предпазваше нея, предпазваше и него.

Това не беше добре. Срещу нейния пистолет имаше други четири, което означаваше поне четири пъти повече амуниции от нейните. Можеха да я държат тук докато ѝ свършат патроните, или докато дойдеше френската полиция, което трябваше да бъде всеки момент, съдейки по сирените, които чуваше въпреки звъntenето в ушите си.

Зад нея автомобилният трафик бе замрял, защото водачите спираха и изскачаха от колите си, за да се прикрият зад тях. Единствената ѝ възможност беше да хукне към автомобилите, за да ги използва за прикритие. Сигурно щеше да ѝ се наложи по пътя да се скрие в някой магазин, или да се надява, че някой ще мине на колело, за да му го вземе. Не ѝ се щеше да се предоверява на физическите си възможности в момента. Старецът, който бе паднал на земята, сега се опитваше да стане и да прибере треперещия си любимец към себе си.

— Стой на земята — изкрещя му Лили.

Той я изгледа с ужасено неразбиране и силно разрошена бяла коса.

— Стой на земята — изкрещя му отново и направи жест с ръка.

Слава богу, той най-накрая разбра и се опъна на земята. Малкото му кученце допълзя до него и легна край главата му, възможно най-

близко.

За момент, като че ли времето спря, а миризмата на барут надвисна над парка въпреки студения вятър. Лили чу как двамата футболисти си казаха нещо, но не можа да разбере какво. От дясната ѝ страна се чу звука на добре поддържан, мощен двигател. Лили погледна натам и видя сив Ягуар да прескача бордюра, запътил се право към нея.

Сърцето ѝ заби лудо, заглушавайки всичко наоколо. Имаше само няколко секунди. Трябваше да подбере идеално момента, в който да отскочи встрани, иначе колата щеше да я смаже. Прибра краката си в поза, готова за скок...

Шофьорът извъртя рязко волана и колата се завъртя на страни, между нея и футболистите, а гумите ѝ запратиха във въздуха парчета пръст и трева. Задницата на колата се извъртя така, че се обърна в посоката, от която бе дошла. Шофьорът се наведе и отвори вратата.

— Качвай се — извика той на английски и Лили се хвърли на предната седалка. Над главата ѝ проехтя гръм от едрокалибрен пистолет, а гилзата от изстреляния патрон рикошира от седалката в лицето ѝ. С бързо движение Лили махна горещата гилза от там.

Шофьорът натисна газта до ламарината и Ягуарът подскочи напред. Проехтяха още изстрели, като пукотевицата и тътена на различни по калибър оръжия се припокриваха. Задното стъкло от страната на шофьора се пръсна на сол, а самия той залегна, за да се предпази от пороя стъкла, който го връхлита.

— По дяволите — озъби се той и свърна рязко встрани, за да избегне едно дърво, изпречило се на пътя им.

Безразборно спрениите коли пред тях се размазаха пред очите на Лили докато излизаха отново на улицата. Шофьорът рязко завъртя кормилото и колата отново се завъртя на сто и осемдесет градуса, при което тя бе захвърлена на пода. Опита се да се хване за нещо — седалката, дръжката на врата — каквото и да е, само да има някаква опора. Шофьорът се смееше като маниак, докато колата прескочи поредния бордюр, мина през едно малко празно пространство между другите коли и с тежък трясък се стовари отново на пътя, карайки зъбите на Лили болезнено да изтракат. Тя едва успяваше да си поеме дъх.

Мъжът скочи на спирачките, направи рязък ляв завой и с газ излезе от него. Центробежните сили притискаха Лили към пода и не ѝ позволяваха да се качи на седалката. Само успя да затвори очи, когато чу свирене на гуми точно от другата страна на нейната врата, но до сблъсък не се стигна. Вместо това, той направи нов десен завой и колата заподскача по някаква много неравна повърхност. Сградите преминаваха отстрани покрай колата, толкова близо, че Лили реши, че със сигурност ще отнесат страничните огледала. Сигурно минаваха по някаква алея, помисли си тя. Боже, беше се качила при някакъв откачен.

В края на алеята, шофьорът намали плавно скоростта, спря, изчака и най-цивилизовано се включи в движението по улицата, спазвайки нормална скорост и движейки се между другите коли с бързината на старица, излязла в неделя сутрин.

Но все още не можеше да спре да се смее и отхвърли глава назад, за да отприщи цялата сила на смеха си.

— По дяволите, беше много забавно!

Двете му ръце държаха волана, а големия автоматичен пистолет лежеше на седалката до него. Най-вероятно нямаше да ѝ се отвори по-добра възможност. Свита в тясното пространство пред пътническата седалка, Лили заопипва пода наоколо, търсейки своя пистолет, който бе изпуснала докато се мятеше насам-натам като във влакче на ужасите. Намери го под седалката и с леки, незабележими движения го измъкна и го насочи право между очите му.

— Спри и ме пусни да сляза — каза тя.

Той хвърли един поглед към пистолета, след което отново се съсредоточи върху трафика наоколо.

— Остави тази играчка, преди да съм се ядосал. Та аз току-що ви спасих живота, лейди!

Така си беше и заради това тя още не го бе застреляла.

— За което благодаря — каза тя — А сега спри колата и ме пусни да сляза.

Двамата футболисти не работеха за Агенцията. Беше ги чула да си подвикват на италиански, значи трябва да бяха от хората на Родриго. Това означаваше, че този човек, най-вероятно, беше от Агенцията. Определено беше американец. Лили не вярваше в случайности, или поне не в такива големи съвпадения. Този човек се

беше появил в най-критичния момент, шофираше като професионалист и носеше деветмилиметров „Хеклер и Кох“, който струваше поне хиляда долара. Да, със сигурност беше от Агенцията; или даже вероятно беше наемен агент, убиец, точно като нея.

Тя се намръщи. Това просто не се връзваше. Ако той беше нает да я елиминира, трябваше просто да си стои отстрани и тя щеше вече да е мъртва. Нямаше да му се наложи да си помръдне пръста дори. Беше решила да се пробва да избяга, макар че колко далеч щеше да стигне с четирима стрелци зад себе си и физическо състояние под въпрос, беше неясно. Сърцето ѝ още биеше много силно, а за нейно собствено учудване, не можеше да успокои дишането си. Имаше вероятност този мъж да се окаже просто един ненормалник. Като се вземе предвид как се бе смял докато караше, това си беше съвсем допустима теория. Във всеки случай, тя искаше да излезе от тази кола.

— Не ме карай да натисна спусъка — каза нежно тя. — Няма и да се замисля даже.

Той отново ѝ хвърли един бегъл поглед, а в очите му се появи пак онази идиотска насмешка.

— Нека поне се отдалечим достатъчно от местопрестъплението, ок? Сигурно си забелязала, че вече и аз съм замесен, а един Ягуар с простреляно стъкло някак си се набива на очи. По дяволите, колата даже е под наем. Тия в „Американ Експрес“ ще са бесни.

Лили го наблюдаваше внимателно, опитвайки се да прозре под маската му. Изглеждаше като че ли наистина не го притесняваше факта, че тя е насочила оръжие към главата му. Всъщност, изглеждаше като че ли за него цялата ситуация бе един майтап.

— Да си лежал случайно е болница за душевно болни?

— Какво — засмя се той и ѝ метна още един от онези закачливи погледи. Тя повтори въпроса си.

— Ама ти наистина мислиш, че съм откачен!

— Смейш се като такъв, в ситуация, която определено не е смешна.

— Един от недостатъците ми е смеха. Бях готов да умра от скука вече и ето ти на — седя си в парка, гледам си моята работа и изведнъж зад мен започва престрелка. Четирима срещу един; а въпросният един е руса жена. Скучно ми е, загорял съм и си помислих, какво пък — ако взема, че ида с ягуара, да пострелят по мен и да спася тази жена, току-

виж ми начупила кокалите от благодарност. Та, какво ще кажеш? — изви въпросително вежди той.

Объркана, Лили се засмя. Той изглеждаше необичайно глупаво с извити по този начин вежди. Мъжът спря да гримасничи и ѝ намигна.

— Можеш да седнеш на седалката вече. От там също може да ме държиш на мушка.

— Както караш, май тук е по-безопасно — каза тя, но все пак се надигна и седна на седалката, но не си сложи колана, защото щеше да ѝ се наложи да отмести пистолета от целта. Забеляза, че и той не си е закопчал колана.

— Нищо му няма на шофирането ми. Нали и двамата сме живи? Нищо не тече от новопробити дупки — или може би само малко.

— Уцелиха ли те? — попита рязко тя, обръщайки се към него.

— Не, само някакво парче стъкло ме поряза отзад на врата. Нищо сериозно — той се пресегна и прокара ръка по врата си. Пръстите му се обагриха в кръв, но не много — Виждаш ли?

— Добре — с много плавно движение тя посегна с лявата си ръка, за да конфискува оръжието, което лежеше до крака му.

Без да поглежда надолу, той рязко посегна и сграбчи китката и.

— Не така — каза той и всичката закачливост изчезна от гласа му — това си е мое.

Той беше изненадващо бърз. Само за миг добродушната му глуповатост бе изчезнала, заменена от хладен, твърд поглед изразяващ решителност.

Странно как, но тя се почувства по-уверена, щом видя решителния му поглед. Като че ли сега вече виждаше истинската му страна и знаеше с какво си има работа. Премести се по-далеч от него, възможно най-близо до вратата, но не от страх, а за да му е по-трудно ако реши да изтръгне оръжието от ръцете ѝ. А може би я беше и малко страх наистина. Той беше непознат, а в нейния свят, непознатото можеше да е смъртоносно. Страхът бе съюзник, държеше я нащрек. Той направи отегчена гримаса, като я видя да се отдръпва.

— Виж, не е нужно да се държиш, като че съм някакъв откачен. Ще те пусна да си ходиш по живо по здраво, освен ако не ме застреляш преди това, като в този случай ще се блъснем в нещо и не мога да дам никакви гаранции.

— Кой си ти? — попита тя безизразно.

— Лукас Суейн, на вашите услуги. Повечето хора ме наричат просто Суейн. Не знам защо, но Лукас просто не им допада.

— Не питах за името ти. За кого работиш?

— За себе си. Не съм особено добър в ежедневната рутина от девет до пет. Прекарах около десет години в Южна Америка, но положението там много се напече и реших, че ще ми дойде добре да разгледам забележителностите из Европа.

Тя забеляза, че той наистина имаше доста тъмен тен. Ако правилно разбираше контекста на това, което ѝ казваше, то значи беше някакъв приключенец, наемник или свободен агент. Лили все още залагаше на последното. Но защо тогава се беше намесил? Това не се връзваше с нищо. Ако му беше заповядано да я убие, можеше да го направи в момента, в който тя скочи в колата, при положение че не е искал да остави горилите на Родриго да свършат работата вместо него.

— В каквото и да си се забъркала — продължи той — изглежда противника ти те превъзхожда числено и имаш нужда от помощ. Аз съм свободен в момента. Добър съм и ми е скучно. Та какво точно стана там, в парка?

Лили по принцип не се поддаваше на импулси; или поне не и в работата си. Беше внимателна, подготвяше се добре и планираше нещата. Вече беше приела факта, че ще ѝ трябва помощ, за да влезе в лабораторията, а въпреки обезпокоителната му добродушност, Лукас Суейн вече се бе доказал, че е добър в доста неща. Лили бе толкова самотна през последните няколко месеца, че самотата ѝ се превърна в постоянна болка. В този човек имаше нещо, което подканяше към доверие; нещо, което притъпяваше тази болка. Тя не отговори на въпроса му. Вместо това каза:

— Имаш ли си някаква представа от охранителни системи?

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Той сви устни докато обмисляше въпроса.

— Знам достатъчно, за да се оправя, но не съм експерт. Зависи за каква система говорим. Познавам обаче истински професионалисти, които могат да ми кажат всичко, което трябва да знам — млъкна за миг, след което продължи — За нещо незаконно ли става дума?

— Да.

— О, много добре. С всяка минута се развеселявам все повече.

Лили си помисли, че ако той се развеселеше още малко, ще се наложи го гръмне, за да опази собствения си разсъдък.

Той направи още един завой, огледа се и каза замислено:

— Имаш ли някаква представа къде сме?

Лили се извъртя странично в седалката и вдигна краката си на нея, за да блокира евентуален опит от негова страна да грабне пистолета ѝ. После се претраши да огледа наоколо.

— Да. На следващия светофар завий надясно, а след това, на около миля по-нататък, завий вляво. Ще ти кажа кога.

— И тогава къде ще сме?

— На станцията на метрото. Там ще ме пуснеш да си ходя.

— Хайде де. Толкова добре се разбирахме до сега. Не ме оставяй толкова рано. Надявах се, че ще ставаме партньори.

— Без да те проверя преди това?

— Е, предполагам това ще бъде глупаво.

— Без майтап? — само след десет минути прекарани с този американец и Лили вече си връщаше старите разговорни навици. Беше като да обуеш чифт удобни пантофи. — Къде си отседнал? Ще ти се обадя.

— В хотел „Бристол“ — той зави надясно, както му беше казала. — Стая седем-дванадесет.

Лили повдигна вежди от учудване.

— Наел си ягуар, отседнал си в един от най-скъпите хотели в Париж... Сигурно получаваш добри пари.

— Всичко, което правя ми носи добри пари, а и трябваше да паркирам ягуара някъде. По дяволите, сега трябва да наема друга кола, а не мога да върна тази, защото когато съобщят за повредите ѝ ще ме хванат.

Лили погледна счупения прозорец, през който нахлуваше студен въздух.

— Дочупи го целия и кажи, че някакъв наркоман го е потрошил с бухалка.

— Това може и да мине, ако никой не е видял номера на колата в парка.

— При това твое каране, едва ли.

— Вярно, но не ми се рискува. Във Франция си виновен до доказване на противното. Просто ще се опитам да не ме хванат жандармите.

— Ти решаващ — каза тя незаинтересовано. — Ти си този, който ще плаща за две коли под наем.

— Недей да ми говориш така съчувствено. Ще си помисля, че те интересува.

Тази духовита забележка накара Лили да се усмихне. Той явно не се взимаше на сериозно. Не беше сигурна, дали това е добра или лоша черта, но той определено беше забавен. Буквално ѝ бе паднал от небето, точно когато мислеше към кого да се обърне за помощ и щеше да бъде глупаво от нейна страна да не го използва. Щеше да го провери и ако имаше и най-малкото съмнение, че работи за Агенцията или че не може да му се вярва, просто нямаше да му се обади. Той определено не се бе държал, като че ли целта му е да я убие. Лили вече започваше да се успокоява по този въпрос. А що се отнася до това, дали го биваше за нещо и дали можеше да разчита на него, това тепърва щеше да се разясни. Не можеше да звънне на обичайната си свръзка в Агенцията и да поръча да го проверят, но тя познаваше няколко потъмни субекта, които можеха да ѝ дадат информация по въпроса.

Лили използва краткото време, което имаше, преди да пристигнат на станцията, за да го разгледа по-добре. С лека изненада установи, че той е красив мъж. Досега се бе концентрирала главно върху това, което говореше, и не беше обърнала внимание на лицето му. Беше доста висок, може би около един и деветдесет, и слаб. Ръцете му бяха жилави, с дълги пръсти, на които нямаше пръстен, ясно

очертани вени и къси, чисти нокти. Косата му също бе къса, кафява, посивяваща по слепоочията. Очите му бяха сини; по-сини от нейните. Устните бяха малко тънки, но с хубава форма. Мъжествената му брадичка беше точно толкова добре очертана, че да е мъжествена, без да има характерната трапчинка по средата. Благороден нос, тънък и с висока основа. Като се изключи посивялата коса по слепоочията, той изглеждаше по-млад от колкото вероятно беше. Лили помисли, че сигурно е в края на тридесетте, най-много началото на четиридесетте.

Беше облечен по начин, по който се обличаха милиони мъже на стария континент. Нищо в облеклото му не издаваше, че е американец — не носеше Levi's или Nike или фланелка на любимия си футболен отбор. Вместо това бе облякъл сиво-кафяв памучен панталон, синя риза и дълго спортно кожено сако. Лили му завидя за сакото. А и италианските му кожени мокасини бяха чисти и лъснати.

Ако наистина бе наскоро пристигнал от Южна Америка, значи доста бързо бе усвоил местния стил на обличане.

— Следващата пресечка в ляво — каза тя като наближиха улицата.

Освен всичко друго, той явно доста бързо бе усвоил и парижкия стил на каране. Шофираше бързо и дръзко, с нехайство към околните. Веднъж, когато една кола се опита да му сече пътя, Лили видя, че той използва и обичайните за парижките водачи жестове. Усмивваше се доволно, докато пресече пътя на друга кола, а блясъка в очите му подсказваше, че с удоволствие приема предизвикателството на трафика в големия град. Определено не беше с всичкия си.

— От колко време си в Париж? — попита тя.

— Три дни. Защо?

— Спри тук — тя му посочи бордюра на тротоара пред станцията. — Вече караш като местен.

— Когато човек плува с акулите, трябва също да си показва зъбите, за да разберат, че е сериозен — той отби до бордюра. — За мен беше удоволствие, мис...?

Лили не се подведе. Вместо това тя върна пистолета обратно в кобура в ботуша и продължи с отварянето на врата и излизането си навън. След това се наведе, погледна го и каза:

— Ще ти се обадя. — Затвори врата и си тръгна.

Суейн беше паркирал на забранено място и не можеше да изчака, за да види на коя линия ще се качи Лили. Трябваше да тръгне веднага и макар че продължи да се оглежда назад, русата ѝ коса вече бе изчезнала от погледа му. Не мислеше, че е извадила перука от джоба, затова предположи, че нарочно се е прикрила зад по-високи хора.

Можеше да предприеме крайни мерки, да изостави колата на мястото ѝ и да последва Лили, но инстинкта му казваше, че прекалената настоятелност в момента не беше добра идея. Ако се опиташе да я последва щеше да я изгуби. Трябваше да я остави сама да дойде при него. Тя щеше да го провери. По дяволите. Той извади мобилния си телефон и спешно се обади в щатите, за да може някой от техните компютърни гении да си изработи заплата и да се погрижи никой нищо да не може да открие за Лукас Суейн, освен някои доста преправени и в по-голямата си част изфабрикувани подробности.

След като се погрижи за този проблем, насочи вниманието си към решаването на друг, не толкова спешен — ягуара. Прозорецът трябваше да се подмени, преди да я върне във фирмата за коли под наем, защото наистина не искаше френските ченгета да знаят кой е. Не беше хубаво от политическа гледна точка, а и беше сигурен, че организация като тази на Нерви ще има информатори навсякъде, включително и в полицията.

Ягуарът много му харесваше, но трябваше да се раздели с него. Просто прекалено много се забелязваше. Може би някой Мерцедес... — но не, той също би се набивал в очи. Френска кола тогава — някое Рено или нещо подобно, макар че като се замисли, много би му харесало да кара някой италиански спортен автомобил. За съжаление обаче трябваше първо да помисли за работата, а на Лили можеше да не ѝ хареса да се вози с него в лъскава кола.

Боже, за малко не се беше задавил с кафето, когато я видя да влиза в парка, с нехайна походка, като че ли не я издирваха в цяла Европа. Той винаги си е бил късметлия и сега късмета му отново бе проработил. Забравете всички тия компютърни анализи, дедуктивна логика и подобни глупости — наложи му се просто да седне на една пейка в парка и ето я нея, появи се след по-малко от петнадесет минути. Е, все пак дедуктивното мислене му помогна да избере

правилно целта, която си е набелязала, но до голяма степен всичко беше късмет.

Късмет си беше и че не го бяха простреляли. Жалко само за колата. Вини сигурно щеше да каже, че той отново се е изхвърлил и обвинението щеше да е справедливо. Обичаше да вдига адреналина. Вини щеше да го попита също, какво по дяволите си е мислел, като си играе такива игрички, вместо да свърши работата, за която е изпратен, но Суейн винаги си е бил любопитен, освен че много му вървеше. Искаше да знае какво крои Лили, какво толкова интересно имаше в тази лаборатория. Освен това, на нея ѝ се наложи да използва помощта му, без той сам да я предлага.

Странно, но той не се бе притеснил. Лили Мансфийлд бе наемен убиец и факта, че я наемаха добрите не я правеше по-малко опасна. Но тя очевидно не искаше онзи старец в парка да пострада и не бе стреляла нехайно, за да не рани невинни минувачи — за разлика от футболистите, които бяха сторили точно това. По тази точно причина, Суейн бе решил да ѝ помогне, въпреки че безопасността ѝ не бе негова грижа.

Реши да не казва нищо на Вини, засега, защото можеше и да не разбере защо е пуснал Лили да си отиде, без да знае как да я намери отново.

В сигурността си, че тя ще му се обади след някой и друг ден, Суейн се осланяше на човешката природа. Беше ѝ помогнал, беше я развеселил и не бе показал никакви признаци на враждебност. Беше предложил да ѝ помогне и ѝ беше дал информация за себе си. Тя не бе оставила пистолета си до последно, само защото очакваше той да използва своя срещу нея. Това, че той изобщо не направи такъв опит бе размътило водата на съмнението ѝ.

Лили бе толкова добра в работата си, толкова опасна, че ако беше прибързал можеше да свърши с няколко допълнителни дупки в тялото, а това щеше само да развали репутацията му на късметлия. А дори и да не му се обадеше, просто щеше да се върне към скучния способ за откриване на хора — компютри и дедукция.

Суейн прекара остатъка от деня в опити да намери някой, който да подмени счупения прозорец на ягуара, както и в наемането на нова кола. Имаше намерение да вземе някое обикновено Рено, но в последния момент се спря на Рено Меган Спорт — малко зверче с

турбо компресор и шест степенна скоростна кутия. Колата не беше съвсем обикновена на вид, но реши, че може да му потрѣбват малко повече конски сили в някой момент и не искаше да го хванат само заради това. Във фирмата имаха червена такава, която наистина му хареса, но той взе една сребриста. Нямаше смисъл, докато я кара, един вид да размахва червен флаг и да крещи „Вижте ме!“. Върна се в хотела точно когато вече се мръкваше. Беше гладен, но нямаше настроение да се смесва с други хора, затова повика рум сървис. Докато чакаше да пристигне поръчката, свали самото и обувките и се излегна на леглото, загледан в тавана, мислейки за Лили Мансфийлд. Много добри идеи му бяха идвали точно в това положение.

Беше я разпознал веднага, спомняйки си снимката в досието ѝ. Някоя фотография обаче, не можеше да предаде колко наситени с енергичност бяха всичките ѝ движения. Харесваше му лицето ѝ — слабо, но издаващо силен характер, с много високи скули, горд нос и — Боже всемогъщи — тези устни. Само вида на устните ѝ го караше да се втвърдява. Очите ѝ бяха като парченца син лед, но устните бяха нежни, уязвими и секси и още куп други епитети, които не можеше да изкаже.

Не се бе пошегувал, когато ѝ бе казал, че се надява тя да му скочи от благодарност. Ако само му бе дала знак, щеше да я докара тук, в хотела, за рекордно кратко време.

Спомняше си я точно как изглежда и с какво бе облечена — тъмно сиви панталони и черни ботуши, синя памучна риза и тъмно синьо палто. Не биваше да забравя, че в тези нейни ботуши, тя носеше и оръжие. Прическата ѝ бе семпла, косата стигаше до раменете и обрамчваше лицето с дълги кичури. Макар че палтото скриваше в голяма степен фигурата ѝ, по дължината и структурата на краката ставаше ясно, че беше слаба. Също така изглеждаше и някак заслабнала, със синкави кръгове под очите, като че ли се възстановяваше от някаква болест или не си почиваше достатъчно.

Факта, че си падаше по нея, нямаше да го улесни в работата му. Всъщност, даже малко му прилошаваше, от това, което трябваше да направи. Можеше по малко да преправя правилата, но не и да ги нарушава. Или поне не много. Щеше да свърши задачата според собственото си разписание, а ако междувременно му се наложеше да се отклони от пътя, така да е. Нямаше да навреди на никого, ако

разбереше какво се крие зад смъртта на семейство Жубран, кой ги бе наел за последната им задача и защо. Хората от семейство Нерви бяха отрепки и ако успееше да изрови някоя гадост за тях, още по-добре.

Това щеше да му спечели време с Лили. Жалко, че все пак накрая щеше да се наложи да я предаде.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Вчера е имало проблеми — каза Деймън тихо от вратата на библиотека. — Разкажи ми какво става.

— Не трябва да си тук — каза Родриго в отговор, изправяйки се на крака да посрещне брат си. Беше се силно учудил, когато чу охраната да му съобщава, че Деймън пристига. Бяха се разбрали, че няма да се срещат, докато не бъде заловен убиеца на баща им. Фактът, че вече знаеха, че Лилиан Мансфийлд, още позната като Денис Морел, беше убила Салваторе в отмъщение за смъртта на приятелите си, по никакъв начин не променяше уговорката им. Всъщност, освен че бе казал на Деймън името ѝ, не му бе дал никаква друга информация за нея, освен че я търсят.

Деймън не беше слаб човек, но Родриго винаги се държеше покровителствено с него. Първо, защото той все пак беше по-малкия му брат, и второ, защото Деймън не бе на фронтовата линия, заедно с баща им, както той. Родриго познаваше добре методите на градската и корпоративната военна стратегия, докато Деймън познаваше само финансовите пазари и фондовите борси.

— Нямах кой да ти помага, така както ти помагаше на татко — отвърна Деймън, сядайки в стола, който брат му използваше, докато баща им бе още жив. — Не е честно да си губя времето, следейки финансовите пазари и прехвърляйки пари насам-натам, докато ти поемаш цялата отговорност за дейностите на фирмата — Деймън разпери ръце встрани — Освен това получавам информацията от интернет и печатните медии. Статията, която прочетох тази сутрин не даваше много подробности — само малък инцидент в един парк вчера, в който няколко човека са участвали в престрелка. Никой от тях не е разпознат, освен двамата охранители от близката лаборатория, които чули изстрели и изтичали на място да помогнат — интеллигентните му тъмни очи се присвиха — Пишеше обаче името на парка, където се е случило.

— Но защо си тук? — каза Родриго. — Случаят е овладян.

— Защото това е втори инцидент в лабораторията на Винченцо. Нима се очаква да си помисля, че е съвпадение? Бъдещето ни зависи от приходите от тази ваксина. Има няколко много добри възможности, които ще трябва да пропусна, ако парите от ваксината ги няма. Искам да знам какво става.

— И едно обаждане по телефона нямаше да ти е достатъчно?

— По телефона не мога да виждам лицето ти — отвърна Деймън и се усмихна. — Ти си талантлив лъжец, но те познавам твърде добре. Наблюдавам те откакто бяхме малки, как поглеждаше татко в очите и му казваше, че не сме виновни, макар че винаги бяхме. Ако ме излъжеш, докато сме очи в очи, ще разбере. Та така; мога и други неща, освен да събирам цифри. В лабораторията на Винченцо се заформя проблем, като през това време баща ни бива убит. Има ли връзка между двете?

Това беше проблема с Деймън, помисли си Родриго. Беше прекалено умен и имаше силна интуиция. Родриго се ядосваше, че никога не бе успявал да го излъже успешно. С всеки друг можеше да се справи, но не и с по-малкия си брат. Може би, покровителственото му отношение бе от полза, когато бяха на четири и седем години, но сега вече и двамата бяха мъже. Покровителственото му държане към брат му, може би беше навик, от който бе дошло време да се откаже.

— Да — каза той накрая — Свързани са.

— И как по-точно?

— Жената, която уби татко — Лилиан Мансфийлд — е била близък приятел на семейство Жубран — онези, които влязоха в лабораторията през август и унищожиха голяма част от работата на Винченцо.

Деймън потърка очи, като че беше изморен, след което притисна с пръсти основата на носа си, преди да свали ръка от лицето си.

— Значи е било отмъщение?

— Тази част беше отмъщение.

— А другата част?

Родриго въздъхна.

— Не знам кой е наел сем. Жубран в началото. Който и да е бил, може да наеме друг човек да направи същото. Не можем да си позволим ново забавяне. Тази жена, която уби баща ни, не е работела за никого, когато го е осъществила, но може вече да работи за някого.

Хората ми са я забелязали в парка вчера — оглеждала е околността на комплекса. Дали е била наета, или прави всичко това на своя глава, резултатът е все същия. Тя ще се опита са саботира производството на ваксината.

— Как може да знае какво представлява ваксината?

— Винаги съществува възможността за предателство отвътре — разпери ръце Родриго — някой, който работи в лабораторията може да ѝ е казал. Предполагам, че наемници като сем. Жубран не работят евтино, така че проверявам финансовото състояние на всички работници от лабораторията, за да разбера дали някой от тях разполага със средствата да ги наеме.

— Какво знаеш за жената?

— Тя е американка, работи като наемен убиец, свободен агент на ЦРУ.

— Американците са я наели? — Деймън пребледня.

— Не и за убийството на татко, не. Направила го е на своя глава, и както можеш да предположиш, са ѝ много сърдити. Даже са пратили човек, който да „приключи“ с проблема, или поне така мисля, че го наричат.

— А междувременно, тя търси начин да проникне в лабораторията. Как се е измъкнала вчера?

— Има съучастник. Някакъв мъж, който кара ягуар. Докарал е колата между нея и хората ми, прикривайки я, докато лично отвърнал на стрелбата.

— Номерът на колата?

— Не, не са могли да го видят под ъгъла, под който им се е падал. Имало е, разбира се, и други свидетели, но те били твърде заети да се спасяват, за да забележат номера на колата.

— Най-важния въпрос е, опитала ли е досега да те нарани лично?

— Не — Родриго примигна от учудване.

— Следователно, за мен няма даже никаква опасност. Значи ще остана тук и можеш да ми прехвърлиш някои от задачите. Ще държа под контрол издирването на тази жена, или ще се заема с нещо друго,

ако предпочиташ да запазиш тази задача за себе си. Може и да работим заедно по всички въпроси. Искам да помагам. Той беше и мой баща.

Родриго въздъхна, давайки си сметка, че не е бил прав да държи Деймън настрана. Брат му, в края на краищата, също носеше името Нерви. Сигурно копнееше за отмъщение толкова силно, колкото и самият той.

— Има и друга причина да искам този въпрос да се разреши възможно най-скоро — продължи Деймън. — Мисля да се ожена.

В изненадата си, Родриго се вторачи в брат си за момент, след което избухна в смях.

— Да се жениш? Кога? До сега не си споменавал нищо за някое по-специално момиче!

Деймън също се засмя и руменина покри бузите му.

— Не знам кога, защото още не съм ѝ предложил. Но мисля, че ще каже „да“. Срещаме се вече повече от година.

— И до сега не си ни казал? — „ни“ включваше Салваторе, който щеше да бъде изключително доволен от факта, че единият от синовете му иска да се задоми и да го дари с внуци.

— Даже през последните няколко месеца прекарваме доста време заедно. Искях да съм сигурен, преди да повдигна въпроса. Тя е от Швейцария, от много добро семейство; баща ѝ е banker. Името ѝ е Жизел — гласът му стана по-дълбок, когато произнесе името — От мига, в който я видях, знам, че тя е жената за мен.

— Но на нея май и е трябвало повече време, а? — Родриго се засмя отново. — Не ѝ е било достатъчно само да погледне красивото ти лице, за да реши, че двамата ще имате красиви бебета?

— Разбрала го е веднага, да — каза Деймън с хладна увереност. — Съмнявала се е дали ще бъда добър съпруг.

— Всички в рода Нерви са добри съпрузи — каза Родриго и това наистина си беше така, ако съпругата не беше против някоя случайна любовница, от време на време. Деймън, обаче, сигурно щеше да ѝ е верен. Просто си беше такъв.

Щастливата новина обясни, защо Деймън беше толкова нетърпелив да приключат с Лилиан Мансфийлд. Желанието му за отмъщение все пак оставаше част от мотивацията му, но ако беше само то, той щеше да прояви необходимото търпение и да остави Родриго да

се справи сам. Деймън погледна към бюрото и видя снимката на него. Приблужи се, обърна папката към себе си и заразглежда жената на нея.

— Привлекателна е — каза той. — Не красива, но някак си... привлекателна.

Прегледа набързо страниците в досието, четейки набързо текста по тях и вдигна очи в учудване:

— Това е досието ѝ от ЦРУ. Как си се добрал до него?

— Имаме вътрешен човек там, разбира се. Също както и в Интерпол и Скотланд Ярд. В определени случаи се е доказало, че е доста полезно да знаем някои неща предварително.

— От ЦРУ звънят тук? Ти ли им се обаждаш?

— Не, разбира се, че не. Всяко обаждане към и от техния щаб се записва. Имам личния номер на един наш човек от Интерпол, Жорж Блан, а той на свой ред се свързва с ЦРУ и ФБР по каналния ред.

— Помислил ли си да поискаш от него мобилния номер на човека, който ЦРУ са изпратили да открие Мансфийлд? Нали ЦРУ не провежда такива задачи официално, а наема други хора за тях? Сигурен съм, че този или тази ще има мобилен телефон. Всички имат. Може би въпросния човек ще се заинтересува от предложението да изкара добра сума пари в допълнение към това, което му плащат от ЦРУ, при положение че ни даде определена информация, преди да я даде на ЦРУ.

Заинтригуван от идеята и огорчен, че сам не се е сетил по-рано, Родриго се вторачи в брат си с възхищение. „Умът му още си го бива“ помисли си той. А и Деймън беше един от рода Нерви все пак. Някои неща бяха вродени.

— Имаш дяволски ум — каза той и се засмя. — Срещу нас двамата, тази жена няма шанс.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Франк Вини винаги ставаше рано, преди изгрев. След смъртта на жена му, Доди, преди петнадесет години, му ставаше все по-трудно да си намира причини, за да не работи. Тя все още му липсваше; понякога страшно много. В повечето случаи, усещаше липсата ѝ като далечна тъпа болка, като че ли нещо в живота му не беше наред. Никога не бе мисли да се ожени повторно, защото вярваше, че ще е крайно несправедливо към някоя жена, да се ожени за нея докато все още обича с цялото си сърце и душа покойната си съпруга. Все пак не беше сам. Имаше си Кайзер за компания. Голямата немска овчарка си беше избрала място за спане един ъгъл в кухнята — може би я усещаше като свой дом, след като там го бяха подслонили още като малко кученце, докато свикне с обстановката. Веднага щом чу стъпките на Франк по стълбите стана от леглото си и размаха опашка. Франк влезе в кухнята и го почеса зад ушите като тихо мърмореше глупави неща, без да се притеснява, че Кайзер ще го издаде пред някого. Той даде на кучето за ядене, провери дали има вода в купичката и включи кафеварката, която Бриджит, домакинята му, бе приготвила предната вечер. Франк не притежаваше никакви домакински умения. За него бе пълна мистерия как може да вземе вода, кафе и филтър за машината и с тях да забърка напълно невъзможно за пиене нещо, докато Бриджит, използвайки абсолютно същите компоненти, правеше толкова добро кафе, че почти го разплакваше. Беше я гледал как го прави, беше се опитвал да повтори същото и резултатът всеки път бе непоносима мътилка. Приемайки, че всички негови бъдещи опити да направи кафе бяха признак на лудост, Франк бе признал поражението си и си бе спестил последващото унижение.

Доди винаги го беше улеснявала и той все още следваше напътствията ѝ. Всичките му чорапи бяха черни, та да не се главоболи излишно да ги събира на чифтове. Всичките му костюми бяха в неутрален цвят, ризите му бели или сини, така че да вървят с всеки костюм, а вратовръзките по същата логика отиваха с всичко

гореспоменато. Можеше да извади каквато и да е част от облекло от гардероба и да е сигурен, че ще отива на всичко останало. Никога не би спечелил награда за стилно обличане, но поне никога не би се изложил.

Веднъж се беше опитал да изчисти с прахосмукачката. Още не бе сигурен как и защо тя избухна в ръцете му.

Като се вземе всичко това под внимание, беше решил, че е най-добре да остави домакинския фронт на Бриджит, а самия той да се концентрира върху бумащината. Сега с това се занимаваше — бумащина. Четеше, анализираше фактите и даваше експертно мнение — което беше друга дума за „налучкване“ — на директора, който на свой ред го предаваше към президента, който разпореждаше провеждането на операции въз основа на това, което прочиташе. Докато кафето се вареше, Франк изключи външните охранителни светлини и пусна Кайзер в задния двор да обиколи периметъра и да се отдаде на повика на дивото. Докато гледаше любимеца си, осъзна, че кучето остарява и че това в пълна степен важеше и за него самия. Може би и двамата трябваше да помислят за пенсиониране, за да може Франк да почете и нещо различно от разузнавателни доклади, а Кайзер да преустанови задълженията си на пазач и да бъде просто компания за Франк.

Вече от няколко години Франк мислеше за пенсиониране. Единственото, което го спираше, беше факта, че Джон Медина още не бе готов да се окаже от полевите си задължения, а Франк не си представяше, кой ще може да го замести. Не че той беше човека, който да определи кой ще заеме мястото му, но изборът му щеше да тежи при взимането на решение.

„Може би скоро“, помисли си Франк. Найема, съпругата на Джон през последните две години, бе намекнала на Франк твърде недвусмислено, че иска да забременее и би искала Джон да е там, когато това стане. Бяха провели много операции заедно, но сегашното назначение на Джон беше такова, че тя не можеше да участва и дългата раздяла вече започваше да ги изнервя. Като прибавим към това и тиктакането на биологичния часовник на Найема, Франк мислеше, че съвсем скоро Джон ще е готов да предаде шпорите си на някой друг.

Някой, като Лукас Суейн, например, макар че Суейн също бе прекарал дълго време на фронта, а и темперамента му бе напълно

различен от този на Джон. Джон бе олицетворение на търпението; Суейн беше от този тип хора, които биха сръчкали тигър с пръчка, само за да видят малко раздвижване. Джон бе трениран и обучаван от осемнадесет годишен, а даже и преди това, за да постигне съвършенство в работата си. Нуждаеха се от някой млад човек, който да го замести; някой, който да може да понесе суровата физическа и психическа дисциплина. Суейн беше гениален в постигането на поставените задачи — макар и често да постигаше резултатите си по доста неочаквани начини — но той беше вече на тридесет и девет; не беше на деветнадесет. Кайзер доприпка до задната врата с размахана опашка. Франк го пусна вътре и му даде още малко храна, след което си наля чаша кафе и отиде в библиотеката, където седна и започна да навакхва пропуснатите новини от деня. Обикновено по това време сутрешните му вестници вече бяха доставени и той ги четеше, докато закусваше с купа зърнена закуска — с такава закуска можеше да се справи и без помощта на Бриджит — пиеше кафе. След това идваше ред на душ и бръснене, и точно в седем и тридесет излизаше навън, когато шофьорът му спираше пред къщата.

Дълго време Франк бе отказвал да го возят, като предпочиташе сам да кара колата си, но трафикът в столицата беше станал ужасен, а шофирането му отнемаше време, което можеше да посвети на работата си, тъй че в крайна сметка се бе предал. Шофьорът му, Кийнън, вече от шест години заемаше този пост и двамата бяха установили удобна рутина в ежедневието си, също като двойка отдавна женени съпрузи. Франк се возеше отпред в колата. Когато четеше на задната седалка му прилошаваше. Като изключим обичайния поздрав сутрин, двамата не си говореха по време на пътуването. Следобедният курс обаче бе различен. Това беше момента, в който Франк бе узнал, че Кийнън има шест деца, че жена му, Триша, бе концертираща пианистка и че по време на един експеримент в готвенето, най-малкото му дете едва не бе изгорило къщата до основи. С Кийнън, Франк можеше да говори за Доди, за хубавите времена, когато бяха заедно и какво е било да пораснеш във времето, преди телевизията да узурпира цялото ти внимание.

— Добро утро г-н Вини — поздрави Кийнън и изчака, докато Франк си закопчее колана, преди да потегли плавно.

— Добро утро — поздрави Франк разсеяно, вече погълнат от доклада, който четеше.

От време на време той вдигаше поглед от четивото — предпазна мярка срещу прилошаване в колата — но през повечето време дори не съзнаваше, колко плътен е трафикът сутрин, когато стотици хиляди хора се опитваха да стигнат до работа.

Бяха на едно кръстовище, където се опитваха да завият. За наляво имаше две ленти и тяхната кола беше в дясната. Светофарът им даваше предимство, а отвсякъде ги заобикаляха коли, когато в един момент се чу изсвирване на гуми и Франк инстинктивно вдигна поглед, за да открие какво е причинило звука. Видя един бял микробус, доставящ цветя от някаква цветарница, да преминава през кръстовището без оглед на завиващите в ляво, докато една полицейска кола го преследваше с включени сирени и сигнални светлини. Момичето в микробуса изплува пред погледа му, запътила се право към него. Франк чу как Кийнън казва „по дяволите“, докато се бори с волана, за да насочи колата наляво, през редицата други автомобили до тях. Последва трясък, който го разтърси, като че някакъв гигант го вдигна във въздуха и запрати обратно на земята. Цялото му тяло бе атакувано изведнъж.

Кийнън се върна в съзнание и усети вкуса на кръв в устата си. Колата бе изпълнена с дим и нещо, което приличаше на огромен кондом просташки висеше от кормилото. В главата му звучеше някакво бучене и всяко движение изискваше такива неимоверни усилия, че не можеше дори да повдигне глава от гърдите си. Втренчи поглед в огромния кондом, чудейки се какво по дяволите правеше това нещо тук. Някъде от ляво идваше силен, дразнещ шум, от който главата му като че ли щеше да се пръсне. Чуваше се и други звуци, които приличаха на викове. Като че цяла вечност, Кийнън сляпо се вираше в кондома, макар че това всъщност продължи само няколко мига. Съзнанието му бързо се върна към реалността и той разбра, че това всъщност е еърбега на волана, а дима, изпълващ колата бе пудрата от него. Почти осезаемо, реалността зае отново мястото си в съзнанието му.

Колата се намираще сред куп изкривен метал. От ляво имаше две други коли, от спукания радиатор на едната се вдигаше пара. Някаква камионетка се бе смазала върху дясната част на автомобила. Той си

спомни как се опита да завърти колата, за да не бъдат разфасовани, след което последва най-страшния удар, който някога бе преживявал. Камионетката се бе блъснала право във врата на г-н Вини. „О, боже мой.“

— Господин Вини, — изхриптя Кийнън с глас, който като че ли не беше неговия. Извъртя глава и погледна към директора на Агенцията. Цялата дясна страна на колата бе смазана, а г-н Вини лежеше сред смачкан метал и остатъци от седалката му.

Някой най-сетне спря оглушителното пицене на клаксона отляво и в настъпилата относителна тишина Кийнън чу далечния вой на сирени.

— Помощ — извика той, макар че викът му не бе нищо повече от изхриптяване. Изплю кръвта, насъбрала се в устата му, пое си въздух, от което адски го заболя и опита отново — Помощ!

— Дръж се приятел, — извика някой. Един униформен полицай се покатери на капака на една от колите в ляво, но двете бяха толкова смачкани една в друга, че не можеше да влезе между тях. Вместо това, той застана на четири крака и погледна през прозореца към Кийнън. — Помощта идва, приятел. Лошо ли си ранен?

— Трябва ми телефон, — едва отговори Кийнън, осъзнавайки, че полицаят не може да види номерата на колата. Личният му телефон беше някъде из купа останки от колата.

— Не се притеснявай сега за такива работи...

— Трябва ми телефон, мамка му! — отговори Кийнън вбесено. Бореше се за всеки дъх. Хората от ЦРУ никога не се представяха за работещи към Агенцията, но този случай беше спешен. — Човекът до мен е директорът на...

Нямаше нужда да казва повече. Полицаят насреща му беше работил в столицата дълго време и знаеше, че няма нужда да пита „На какво е директор?“. Вместо това той извади бързо радиостанцията си и излая няколко ядосани думи по нея. След това се обърна и попита на висок глас:

— Някой да има мобилен телефон?

Глулав въпрос. Всички имаха. Само след миг полицаят вече подаваше на Кийнън малко телефонче с капаче. Той се протегна с разтреперана, окървавена ръка и взе телефона. Набра няколко цифри,

след което си даде сметка, че телефона не е подсигурен; мислено изпсува, след което набра и останалите цифри.

— Сър — каза той, борейки се да не припадне отново. Не можеше да си го позволи, защото имаше задължения, които трябваше да изпълни. — Кийнън е. Директорът и аз катастрофирахме и той е тежко ранен. На кръстовището... — гласът му отслабна. Нямаше представа къде се намират. Подаде телефона на полицаия. — Кажи му къде сме — каза и затвори очи.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Дори и в момента да не можеше да използва обичайните си познати, през годините Лили бе срещала много хора със съмнителна репутация, но безспорни умения, които срещу „подобавашо“ заплащане, биха изровили мръсотии и за собствените си майки. Лили все още имаше пари, но съвсем не много и затова се надяваше „подобавашото“ заплащане да се тълкува като „разумно“. Ако Суейн излезеше наред след проверката, това щеше да се отрази добре и на финансовото ѝ положение, защото беше предложил да участва доброволно. Ако трябваше да наеме някого, това щеше да ѝ излезе солено. Разбира се, той бе признал, че не е експерт в охранителните системи, но познава хора, които са. Големият въпрос беше, дали тези хора щяха да искат да им се плати за услугата. Ако да, тогава за нея щеше да бъде по-разумно да наеме някой друг, вместо да харчи пари, за да проверява Суейн.

За съжаление, нямаше как да знае отговора, преди да е станало твърде късно. Тя искаше Суейн да бъде наред. Искаше ѝ се да не се окаже, че е избягал от психиатричното отделение на някоя болница или, което бе по-важно, че не е работил за ЦРУ.

Докато отиваше към едно интернет кафе, си даде сметка, че е допуснала тактическа грешка, като си бе тръгнала предния ден. Ако наистина работеше за ЦРУ, той бе имал възможност да се обади, на когото трябва и да „почисти“ досието си, така че да отговаря на историята, която ѝ бе разказал. Без значение какво щеше да излезеше от проверката, Лили не можеше да разчита на достоверността на резултатите от нея.

Тя се спря на място. Една жена се блъсна в нея отзад и я изгледа лошо, за дете бе спряла така внезапно. „Извинете“ каза Лили на френски, отбивайки се от пътя си по посока на една пейка, където поседна докато премисли ситуацията.

По дяволите, имаше толкова неща от шпионското изкуство, които не ѝ бяха известни. В настоящето положение той имаше голямо

предимство. Нямахме смисъл да го разследва. Или работеше за ЦРУ или не. Просто трябваше да реши дали да му се обади. Най-безопасно бе да не го търси повече. Той не я знаеше къде живее, не знаеше и името, което използва. Но ако беше от ЦРУ, значи вече се е досетил, че тя разработва лабораторията на Нерви и ѝ е устроил засада там, чакайки я да се появи. Знаел е, че тя или ще изостави нацяло плана си, или евентуално все някога ще се появи там.

Колкото до самата лаборатория, обстоятелствата около нея се бяха усложнили неимоверно. Родриго явно бе открил истинската ѝ самоличност и се бе сдобил с нейна реална снимка, иначе футболистите нямаше да я разпознаят толкова бързо. Малкото спречкване в парка щеше да го постави в условия на бойна готовност, което със сигурност щеше да доведе до удвояване на охраната в комплекса.

Трябваше ѝ помощ. Вече нямаше шанс да постигне нещо сама. Както стояха нещата, можеше или да се оттегли и да остави корпорацията Нерви да продължи да процъфтява, без да положи никакви усилия да разбере какво е било толкова важно за Тина и Аврил, че са дали живота си за каузата, или можеше да се надява на късмет и да приеме помощта на Суейн. С изненада, установи, че ѝ се иска той да се покаже добре. Изглеждаше, че живота му доставя толкова много удоволствие, а при нея удоволствието и радостта липсваха през последните няколко месеца. Той беше успял да я разсмее. Можеше и да не осъзнава, колко отдавна е било, когато за последно се е смяла, но тя определено се бе смяла. Малкото пламъче на човешината в нея, което мъката все още не бе успяла да угаси, имаше нужда от този смях.

Лили искаше отново да е щастлива, а Суейн направо излъчваше щастие. Е, да. Може и да беше за освидетелстване, но твърдия поглед, който ѝ бе показал, макар и за секунда, когато се бе опитала да вземе оръжието му, и даваше увереност. Ако я разсмиваше, ако можеше отново да открие радостта в живота, значи рискът да го вземе за партньор беше оправдан. В уравнението участваше и елемента на физическото привличане. Тази подробност я изненада, но тя разпозна значението на пламъка в очите му. Трябваше да отчита този фактор във всяко решение, което взимаше относно него и да не позволи това да замъгли преценката ѝ. Но всъщност имаше ли значение, дали е

склонна да приеме помощта му, защото я кара да се смее, или защото се чувства физически привлечена от него?

Истината беше, че емоционалните ѝ нужди бяха по-силни от физическите. Осен това силно се съмняваше, че ще направи нещо по въпроса с физическата част. Лили не бе имала много любовници през живота си и често бе преминавала през дълги периоди на въздържание, без това да ѝ пречи изобщо. Последният ѝ любовник, Димитри, се беше опитал да я убие. Това беше преди шест години, и от тогава някак си не можеше да се довери напълно на човека до себе си.

И така, въпроса за сто хиляди оставаше следния: при положение, че няма как да разбере със сигурност дали той работи за ЦРУ, а единствената ѝ алтернатива беше да се оттегли и да остави корпорацията Нерви на мира, дали да му се обади, само защото го намираще за сладък и я разсмиваше?

— Какво пък толкова, по дяволите. Защо не? — измърмори тя и печално се изсмя, което накара един минувач да я погледне стреснато.

Суейн бе отседнал в хотел Бристол, на Шанзелизе. Инстинктивно, Лили влезе в едно кафене и си поръча чаша кафе, след което поиска указателя да потърси номера на хотела. Записа си го, изпи кафето и излезе.

Можеше да му се обади и да се срещнат някъде, но вместо това хвана влака и слезе само на няколко метра по-нагоре по улицата, на която бе хотела. Обади се от уличен телефон, като използва фонокартата си. Ако той работеше за ЦРУ и входящите му обаждания се проследяваха, първо нямаше да разберат номера на мобилния ѝ телефон, и второ, нямаше да разберат от къде се обажда.

Лили поиска служителя, който отговори на телефона в хотела, да я свърже със стаята на Суейн. Той отговори след третото позвъняване с едно сънливо „Да?“, последвано от прозявка.

Лили усети приятна топлина, като чу акцента му и чисто американската фамилиарност в поздрава му.

— Да се срещнем при Елисейския дворец след петнадесет минути? — попита тя, без да се представя.

— Какво? Къде? Чакай малко — тя чу още една широка прозявка, последвана от ненужното обяснение — Бях заспал. Тази, за която те мисля ли си? Руса със сини очи?

— И нося детска играчка.

— Ще бъда на мястото. Чакай малко. Къде по дяволите е това? — попита той.

— Малко по-надолу по улицата. Питай портиера — тя затвори телефона и зае такова място, че да може да вижда входната врата на хотела.

Дворецът бе толкова близо, че само глупак би отишъл с кола, вместо пеша, но все пак бе достатъчно далеч, за да не му даде време да се мотае, ако иска да спазва петнадесет минутната уговорка. Когато излезеше от хотела, той щеше да тръгне бързо в посока, противоположна на сегашното ѝ местоположение и тя щеше да го последва.

Той излезе след пет минути. Ако бе звънял някъде трябва да е звънял от мобилния си, докато е вървял през фоайето, защото иначе просто не би успял. Спря се да попита портиера, кимна му и пое надолу по улицата. Или по-скоро закрачи спокойно, с походка, която накара Лили да си помисли, че би искала да може да вижда задника му, докато върви. За съжаление, отново бе облякъл онова страхотно кожено сако, а то покриваше задните му части. Лили вървеше бързо. Звукът на собствените ѝ стъпки се губеше в глъчката на трафика. Суейн беше сам, а и не говореше по телефона докато вървеше, което беше добре. Може би наистина не работеше за никого. Лили го приближи и с една дълга крачка застана редом с него, в такт със собствените му стъпки.

— Суейн.

— Здравсти — каза той, след като ѝ хвърли един бърз поглед. — Забелязах те като излизах от хотела. Има ли специална причина да отиваме в двореца?

— Не, няма, — бяха я хванали и можеше само да се засмее и да свие рамене в отговор. — Да повървим и да си поговорим.

— Не знам дали си забелязала, но е студено и слънцето почти залезе. Нали помниш, че идвам от Южна Америка. Това ще рече, че съм свикнал да ми е топло — той потрепери — Да намерим някое кафе и там, докато пием по едно, можеш да ми кажеш какво става.

Тя се поколеба. Макар и да знаеше, че постъпва параноично и че Родриго не може да има хора във всеки магазин или кафене в Париж, влиянието му все пак бе достатъчно силно и тя не искаше да рискува.

— Не искам да говорим пред публика.

— Добре, да идем в хотела. Стаята ми е уединена и топла. Има и рум сървис. Или, ако се притесняваш, че няма да можеш да се контролираш, ако си в една стая с мен и легло, можем да вземем колата и да си караме безцелно наоколо; да горим бензин, който струва четиридесет долара галона.

— Не струва толкова — Лили извъртя очи раздражено. — И е в литри, а не галони.

— Забелязвам, че не отрече частта за самоконтрола ти — той не се хилеше самодоволно, но изражението му бе почти такова.

— Ще се справя все някак — отвърна тя сухо. — Да идем в хотела тогава.

Ако възнамеряваше да му се довери, все отнякъде трябваше да започне. Защо не сега? Освен това, ако видеше стаята му, без той да е имал време да я подготви и да скрие нещата, които не би искал тя да види, можеше да ѝ даде допълнителна информация за него — не че той щеше да я покани в стаята си, ако там бяха разхвърляни някакви улики.

Върнаха се по същия път, по който бяха дошли и когато стигнаха хотела безпристрастният портиер им отвори врата. Суейн я поведе към асансьорите, като се отдръпна встрани, за да я пусне да влезе пред него.

Той отключи вратата и Лили влезе в светла, приветлива стая с два прозореца по цялата височина от пода до тавана откриващи гледка към вътрешния двор. Стените бяха бежови на цвят, леглото бе застлано с покривка в меки нюанси на синьо и жълто, а за нейно голямо облекчение имаше доста обширно пространство за ежедневни дейности с два стола и диван, подредени около ниска масичка за кафе. Леглото беше оправено, но на едната възглавница все още личеше отпечатъка на главата му, а покривката бе леко намачкана, там, където бе дремнал преди малко. Куфарът му не се виждаше наоколо и тя предположи, че сигурно е прибран в гардероба. Ако изключим водната чаша на нощното шкафче до леглото и леко намачканата покривка, стаята бе толкова спретната и подредена, като че ли не бе заета изобщо.

— Може ли да видя паспорта ти? — попита Лили веднага щом той затвори вратата след себе си.

Суейн я изгледа с неприязън, но се пресегна към вътрешния джоб на палтото си. Тя моментално се напрегна. Помръдна едва

забележимо, но той усети внезапно появилото се напрежение и замръзна на място, с ръка във вътрешния джоб. Съвсем бавно, с лявата си ръка, той разтвори ревера на сакото, за да може тя да види, че в дясната му ръка няма нищо друго, освен синия му паспорт.

— Защо искаш да го видиш? — попита той, докато ѝ го подаваше. — Мислех, че си ме проверила вече.

Лили набързо разлисти паспорта, без да си прави труда да гледа снимката, и отвори направо на страницата с печатите. Той наистина беше пребивавал в Южна Америка — из цяла Южна Америка всъщност — и се бе върнал в Щатите преди около месец. Във Франция беше от четири дни.

— Не ми се занимаваше — отговори тя на въпроса му.

— Защо по дяволите? — попита той с наранено самочувствие, все едно беше казала, че личността му не си струва труда да бъде проверявана.

— Защото направих грешката да те оставя да си тръгнеш вчера.

— Ти си ме оставила? — попита той вдигнал вежди.

— Кой държеше пистолета? — отвърна тя имитирайки изражението му и подавайки му обратно паспорта.

— Имаш право — той го прибра обратно в джоба на сакото, след което го съблече и го хвърли на леглото. — Седни. Защо е било грешка да ме пуснеш?

Лили седна на дивана, което ѝ даде удобно прикритие в гръб, защото там имаше стена.

— Защото ако работиш за ЦРУ, или те са те наели, това ти даде време да им се обадиш и да почистят досието ти и всичката информация, която евентуално би могла да се намери за теб.

Той сложи ръце на кръста си и я изгледа гневно.

— Щом знаеш това, тогава какво по дяволите правиш в стаята ми? Боже мой, жено, аз може да съм всякакъв!

По някаква причина, това му сгълчаване по неин адрес ѝ се стори смешно и тя се усмихна. Ако той наистина бе нает да я убие, щеше ли да вдига толкова врява затова, че не е била достатъчно внимателна?

— Не е смешно — продължи да ѝ се кара. — Ако ЦРУ са по петите ти, трябва много да внимаваш. Ти шпионин ли си, или нещо такова?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не, не съм. Просто убих някой, който те не искаха да умира.

Той дори не мигна при споменаването на факта, че е убила някого. Вместо това взе менюто на рум сървиса и ѝ го подхвърли.

— Да си поръчаме нещо за ядене, — каза той — Стомахът ми още не се е настроил към часовия пояс.

Макар че беше доста рано за вечеря, Лили разгледа менюто и си избра, след което изслуша Суейн как дава поръчката по телефона. Френският му беше горе-долу добре, но не би заблудил никого, че е французин. Той затвори телефона и седна в един от тапицираните в синьо столове. Докато вдигаше десния си крак, за да подпре глезена му върху лявото коляно, попита:

— Кого си убила?

— Един италиански бизнесмен — разбойник на име Салваторе Нерви.

— Трябваше ли да умре?

— О, да — отвърна тихо тя.

— И какъв е проблема, тогава?

— Нямаше дадени разпореждания за убийството му.

— Разпореждания от кого?

— ЦРУ — в тона ѝ имаше ирония.

Той я погледа замислено, след което каза:

— Ти от ЦРУ ли си?

— Не точно. Аз съм, или по-точно бях, наемен агент.

— Значи вече си приключила с убийствата?

— Да кажем само, че не очаквам повече поръчки.

— Можеш да започнеш работа при някой друг.

Тя поклати глава.

— Защо не?

— Защото мога да изпълнявам само поръчки, които мисля за справедливи — отвърна тихо тя. — Може да съм била много наивна, но вярвах в правителството на страната ми. Щом те ме пращаха, значи ударът си беше заслужен. Няма да мога да се доверя до толкова на никой друг.

— Не е наивно, но определено е доста идеалистично — сините му очи бяха изпълнени с доброта. — А не мислиш ли, че може да не

придадат чак толкова голямо значение на тази работа с Нерви? — попита той, а тя отново поклати отрицателно глава.

— Знаех, че той им е полезен. Предаваше им информация.

— И защо тогава го уби?

— Защото той поръча убийството на едни мои приятели. Доста неща не са ми ясни все още, но... те се бяха оттеглили от активна служба и отглеждаха дъщеря си като нормално семейство. По някаква причина обаче, са се вмъкнали в лабораторията, където бяхме вчера — или поне така мисля — и затова той е поръчал убийството им — гласът ѝ стана по-дълбок — Поръчал е и смъртта на тринадесет годишната им дъщеря Зиа. Тя също е мъртва.

Суейн въздъхна дълбоко.

— Все още не знаеш защо са влезли в лабораторията, така ли?

— Да. Както ти казах дори не съм сигурна, че изобщо са влизали. Но по някакъв начин са ядосали Салваторе, а това е единствения инцидент, който откривам за някоя от собственостите му в същия интервал от време. Мисля, че някой ги е наел за тази работа, но не знам кой и защо.

— Не искам да съм груб, но те все пак са били професионалисти; знаели са рисковете.

— Те — да. Ако ставаше въпрос само за тях, щях да съм много ядосана, щеше страшно да ми липсват, но не знам дали щях да търся отмъщение. Но Зиа. Няма начин да оставя това деяние ненаказано — тя прочисти гърлото си, а думите сякаш се изливаха направо от сърцето ѝ. Не бе имала възможност да разговаря за Зиа с никого след убийствата и сега всичко насъбрало се в нея преливаше навън като вода от препълнен язовир. — Намерих Зиа, когато беше само на няколко седмици. Беше недохранена, изоставена на прага на смъртта. Тя беше моя; моя дъщеря, дори и да я бях оставила на Аврил и Тина, само защото нямаше как да ѝ осигуря стабилно семейство и постоянни грижи, когато съм на мисии. Салваторе уби моето малко момиче — въпреки всичките ѝ усилия да сдържи сълзите си, те преляха от очите ѝ и се търкулнаха по бузите.

— Хей — каза той разтревожено.

Сълзите в очите ѝ замъгляваха всичко пред погледа и тя не го видя да помръдва, но изведнъж той се озова до нея, на дивана, прегръщайки я с една ръка и слагайки главата и на рамото си.

— Не те виня. И аз бих го убил това копеле. Трябвало е някой да го научи, че невинните не се закачат — той успокояващо разтъркваше гърба ѝ.

Лили се остави за малко в прегръдката му; затвори очи и се наслади на близостта му, на топлината, която тялото му излъчваше, мъжката миризма на кожата му. Дълго време бе лишена от човешка близост, докосването на някой, който държи на нея. Той може и да не държеше чак толкова на нея, но поне ѝ съчувстваше, а това бе достатъчно.

Усети, че се наслаждава на прегръдката му твърде много и затова повдигна глава, отдръпна се леко и бързо изтри сълзите от бузите си.

— Съжалявам, — каза тя. — Нямах намерение да плача на рамото ти.

— Рамото ми е винаги на твое разположение. Та значи, убила си Салваторе Нерви. Предполагам, че момчетата, които се опитваха да те убият вчера, те преследваха по тази причина. Защо си още тук? Вече си постигнала целта си.

— Само частично. Искам да разбера защо Аврил и Тина са се съгласили на тази мисия. Кое е било толкова важно за тях, че да се върнат в бизнеса след толкова години пауза. Трябва да е било нещо сериозно. Толкова сериозно, че да ги накара да действат. Искам целия свят да разбере какво е това. Искам да разбия организацията на Нерви, да я унищожа за назидание.

— Значи планираш да влезеш в тази лаборатория и да видиш какво ще откриеш вътре.

Тя кимна.

— Още нямам точен план как да го направя. Едва започнах да събирам информация.

— Знаеш, че сигурността е затегната след влизането на приятелите ти.

— Знам. Но също знам, че няма перфектна система. Винаги има някое слабо място. Само трябва да го открия.

— Права си. Бих казал, че първата крачка трябва да е откриването на човека, който е правил системата им за сигурност, от който по някакъв начин да получиш плановете.

— При положение, че плановете не са били унищожени вече.

— Само един идиот би го направил. Системата все някога ще има нужда от поправка или поддръжка. Ако Нерви е имал малко мозък, щеше сам да си пази плановете, вместо да ги остави на съхранение при охранителната фирма.

— Той не беше глупав, а и беше достатъчно подозрителен към всичко, така че сигурно е помислил за това.

— Не е бил достатъчно подозрителен, иначе нямаше да е мъртъв — посочи Суейн. — Дори и аз, който през последните десет години бях в другото полукълбо на земята, съм чувал за Нерви. Как си се доближила достатъчно до него, че да можеш да използваш тази твоя детска играчка?

— Не съм я използвала — отговори тя. — Сложих отрова във виното му, като почти се самоубих по този начин, защото той настояваше и аз да го опитам.

— Мамка му! Знаела си, че е отровно и все пак си пила? Явно си по-луда от мен, защото аз не бих го направил.

— Трябваше да избирам между това и риска той да ми се ядоса и да си тръгне, преди да е изпил достатъчно, че да съм сигурна в резултата. Иначе нищо ми няма, освен някакъв малък проблем със сърдечната клапа, но не мисля, че е нещо сериозно — само където вчера не й беше стигал въздуха, докато се возеха в колата му, а дори не беше бягала, макар че факта, че бяха стреляли по нея би трябвало да учести сърдечния й ритъм колкото един бърз спринт.

Той я зяпаше с удивление, но преди да успее да каже нещо, на врата се почука.

— Отлично. Храната пристигна — каза той, стана и се запъти към вратата.

Лили плъзна ръка в ботуша си, готова за действие ако сервитьора направеше погрешно движение, но той само избута количката в стаята и сервира храната с безупречна прецизност. Суейн се подписа на сметката и келнера излезе.

— Можеш да оставиш играчката си вече — каза той, като придърпа два стола към масата. — Защо не носиш нещо, което да може да спре човек?

— Играчката ми върши добра работа.

— Само ако уцелиш точно където трябва. Ако пропуснеш, само ядосваш човека, а той все още е в състояние да ти навреди.

— Не пропускам — отвърна нежно тя.

Той я погледна и се ухили.

— Никога ли?

— Никога, когато е важно.

Новината, че оперативният директор е бил тежко ранен при автомобилна злополука се разнесе из разузнавателната общност като вълна. По-скоро като цунами. Първата вероятност, която трябваше да се проучи, беше възможността злополуката да не е била случайна. Разбира се, има много по-ефикасни методи за премахването на даден човек от автомобилната катастрофа, но идеята все пак трябваше да се обмисли. Подозренията обаче бързо отпаднаха след кратък, но обстоен разпит на полицаия, който бе преследвал цветарския микробус и заради когото той бе преминал кръстовището на червено. Шофьорът на микробуса, който бе починал на местопроизшествието, е имал да плаща солидна сума за глоби за превишена скорост.

Директорът бе откаран във военноморската болница „Бетесда“, където можеше да му се осигури строга охрана. Приеха го направо в операционната. Едновременно с това, къщата му бе проверена, а домашната помощница Бриджит бе известена, че трябва да се грижи за Кайзер. Заместникът му зае мястото на Вини, до завръщането му, ако изобщо това станеше. Местопроизшествието бе внимателно претърсено за евентуални разпръснати секретни документи, но такива не бяха намерени.

Дълги часове наред в операционната животът на Франк Вини бе в непосредствена опасност. Ако Кийнън не бе успял да извърти колата под ъгъл, точно преди сблъсъка, директорът щеше да умре на място. Дясната му ръка бе счупена на две места; ключицата също, както и пет ребра и дясната му бедрена кост. Сърцето и белите му дробове бяха сериозно контузени, а десният му бъбрек — разкъсан. Счупено парче стъкло бе пронизало гърлото му като стрела и имаше сътресение, което трябваше да се следи отблизо, за да не започне да създава напрежение в черепа. Оцеляването му се дължеше на страничната въздушна възглавница, която частично бе защитила главата от удара.

Той преживя всички операции, необходими за поправянето на потрошеното му тяло и бе преместен в реанимацията, където го

държаха под упойка и непрекъснато следяха състоянието му. Хирурзите бяха направили всичко възможно; останалото зависеше от самия него.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Г-н Блан не се зарадва особено на факта, че Родриго му се обажда отново толкова скоро.

— Как мога да помогна? — някак студено попита той.

Блан и без това не харесваше с какво се занимава, а да му се налага да го прави толкова често беше като да сипват сол в раната. В момента той си беше у дома и позвъняването го караше да се чувства, като че ли е довел опасността твърде близо до хората, които обича.

— Първо — каза Родриго, — брат ми Деймън ще работи с мен. Може понякога да се обажда от мое име. Вярвам, че това няма да е проблем?

— Не, мосю.

— Отлично. Сега относно този проблем, във връзка, с който поисках помощта ви онзи ден. В рапорта се казва, че американските ни приятели са изпратили някого да се погрижи. Много бих искал да се свържа с този човек.

— Да се свържете с него? — повтори Блан притеснено.

Ако Родриго имаше предвид наемника — или поне Блан мислеше, че е наемник, защото по този начин обикновено се решаваха „проблемите“ — имаше голяма вероятност да каже нещо, което той да съобщи обратно в централата, а това беше особено нежелателно.

— Да, точно така. Бих искал да ми дадете мобилния му номер, моля. Сигурен съм, че все ще има някакъв начин за свързка. Знаете ли му името?

— Аа... не. Не мисля, че беше споменато в рапорта, който получих.

— Разбира се, че не беше — рязко повиши той тон. — Ако беше нямаше да ви питам, нали?

Блан разбра, че Родриго мислеше, че е получил всичко, с което самият той разполагаше. Всъщност не беше така и никога не е било. За да сведе до минимум щетите, които нанася, Блан винаги изваждаше от сведенията важни части от информацията. Знаеше, че ако това бъде

разкрито, фамилията Нерви ще поръча убийството му, но той беше станал доста добър в ходенето по това тънко въже.

— Ако информацията е достъпна, ще ви я осигуря — увери той Родриго.

— Ще очаквам да ми се обадите.

Блан погледна колко е часа и пресметна, колко ще е във Вашингтон. Там беше средата на работния ден, може би дори хората, с които държеше връзка точно сега обядваха. След като приключи разговора излезе навън, за да не може никой — най-вече жена му, чието любопитство беше безгранично — да го чуе и набра съответния номер.

— Да — гласът насреща не беше тъй дружелюбен, както когато Блан го намираще у тях. Значи беше някъде, където и други хора го слушаха.

— Относно въпроса, по който говорихме по-рано — възможно ли е да намерим номера на мобилния телефон на човека, който е изпратен тук?

— Ще видя какво мога да направя.

Без въпроси и без колебание. Може би такъв номер изобщо нямаше, помисли си Блан докато влизаше обратно вътре. Навън температурата бе спаднала след залеза на слънцето и той леко трепереше, защото не си бе взел палто.

— Кой беше? — попита жена му.

— От работата — отговори той и я целуна по челото.

Понякога можеше да споделя с нея, понякога не, така че макар тя видимо да искаше да зададе още въпроси, не го направи.

— Можеше поне да си облечеш палтото, преди да излезеш — сгълча го с глас издаващ дълбока привързаност.

След по-малко от два часа, мобилния телефон на Блан иззвъня. Той бързо грабна една писалка, но не можа да намери лист хартия.

— Не беше лесно приятелю, — каза познатия глас отсреща — имали някакви проблеми с различните системи за мобилни комуникации. Трябваше да ровя надълбоко.

Той продиктува номера и Блан го надраска на лявата си длан.

— Благодаря — каза той.

След като затвори, намери парче хартия и надраска номера върху него, след което изми ръцете си. Можеше да се обади на Родриго

веднага, но не го направи. Вместо това сгъна листчето и го прибра в джоба си. Може би щеше да се обади утре.

Когато Лили напусна хотелската му стая, Суейн тръгна след нея, за да я проследи до леговището ѝ, но после се отказа. Не мислеше, че ще бъде забелязан. Тя беше добра, но той беше дяволски добър. Реши да не я проследява просто защото не му се струваше правилно. Лудост беше, но искаше тя да му вярва. Беше дошла при него, и това бе добро начало. Беше му дала мобилния си номер, а той ѝ даде своя. Странно как това му приличаше на подаряването на пръстен на момиче в училище.

Не беше изпълнил заръките на Вини. Продължаваше да отлага, отчасти заради любопитство, отчасти защото тя се бе опълчила срещу гиганти и ѝ беше нужна всичката помощ, която можеше да получи, а и отчасти защото искаше да я вкара в леглото си. Тя играеше опасна игра с Родриго Нерви, а Суейн беше достатъчно хазартна личност, за да се заинтересува и да иска и той да участва. От него се очакваше да я извади от уравнението, но той искаше първо да разбере какво има в онази лаборатория. Ако откриеше това, може би Вини нямаше да го понижи до чиновник зад бюро заради това, че не си беше свършил работата още първия път, когато се доближи до нея. В крайна сметка се забавляваше. Беше се настанил в страхотен хотел, караше супер кола и се хранеше с френска храна. След всички онези дупки, които бе обитавал през последните десет години имаше нужда от малко разпускане.

Лили беше сериозно предизвикателство. Бе предпазлива и умна, но и съвсем малко безразсъдна. Той дори за момент не си позволяваше да забрави, че тя е един от най-добрите убийци в Европа. Няма значение, че се бе подвела по някакви идеалистични фантасмагории да поема само справедливи задачи. Той знаеше, че не може да си позволи нито една грешка, докато е около нея.

Тя също така бе много тъжна. Тъгуваше по изгубените си приятели и младото момиче, което приемаше като свое. Суейн се замисли за собствените си деца и как би се почувствал ако някое от тях бъде убито. Нямаше начин на убиеца да му се размине или дори да стигне до съд. Без значение кой е. По този въпрос изцяло оправдаваше

и разбираше действията ѝ, но това не променяше задачата му, както и решението му да я изпълни.

Тази нощ, докато лежеше в леглото, си мислеше за нея и как е пила от виното, което е знаела, че е отровно, само за да накара Салваторе да продължи да го пие. На това се казва да ходиш по ръба, по дяволите! От това, което му бе казала за отровата и колко е силна, той разбираше, че сигурно не ѝ е било лесно след това и че вероятно още е доста слаба. Нямаше начин да успее да се вмъкне в лабораторията сама; не и в състоянието, в което беше и вероятно затова го бе потърсила. Не му пукаше какви бяха причините. Той просто бе доволен от факта, че ѝ бе необходим.

Тя започваше да му се доверява. Беше плакала на рамото му, а той не вярваше такова нещо да ѝ се случва често. Поведението и маниерите ѝ ясно и отчетливо гласяха „НЕ ПИПАЙ“, но според него това бе повече заради инстинкта за самосъхранение, отколкото заради вътрешна студенина. Тя изобщо не бе студен човек — просто беше много предпазлива.

Вероятно беше започнал да полудява, щом се чувстваше толкова привлечен от нея, но какво пък, по дяволите, някои мъжки паяци съвсем съзнателно позволяват на женските да им отхапят главите, докато го правят, така че в това отношение, той поне имаше преднина — Лили не го бе убила още.

Искаше да разбере какво я вълнува и какво я кара да се смее. Да, определено искаше да я разсмее. Тя изглеждаше като че ли напоследък въобще не се е забавлявала, а човек винаги трябва да има някаква разтуха. Искаше да я накара да се отпусне и да свали гарда, когато е в негово присъствие. Да се смее, да флиртува, да прави шеги и любов. Той вече бе видял остатъците от почти изгубеното ѝ чувство за хумор и искаше още.

Бавно, но сигурно мисълта за нея завладяваше съзнанието му. Можеше и да изгуби главата си в това начинание, но щеше да умре с усмивка.

Един джентълмен никога не би планирал как да прелъсти жената, която е изпратен да елиминира, но той никога не е бил джентълмен. Беше израснал като грубоватото момче в западен Тексас, вечно забъркан в неприятности и никога не се бе вслушвал в съветите на възрастните, които му казваха да не се жени, но той все пак го направи. Ожени се за

Ейми, когато и двамата бяха на по осемнадесет години, тъкмо завършили гимназия, а на деветнадесет вече беше баща. Но така и не разбра как да се кротне и да заживее като семеен човек. Никога не бе изневерявал на Ейми, защото тя беше страхотна, но и никога не я подкрепяше или разбираше напълно. Сега, когато поостаря и стана потговорен, се чувстваше засрамен от държанието си и как я бе оставил да отглежда двете им деца съвсем сама. Най-доброто, което можеше да каже за себе си, беше, че поне винаги е издържал финансово семейството си, дори и след развода.

През годините бе пътувал много, бе станал по-мъдър, но добрите обноски и уменията да си поръча в ресторант на три различни езика не го правеха джентълмен. Все още си беше грубоват, все още не уважаваше правилата, а и харесваше Лили Мансфийлд. Не му се бе случвало често да среща жени, които да му устоят, а тя можеше. Характерът ѝ бе толкова налагащ се, колкото и неговия. Когато тя решише какво иска да прави, го правеше, независимо от последствията. Беше твърда като стомана, но в същото време запазваше и типичната за жените топлина и нежност. На един мъж би му отнело цял живот да я опознае изцяло, но той не разполагаше с толкова много време. Трябваше да се задоволи с това, което има. Започваше да мисли, че няколко дни с Лили ще са много по интересни от колкото цял живот с друга жена. Големият въпрос беше какво щеше да прави след това?

Нервите на Блан се напрегнаха в момента, в който телефонът му иззвъня на следващата сутрин.

— Кой можеше да е? — попита жена му, ядосана, че прекъсват закуската им.

— От офиса, — каза той и стана, за да говори навън. Натисна зеления бутон и каза:

— Блан на телефона.

— Мосю Блан — каза гласът отсреща гладко и спокойно. Гласът беше непознат за него. — Името ми е Деймън Нерви. Имате ли номера, който брат ми поиска?

— Без имена — каза Блан.

— Разбира се. Този път само ми се стори наложително, тъй като не сме говорили до сега. Имате ли номера?

— Още не. Явно има някакъв проблем.

— Намерете го. Днес.

— Има шест часа разлика във времето. Най-рано ще стане след обяд.

— Ще чакам.

Блан затвори и за миг остана със стиснати юмруци. По дяволите всички от това семейство! Този говори френски по-добре от другия, звучеше по-гладко, но между думите прозираше, че е същия като брат си — варварин.

Щеше да му се наложи да им даде номера, но щеше да се опита да втълпи на Родриго, че ще е лоша идея да се обаждат на човека от ЦРУ; че това лесно би могло да доведе до преследване както на самия Родриго, така и на свръзката му. А може би не. Може би човекът, който са изпратили не се интересуваше чак толкова от това, кой го е наел. Но някак си Блан не вярваше в това.

Той се върна вътре и погледна жена си — косата ѝ все още бе разрошена от съня и бе загърната с халат, пристегнат около тънката талия. Тя спеше по пижама, твърде голяма и дълга за нея, защото знаеше, че на него така му харесва, макар че през зимата слагаше още едно одеяло от своята страна на леглото, защото ѝ беше студено. Какво щеше да прави, ако нещо ѝ се случеше? Ами ако Родриго изпълнеше заплахите си, отправени преди много години? Не можеше дори да мисли за това.

Трябваше да им даде номера. Щеше да ги забави, колкото може, но на края нямаше да има избор.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Посред нощ Суейн бе осенен от гениална идея. Вместо да търси кой е проектирал охранителната система на Нерви, след което да се промъква в офиса му и да краде плановете, защо просто не използва ресурсите, с които разполагаше само чрез едно телефонно обаждане? Момчетата и момичетата с техните играчки можеха да открият всичко и да проникнат почти навсякъде. Ако плановете бяха съхранени на някой компютър някъде и този компютър беше свързан с мрежата, те можеха да се доберат до тях. Логично беше, че фирмата проектирала охранителната система на Нерви трябва да е в час с всички модерни технологии и тенденции. Значи със сигурност ползваха интернет. Ще има разни пароли, естествено, но какво от това? Хакерите на заплата в Лангли не биха се притеснили от това повече отколкото от ухапване на комар.

Освен това, означаваше те да свършат работата, а не той. Идеята му допаднаше страхотно. Толкова се ентусиазира, че се изправи в леглото и включи нощната лампа, издърпа мобилния телефон от зарядното и се обади веднага. Процедурата по разпознаване и проверка като че ли отне повече време от всякога, но най-накрая го свързаха с някой, който имаше някаква власт.

— Ще видя какво мога да направя, — отговори жената насреща. Тя се беше представила, но Суейн бе твърде зает, за да запомни името ѝ. — Тук е пълна лудница, така че не знам колко време... Я почакайте. Този имот е записан на холдинга на Салваторе Нерви, починал, а сега собственици са Родриго и Деймън Нерви. Те са регистрирани като наши сътрудници. Защо ви е да влизате в системата им?

— Може скоро вече да не са сътрудници — каза Суейн. — Носят се слухове, че скоро са получили пратка плутоний, достатъчно обогатен за военни цели — това звучеше достатъчно заплашително, за да предизвика действие.

— Подали ли сте рапорт за това?

— По-рано днес, но никой не ми отговори.

— Това е заради Вини. Казах ви, че тук е лудница.

— Какво става с Вини? — Господи, да не би да са сменили Франк, помисли си той.

— Не сте ли чул?

Очевидно не беше чул, иначе нямаше да пита.

— Какво да съм чул?

— Тази сутрин е катастрофирал. Състоянието му е критично. В болницата в Бетесда е. Заместникът му поема функциите, докато се оправя, макар че лекарите не са оптимисти.

„По дяволите!“. Новината го порази като удар в слънчевия сплит. Беше работил за Франк доста години и го уважаваше като никой друг в Агенцията. С политиците Франк умееше да се държи по тяхному, но с полевите агенти винаги беше пряк и готов да се застъпи за тях. Във Вашингтон това не само че не беше добра идея — то си беше чисто самоубийство, по отношение на кариерата. Фактът, че Франк не само бе оцелял, но и се бе придвижил напред в кариерата, първо като заместник, а после и като директор, беше доказателство за това колко е ценен като оперативен работник, но и колко добре умее да политиканства.

— Както и да е — добави жената. — Ще видя какво мога да направя.

Суейн трябваше да се задоволи с това, защото добре си представяше цялата несигурност и натискане за нови позиции, които в момента се случваха от другата страна на океана.

Познаваше заместник-директора — Гарвин Рийд. Той беше добър човек, но не беше Франк Вини. Това, което Франк напоследък може да е позабравил за шпионския занаят е повече от това, което Гарвин изобщо някога е знаел. Освен това Франк беше гений в „разчитането“ на хората, както и в откриването на тайни и закономерности, там, където никой друг не ги виждаше. Суейн се притесни и за собственото си положение. Решението, което Франк бе взел по отношение проблема с Лили, може да се окаже различно, от това, което Гарвин ще реши. Мнението на Гарвин за сем. Нерви можеше да се различава от това на Франк. Суейн се почувства като че ли спасителното му въже към кораба-майка е било прерязано и сега той безнадеждно се отдалечава все повече от него; или ако използваме друга метафора, той вече ходеше по и без това твърде тънък лед, като

отлагаше изпълнението на задачата си, а сега всеки момент можеше да чуе как леда се пропуква под него.

Майната му. Щеше да се придържа към настоящия си курс докато или не го отстранят от задачата, или не променят самата задача; не че той самоволно вече не я бе променил, като отложи изпълнението ѝ, но никой не знаеше за това. Когато не си сигурен, продължавай смело напред! Вероятно и капитанът на Титаник е следвал същата философия.

През остатъка от нощта не можа да спи добре, което се отрази на настроението му сутринта. Докато компютърните специове му се обадеха, ако изобщо успееша с тази задача, той нямаше какво да прави, освен да минава сутрин с колата покрай лабораторията и през страничното стъкло да показва задника си на охраната. Времето беше хладно, значи щеше да му е студено, което означава, че това засега се отлага, освен ако не го провокират. Съвсем импулсивно, взе мобилния телефон и набра номера на Лили, просто за да види, дали ще вдигне.

— Бонжур — отговори тя и го накара да се замисли дали е видяла, кой се обажда. Силно се съмняваше тя да няма активирана такава услуга и предположи, че отговори на френски по навик, или просто по предпазливост.

— Здравсти. Закусвала ли си вече?

— Още съм в леглото, така че, не, не съм.

Той си погледна часовника — още нямаше шест. Щеше да ѝ прости, че е толкова мързелива. Всъщност, беше доволен, че я е хванал още в леглото, защото звучеше много сънливо и нежно, без обичайната твърдост в гласа. Замисли се с какво ли е облечена; може би само малко късо горнище и бикини, може би дори съвсем нищо. Определено не би носила нищо твърде висящо и прозрачно. Опита се да си я представи в дълга нощница, но не можа. Можеше обаче да си я представи гола. Представи си я толкова добре, че пениса му се изправи и започна да се уголемява, което изискваше строга ръка да го задържи под контрол.

— С какво си облечена? — собственият му глас се получи по-дълбок, а изговора по-бавен от обикновено.

Тя се изсмя. Звукът, сякаш стреснат от нещо, просто изскочи навън.

— Обади ми се да ми говориш мръсотии ли?

— Може би. Струва ми се, че усещам как дишането ти ще се учести скоро. Кажи ми с какво си облечена — той си я представи, как сяда в леглото и се обляга на възглавниците; намества завивките под мишниците си и отмята разрошената коса от лицето.

— Фланелена бабешка нощница.

— Лъжкиня. Ти не си такъв тип жена.

— Имаше ли друга причина за обаждането ти, освен да ме събудиш и да ме питаш с какво съм облечена?

— Да, но се разсеях. Хайде, кажи ми.

— Не практикувам телефонен секс — звучеше развеселена.

— Моля те, моля те, моля те.

Тя се изсмя отново.

— Защо искаш да знаеш?

— Защото въображението ми ме убива. Звучеше толкова сънливо, когато отговори, че си те представих — мека и топла под завивките; и ми стана — той сърдито изгледа еректиралия си член.

— Може да спреш да си фантазираш. Не спя „натюр“, ако това питаш.

— Тогава с какво си облечена? Наистина трябва да знам, за да съм точен във фантазиите си.

— Пижама.

По дяволите. Беше забравил пижамите.

— Къса пижама? — попита той с надежда в гласа.

— Минавам на дълги през октомври и обратно на къси през април.

Направо му убиваше всички надежди. Представи си я в пижама с дълги крачоли, но ефекта съвсем не беше същия. Той въздъхна:

— Можеше просто да кажеш, че си гола-голеничка — сърдито измърмори той. — Какво щеше да ти навреди. Забавлявах се до преди малко.

— Май прекалено се забавляваш — каза сухо тя.

— И все пак не достатъчно — ерекцията му отминаваше; едно прахосано усилие.

— Съжалявам, че не можах да помогна повече.

— Няма нищо. Може да ме компенсираш лично.

— Искат ти се.

— Мила, нямаш си представа, колко много ми се иска. А сега по въпроса, защо ти се обадох — тя се подсмихна, а той усети някакъв трепет в стомаха. Всъщност, вътрешностите му подскачаха само защото бе успял да я разсмее. Отново.

— Днес нямам какво да правя и ми е много скучно. Защо не идем до Дисниленд?

— Какво? — попита неразбиращо тя, като че ли въпросът бе зададен на непознат език.

— Дисниленд. Нали знаеш, точно извън града. Никога не съм ходил в Дисниленд в Щатите. Ти на този била ли си?

— Два пъти — каза тя. — С Тина водихме Зиа два пъти. Аврил не искаше да дойде, защото не обича да чака по опашки.

— Само един истински мъж може да издържи такова нещо.

— И то без да мрънка — добави и той нямаше друга възможност, освен да се съгласи. — Накарах един човек да се заеме с онова нещо за охранителната система, но не се очаква да получим резултати още днес. Имам време за убиване, ти също, така че защо да зяпаме с празни погледи в стените, като може да идем да видим Замъка на Пепеляшка?

— Спящата Красавица, не Пепеляшка.

— Както и да е. За мен лично Пепеляшка винаги е била по-красива от Спящата Красавица, защото е била руса. Падам си по русите.

— Не бях забелязала — звучеше, като че ли всеки момент ще прихне от смях.

— Погледни го по този начин: Някой би ли се сетил да те потърси в Дисниленд?

Настъпи кратка тишина, докато тя обмисляше до колко логично бе предложението му. Той не можеше да й каже, колко е притеснен и разтревожен за Франк и че ще полудее ако трябва цял ден да седи в хотелската стая. Не беше голям почитател на увеселителните паркове, но поне щеше да се разсее, а и нямаше непрекъснато да се притесняват за безопасността си. Нерви никога не би се сетил да прати хора да наблюдават входовете на Дисниленд, защото кой идиот би отишъл да се вози на влачето на ужасите докато си играе смъртоносна игра на котка и мишка с някой мафиот?

— Днес времето се очаква да е слънчево. Да идем — отново я убеждава той. — Ще се позабавляваме. Може да се качим на

„чашките“, да ни прилошее и да повръщаме.

— Звучи чудесно, нямам търпение — той дочуваше тихите звуци на напирания в нея кикот, който безнадеждно се опитваше да контролира.

— Значи ще дойдеш?

— Защо не — въздъхна тя. — Идеята или е абсолютно идиотска, или е гениална. Не съм сигурна кое от двете.

— Чудесно. Защо не си сложиш една шапка и слънчеви очила и не се промъкнеш тук да закусим преди тръгване? Сърби ме да натисна газта до ламарината на тази количка, която взех, за да заменя ягуара. Има двеста двадесет и пет коня под капака и искам да пусна поне двеста от тях да потичат на свобода.

— Така значи! Вече знам защо се обади. Искаш да караш като маниак с някоя жена в колата, пред която да се показваш и тя да издава подходящите звуци като „Аааа!“ и „Оооо!“.

— Направи ми това удоволствие. Напоследък точно тези звуци много ми липсват.

— Ще се постарая. Ще бъда там в осем. Ако огладнееш преди това, поръчай и започвай без мен. Аз ще закуся по-късно.

Двата часа, които тя си даде, не му разкриха абсолютно нищо по отношение на местоположението ѝ. За два часа можеше да дойде от всякъде. По дяволите, можеше и от Кале да дойде за толкова време.

— Ще те изчакам. Каж ми какво искаш за закуска и ще ти го поръчам около двадесет минути преди осем.

Тя искаше само нещо сладко и кафе, но той си отбеляза наум да добави малко протеини към закуската ѝ. Точно когато тя щеше да затвори телефона, той каза:

— Между другото...

След кратка пауза тя попита:

— Какво?

— В случай, че и ти си се чудила, аз спя гол.

Лили затвори капачето на телефона си и за момент постоя безизразно втренчена в него, след което се отпусна назад върху възглавниците и избухна в смях. Не си спомняше друг случай, когато някой толкова безпощадно да е флиртувал с нея; може би друг такъв

случай никога не е имало. Чувството беше много приятно, както беше много приятно и това да се смее отново. Значи все още не бе мъртва. Почувства се дори малко гузна, защото Зиа никога вече нямаше да се смее. Тази мисъл я отрезви на момента и старата позната болка отново стегна сърцето ѝ. Тази болка никога нямаше да си отиде напълно, помисли си Лили, но ще има моменти, когато щеше да може да я забрави за малко. Днес щеше да се опита да забрави.

Стана от леглото, протегна се и започна серията от упражнения, които правеше, с цел да възвърне силата си. Състоянието ѝ се подобряваше, а издръжливостта ѝ се увеличаваше с всеки изминал ден. След тридесет минути упражнения бе плувнала в пот, но не бе особено задъхана. Старата машинка в гърдите ѝ явно все още се справяше. Влезе под душа, без да се налага да сваля никакви дрехи, защото имаше навика да спи гола. Стори ѝ се добра идея да излъже Суейн, а и се бе позабавлявала.

Забавление. Ето я пак тази дума. Явно често се използваше, когато ставаше дума за него. Не беше се питала дали той спи „натюр“, но сега във въображението ѝ изникна образа му, току-що събудил се, как се протяга, а долната му челюст е потъмняла от наболата брада. Кожата му ухаеше топло и мускусно, а сутрешната му ерекция изискваше внимание.

За момент като че ли наистина усети топлото му мъжко ухание. Споменът бе толкова пресен и специфичен, че за момент се зачуди, от къде знае как ухае той. После си спомни как плака на рамото му, докато я прегръщаше. Сигурно беше забелязала аромата му на подсъзнателно ниво, а мозъкът ѝ беше запазил спомена за бъдеща употреба.

Не можеше да повярва, че се бе съгласила да прекара деня с него. И то в Дисниленд. Не беше допускала, че някога ще се върне пак там. Последното лято Зиа нямаше желание да ходи в Дисниленд. Вече била твърде голяма за тези детски занимания. Беше заявила това с презрение, което само тринадесет годишните могат да изразят, напълно пренебрегвайки факта, че повечето хора, които ходеха там бяха по-възрастни от нея.

Там винаги имаше много американци, което изпълваше Лили с учудване, защото мислеше, че ако някой американец иска да посети Дисниленд, то някой от парковете в Щатите щеше да му е доста по-

близо. Двамата със Суейн нямаше да се набиват в очи. Щяха да бъдат просто още двама американци.

Лили изсуши косата си със сешоара, след което се усети, че рови из чантичката с принадлежности за грим, търсейки най-подходящите неща. Еднакво развеселена и учудена, си помисли, че се опитва да се направи хубава за него. Чувството ѝ харесваше. Винаги се беше старала преди срещите си със Салваторе, но тогава беше слагане на театрална маска. В този случай отиваше на среща и беше нервна и възбудена както когато беше още в гимназията. Кожата ѝ беше добре запазена, защото не бе почитателка на слънчевия загар. Нямаше нужда от основа, макар че задължително ѝ трябваше спирала, ако не искаше миглите ѝ да изглеждат все едно изобщо ги няма. Те по принцип си бяха хубави и дълги, но естествения им цвят беше светло кафяв, което ги правеше почти невидими. Леко очерта очната линия, сложи малко сенки, разтърка съвсем малко розов течен пигмент на бузите си, а повече — на устните. Накрая сложи безцветна пудра и слой спирала чисто за повдигане на самочувствието.

Лили се огледа в огледалото докато си слагаше обещите — миниатюрни златни халки, които ѝ се бяха сторили подходящи за излет в увеселителния парк. Тя никога нямаше да бъде красива, но в добрите случаи беше нещо повече от това просто да хваща окото. Днес случаят беше добър. С малко късмет, щеше да стане още по-добър.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Докато пътуваха към Дисниленд възбудата ѝ все по-бързо се оттегляше пред спомените, които си пробиваха път към повърхността на съзнанието ѝ.

— Хайде да не ходим в Дисниленд — измърмори тя.

Той сбърчи вежди и попита:

— Защо?

— Твърде много спомени за Зиа.

— Нима ще отбягваш всичко, което ти напомня за нея?

Тонът му беше чистосърдечно въпросителен, без да предизвиква. Лили се загледа навън през прозореца.

— Не. Не всичко и не завинаги. Просто сега.

— Добре. Къде искаш да отидем тогава?

— Не знам дали искам да ходя някъде изобщо. Сигурно има нещо, което можем да правим, освен да чакаме приятелят ти да изрови нещо за охранителната система в лабораторията.

— Освен да обикаляме около лабораторията и да дадем възможност на охраната добре да огледа колата, нищо друго не ми идва на ум.

Той наистина ли не можеше да си избере някаква не толкова крещяща кола? Да, наистина, това Рено беше сиво, също както и ягуарът преди него, но Рено Меган Спорт не беше точно „незабелязваща се“ кола. Поне не беше взел червена.

— Колко начина има да се влезе в една сграда? — попита тя, разсъждавайки на глас. — Врати и прозорци, очевидно; може също да се влезе през отвор в покрива.

— И никой няма да те забележи, на покрива с моторна резачка в ръце?

— ... но това не става — завърши изречението си тя, като го изгледа мръснишки. — А какво ще кажеш за влизане отдолу? Комплексът сигурно е свързан с канализацията.

Той се замисли.

— Това е една възможност. Не ми харесва, но е възможност. Във филмите винаги изглежда, като че ли шляпат през вода, но като се замислиш какво влиза в канализацията, сигурен съм, че шляпат из разни други работи.

— Старата част на Париж е прорязана във всички посоки с подземни канали, но лабораторията е в покрайнините, така че най-вероятно няма свестни тунели там.

— Само от любопитство да попитам, в случай че се окажем в канализацията, каква е тази лаборатория? Какво правят там?

— Медицински проучвания.

— А как се изхвърля боклука им? Обработка ли се преди това? Сигурно ли е, че всички малки бактерийки и гадости са мъртви?

Тя въздъхна. Логиката подсказваше, че отпадъците от лабораторията трябва да се обработват, преди да се изхвърлят в общата канализация, което означаваше, че няма да има пряка връзка между двете. Вместо това, отпадъците сигурно отиваха в някой резервоар, където се обработват и от там в канализацията. Логиката също така подсказваше, че двамата със Суейн е добре да не попадат в необработените отпадъци.

— Аз гласувам да не влизаме в канализацията.

— Съгласна съм. Най-добри са вратите и прозорците. Или можем да намерим някакви големи сандъци и да се изпратим по куриер до лабораторията, — тази идея просто дойде от никъде.

— Хм... замисли се той. Ще трябва да разберем дали пратките минават през рентген или нещо такова; дали ги отварят веднага; дали изобщо получават големи пратки — такива работи. Не искаме да излизаме от сандъците, преди да е станало късно през нощта, или след полунощ поне, когато наоколо има по-малко хора. Всъщност, лабораторията дали не работи денонощно?

— Не знам. Това със сигурност трябва да го проверим. Тази информация ще ни трябва, дори и да се сдобием с плановете на охранителната система.

— Довечера ще мина от там да видя колко коли има на паркинга и да се опитам да разбера колко хора работят през нощта. Съжалявам, трябваше да го направя снощи, — извини се той. — Междувременно, имаме целия ден. Отказахме се от Дисниленд. Дали да се върнем обратно в квартирите си и да скучаем цял ден? Какво друго можем да

направим? След като веднъж те разпознаха и знаят, че си в Париж, не препоръчвам разходка по магазините.

Лили определено не искаше да се връща в малкото си студио. То дори не беше старо или интересно по някакъв начин. Беше просто удобно и безопасно.

— Хайде просто да се повозим. Можем да спрем за обяд някъде, когато огладнеем.

Продължиха на изток и когато бяха вече достатъчно далеч от Париж и натовареното движение, той настъпи газта и пусна конете на воля. Много отдавна Лили не се бе возила така бързо само заради удоволствието и се настани удобно в седалката си, закопчана с колана, докато някакво приятно чувство за далечна опасност караше пулса ѝ да се укорява. Отново се почувства като тийнейджър, когато тя и още седем приятели се напъхваха в някоя кола и караха колкото се може по-бързо по магистралата. Беше цяло чудо, че всички доживяха до завършването си.

— Ти как се забърка с този бизнес — попита той.

Леко стресната, тя го погледна.

— Караш твърде бързо, за да говориш през това време. Гледай си пътя.

Той се ухили и повдигна крака си от газта. Стрелката на скоростомера падна до сто километра в час.

— Мога да вървя и да дъвча дъвка едновременно — каза той с нотки на лек протест в гласа.

— Но това не изисква особено много от мозъка. Говоренето и карането са различно нещо.

Той каза замислено:

— Като за някой от твоята сфера, който поема толкова много рискове, ти никак не си хазартна личност.

Тя гледаше пейзажа, който преминаваше край колата.

— Изобщо не обичам рисковете. Планирам нещата внимателно. Не оставям нищо на случайността.

— А кой е пил вино, което знае, че е отровно, разчитайки само на това, че дозата може да не е смъртоносна? Кой го преследват из цял Париж, но все още е тук, защото има да раздава възмездие?

— Това са необичайни обстоятелства — тя не спомена риска, който бе поела като му се бе доверила, той беше достатъчно умен сам

да се сети.

— А нещо необичайно ли те накара да започнеш да убиваш хора?

Тя помълча за момент.

— Не мисля за себе си като за убиец — каза тихо. — Никога не съм наранила невинен човек. Осъществявах само ударите, за които бях наета от собствената си страна и не мисля, че те някога са взимали тези решения лековато. Като млада не мислех така, но сега знам, че по света има хора, на които им е присъщо да са толкова зли, че не заслужават да живеят. Хитлер не е единичен случай. Виж Сталин, Пол Пот, Иди Амин, Бейби Док, бин Ладен. Можеш ли да кажеш, че светът не е, или не ще бъде по-добър без тях?

— Както и стотиците други диктатори, плюс наркобароните, извратените и педофилите. Така е, съгласен съм. Ти вече беше ли го решила това, когато изпълни първата си задача?

— Не. Осемнадесет годишните обикновено не са много запознати с философията.

— Осемнайсет! Човече, това се казва ранно начало.

— Знам. Мисля, че затова ме избраха. Бях толкова наивна... — каза тя с усмивка. — Със свежо и невинно личице, без грам мъдрост в главата, макар че по това време си мислех, че ги разбирам нещата и света като цяло. Дори бях поласкана, че са ме потърсили.

Той заклати неодобрително глава при проявата на такъв наивитет. Тя замълча и той я подкани:

— Продължавай.

— Забелязали ме, защото се записах в един клуб по стрелба. Момчето, в което бях лудо влюбена тогава, беше запален ловец и исках да го впечатля като покажа, че разбирам от разни видове оръжия, калибри, обseg и разните там работи. Но се оказа, че съм адски добра. Усещах пистолета като нещо съвсем естествено в ръката си. Не след дълго стрелях по-добре от почти всички в клуба. Не знам как стана — каза тя, вперила поглед в ръцете си, сякаш там се криеше отговора. — Баща ми не беше ловец, не беше ходил в армията. Бащата на майка ми беше адвокат и не беше от типа, който обича да ходи из природата, а другият ми дядо работел в една фабрика на Форд в Детройт. Той понякога ходеше за риба, но аз поне не знам да е бил ловец.

— Просто специфична смеска на ДНК, предполагам. Дядо ти може да не се е интересувал от ловджийство, но това не означава, че е нямал вроден талант за стрелба. По дяволите, може дори да си го получила от майка си.

Лили примигна учудено, след което се усмихна.

— Не бях мислила за това до сега. Майка ми е миротворец, но характера няма нищо общо с физическите умения, нали?

— Аз поне не съм забелязвал. Връщаме се обратно в клуба по стрелба.

— Няма много за разказване. Някой е забелязал как стрелям, споменал го е на някого и един ден един мил човек на средна възраст дойде да говори с мен. Първо ми разказа за някакъв мъж, който е убил доста хора и ми показа изрезки от вестници и полицейски доклади в доказателство. Когато вече бях достатъчно ужасена, милият човек ми предложи доста пари. Ужасих се отново, отказах му, но не можех да спра да мисля за нещата, които ми бе разказал. Той сигурно се е досетил, защото ми се обади два дни по-късно и тогава се съгласих. Казах, че ще го направя. Бях само на осемнадесет.

Лили сви безмълвно рамена.

— Минах един бърз курс какво трябва да правя и както ти казах, изглеждах толкова наивна и невинна, че никой не ме помисли за опасна. Без проблем се сближих с човека, свърших работата и си тръгнах. Цяла седмица след това повръщах всеки път, когато си спомнех за случая. Кошмарите продължиха доста по-дълго.

— Но когато милият човек ти предложи нова задача, ти я прие?

— Приех я. Той ми разказа надълго и нашироко каква услуга съм направила на страната си с първата задача; а и истината е, че той не лъжеше и не се опитваше да ме манипулира. Той си беше съвсем искрен.

— А беше ли прав?

— Да — каза тя тихо. — Беше прав. Действията ми са противозаконни, знам това и трябва да се примиря с това, което съм. Но той беше прав, а и всъщност, аз бях съгласна да върша мръсната работа. Все някой трябва да я свърши, така че защо да не съм аз? След първия път ръцете ми вече бяха омърсени.

Суейн се пресегна и взе ръката ѝ в своята, поднесе я към устните си и нежно я целуна. Лили примигна от учудване, отвори уста да каже

нещо, но после я затвори и впери поглед с широко отворени очи навън. Той се подсмихна и върна ръката обратно в скута ѝ. В следващите тридесет ободряващи минути, Суейн се посвети на това да кара възможно най-бързо. Спряха за обяд в малко крайпътно заведение в следващия град на пътя им. Той помоли да ги настанят на маса на слънце, но в същото време и на завет от лекия ветреца, който подухваше, така че им беше доста удобно навън. Тя си поръча салата с козе сирене на скара, а той — агнешки пържоли. И двамата пиха по чаша вино, след което и по едно силно кафе. Докато бавно си пиеха кафето, тя каза:

— Разкажи ми за себе си. Какъв ти е случаят?

— Нищо необичайно. Тексаско момче от дивия запад, което така и не може да се задържи на едно място. Срамота, като се има предвид, че се ожених и имам две деца.

Стресната от чутото, Лили попита:

— Ти си женен?

Той поклати глава.

— Разведен. Ейми — бившата ми жена — накрая реши, че никога няма да се вразумя и се умори да отглежда децата съвсем сама докато мен все ме няма и се занимавам с неща, които тя дори не иска да знае. Не я виня. По дяволите, и аз бих се развел със себе си. Сега, след толкова години, разбирам какъв задник съм бил и ми идва сам да се изритам, задето не бях с децата, докато растяха. Не мога да си върна тези години. Децата станаха чудесни хора, но не благодарение на мен.

Той извади портфейла, измъкна две малки снимки и ги сложи на масата пред нея. И двете снимки бяха от гимназиалното завършване на децата, момче и момиче, които много приличаха на човека срещу нея.

— Дъщеря ми Криси и сина ми Сам.

— Красиви деца.

— Благодаря — каза той с усмивка. Знаеше много добре, че и двете приличат много на него. Той взе снимките и ги погледа, преди да ги прибере отново в портфейла си.

— Криси се роди, когато бях на деветнайсет. Бях твърде млад и твърде глупав изобщо за женитба, да не говорим да имам дете, но като си млад и глупав, обикновено не слушаш хората, които знаят по-добре. Ако обаче трябва наново да избирам, пак бих го направил, защото не мога да си представя да нямам децата си.

— Сега близки ли сте?

Той измърмори мнението си за този вид мъже, към които и той самия спадаше. Описанието включваше думи като „глупави кучи синове“ и други, не чак толкова приятни. Лили се трогна от това, как той не си прощаваше и не се извиняваше. Беше направил някои грешки и с годините ги бе разбрал и съжалил за постъпките си. В хода на времето бе разбрал стойността на всички неща от живота на децата си, които бе пропуснал и бе признателен на бившата си жена за това, че бе свела до минимум щетите, които бе нанесъл с отсъствието си.

— А сега не мислиш ли да се задомяваш вече? Да се прибереш у дома и да заживееш заедно с децата? Затова ли напусна Южна Америка?

— Не. Тръгнах си от там, защото бях затънал дълбоко в блатото, пълно с гладни алигатори — той се ухили. — Обичам екстремните неща, но понякога е най-разумно човек да се покатери на някое дърво и да преоцени трезво ситуацията.

— И с какво всъщност се занимаваш? Как си изкарваш хляба?

— Аз съм нещо като специалист по всичко. Ако някой иска нещо да се случи, наема ме и то се случва.

В изказването му имаше много място за свободни тълкувания, помисли си Лили, но също така разбра, че той й бе дал точно толкова информация, колкото бе склонен да даде. Тя нямаше проблем с факта, че крие някои неща от нея. Знаеше, че обича децата си; че се занимава с полулегална дейност, но има съвест; обича бързите коли и я кара да се смее. Също така беше склонен да й помогне. За сега това беше достатъчно.

След обяда те се поразходиха наоколо. Той забеляза едно малко магазинче за шоколад и веднага усети неудържимо желание, макар че само преди малко бяха обядвали. Купи една дузина шоколадови бонбони с различни вкусове и докато се разхождаха, слагаше по един бонбон ту в своята, ту в нейната уста, докато не ги изядоха всичките. В един момент от разходката, той просто взе ръката й в своята и я държа до края.

Този ден някак си като че ли беше отделен от действителността; като че ли бяха в сапунен мехур. Вместо да напрегне мозъка си в борбата срещу Родриго, Лили се разхождаше в някакво малко градче, без да прави абсолютно нищо, освен да зяпа витрините на магазините.

Тук, нямаше никакви грижи; никакъв стрес. Един красив мъж я държеше за ръка и вероятно планираше как да я прелъсти преди края на деня. Още не бе решила, дали има нещо против това, но не се притесняваше. Ако му откажеше, той нямаше да се цупи. Лили не мислеше, че Суейн изобщо някога се е цупил за нещо. Просто щеше да свие рамене и да се насочи към следващото забавление.

Лили беше подложена на непрестанен стрес през последните няколко месеца и едва сега ѝ се удаваше възможност за почивка и релаксация. Едновременно с това, едва сега проумя каква психическа цена бе платила. Днес не искаше да мисли за тези неща. Не искаше да вади ужасните спомени. Искаше просто да живее.

Докато се върнат до колата слънцето вече бе ниско над хоризонта и без това хладния ден ставаше вече студен. Лили се пресегна да си отвори вратата, но той хвана ръката ѝ и нежно я дръпна, обръщайки я към себе си. С плавно движение обхвана лицето ѝ с двете си топли ръце, повдигайки брадичката и докато приближаваше устните си към нейните. Тя не каза „не“. Вместо това, просто хвана ръцете му, които я държаха. Устните му бяха учудващо нежни, както и самата целувка — имаше вкус на шоколад.

Тя усети, че целувката е била всичко, което е имал наум и че той няма повече планове — поне за сега. Можеше спокойно да отвърне на целувката му, без да се страхува, че ще разкъса дрехите ѝ или ще я закове за колата. Леко облегната на него, усещаше топлината на тялото му и се наслаждаваше на близостта му. Всъщност, самата тя беше тази, която закачливо го подражни с език, искайки още. И той и даде каквото искаше, без да вкарва дълбоко езика си, а действайки с нейните прийоми — закачливо и палаво, докато двамата взаимно се опознаваха като усещане и вкус с плътно прилепнали устни. После я пусна, усмихна се и прокара палеца си по устните ѝ, преди да отвори вратата на колата и да я пусне да седне вътре.

— А сега накъде — попита той като се настани в колата. — Обратно в Париж?

— Да — отвърна тя с очевидно съжаление.

Днешният ден бе едно отдавна очаквано бягство от реалността, но ето че идваше и неговия край. Тя обаче бе взела едно важно решение: нямаше начин Суейн да е от ЦРУ. Доказателството беше, че

още е жива. Чудесна екстра към всяка среща е, ако в края ѝ, мъжът не те е убил.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Късно този следобед Жорж Блан получи още едно обаждане от Деймън Нерви. Той знаеше кой се обажда и стомахът му се сви от притеснение. Беше в колата, така че нямаше опасност някой да го подслуша, което си беше много добро обстоятелство — единственото хубаво в настоящата ситуация. Той отби встрани край пътя и вдигна телефона. Тонът на Деймън беше абсолютно равен.

— Аз съм по-разумен от брат си. Все пак обаче не съм някой, на когото може да не се обръща внимание. Имате ли информацията, която поисках?

— Да, но... — Блан се поколеба за момент, после продължи: — Бих ви посъветвал, или по-скоро надявам се, да не използвате този номер.

— Защо така?

За голямо облекчение на Блан, в гласа на Деймън се долавяше само любопитство, без никакъв гняв. Той си пое дълбоко дъх. Може би имаше надежда.

— Има само един начин да се сдобие с номера и той е ако някой от американската централа на ЦРУ ви го е дал. Човекът, на когото искате да се обадите, работи за тях. Не мислите ли, че ще се зачуди, от къде имате мобилния му номер? Мислите ли, че може да е толкова глупав, да не събере две и две? Въпросът, който трябва да си зададете, е, дали, ако е лоялен към работодателите си, ще докладва факта на по-високо стоящите? А те няма ли да разследват случая? Ако използвате този номер, мосю, може много лесно да унищожите както моя източник на информация, така и самия мен.

— Разбирам — настъпи кратко мълчание докато Деймън обмисляше всички възможни усложнения. След още един момент каза — Родриго е нетърпелив. Мисля, че ще е най-добре ако той все още не узнава за всичко това. Понякога желанието му за действие може да вземе превес над разума. Ще му кажеш, че се очаква въпросния човек

да си вземе телефон под наем тук и че все още не се е свързал с никого.

— Благодаря ви, мосю, благодаря ви — Блан затвори очи с облекчение.

— Но — каза Деймън — сега се сещам, че ми дължите услуга.

На Блан му бе напомнено, че макар и да бе по-разумен от брат си, Деймън все пак бе един от семейство Нерви, което означава, че беше и опасен. Напрежението отново накара стомаха му да се свие. Какво друго можеше да направи, освен да се съгласи?

— Да — каза той тежко.

— Това е лично. Има нещо, което искам да направите за мен. Нещо, което никога не можете да споделите с друг. Животът на децата ви зависи от това.

В очите на Блан запариха сълзи и той ги избърса. Сърцето му биеше толкова силно, че си помисли, че ще припадне. Той никога не си бе позволил да направи грешката да подцени бруталността на семейство Нерви.

— Разбирам. Какво се очаква от мен?

Вече бяха близо до хотела, когато Суейн каза:

— Нека те закарам у вас. Не би трябвало да взимаш метро, когато е толкова по-безопасно с колата, която никой не разпознава.

Лили се поколеба, защото не искаше да издава местоположението на квартирата си.

— Сутринта пътувах с метрото — изтъкна тя. — По-бързо е — беше прибрала косата си под дамска шапка и беше носила слънчеви очила, както той й бе предложил, за всеки случай.

В Париж има много станции на метрото. Щеше да са нужни много хора, за да се покроят всичките, но разбира се това не беше проблем за Родриго. С неговото влияние беше лесно да накара другите да вършат работите му.

— Да, но сутринта слънцето светеше, а сега е тъмно. Слънчевите очила само ще те направят по-съмнителна — той се ухили. — Освен това искам да проверя леглото ти, за да видя дали е достатъчно голямо за мен.

Тя извъртя очи от досада. Само една целувка и той вече очакваше, че ще скочи с него в леглото? Целувката ѝ беше харесала, но само я беше очаровала — не я беше докарала до безразсъдство.

— Не е — каза тя — така че няма смисъл да го проверяваш.

— Зависи. Тясно ли е или късо? Ако просто е тясно няма проблем, защото и без това ще сме един връз друг. Но ако е късо, ще трябва да премисля цялата тази работа с моето увлечение по теб, защото със сигурност нещо не е наред с жената, която купува легло, недостатъчно дълго, че да може един мъж да си изпълне краката.

— И по двете причини не става — каза тя, опитвайки се да сдържи кикота. Не беше се кикотила откакто бе на осемнадесет, но сега напираше в гърлото ѝ. — Късо е и е тясно. Купих го от един манастир.

— Монахините си продават леглата?

— Бяха организирали огромна разпродажба, защото събираха пари за нещо.

Той отхвърли глава назад и се засмя. Явно въобще не бе обезкуражен от отказа. Всичките му предложения и реплики бяха толкова безочливи, че тя си помисли, че със сигурност не ги казва съвсем на сериозно, макар че ако беше показала поне малко склонност, той със сигурност, като повечето мъже, веднага би се вкопчил във възможността за секс.

Беше успял да отклони мисълта ѝ от първоначалното предложение, но тя не го бе забравила. Трябваше да претегли вродената си предпазливост относно издаването на квартирата срещу риска от пътуване с метрото. Със сигурност щеше да дойде момент, когато наистина да ѝ се наложи да вземе влака, но защо да пресилва късмета си, когато това не бе абсолютно необходимо? В крайна сметка въпросът бе един — кой от двамата намираще за по-голяма заплаха, Суейн или Родриго? Въпросът беше риторичен. До сега Суейн беше плътно на нейна страна, макар и да нямаше явна причина да ѝ помага, освен че му беше скучно и искаше да спи с нея.

— Живея в Монмартр — каза тя. — Не ти е по път.

Той повдигна рамене:

— И какво от това?

Ако за него нямаше значение, защо тогава да има за нея? Единствената причина да му позволи да я закара беше фактора

безопасност, защото погледнато метрото беше много по-удобно, но все пак причината си беше сериозна.

Тя му даде някои напътствия и се настани удобно в седалката. Нека той се притеснява за трафика. Суейн се зае с присъщата си жизнерадост; крещеше обиди и раздаваше неприлични жестове. В един момент даже твърде се вживя в ролята и даде газ, когато група туристи се опитваха да пресекат пред него. И понеже това беше Париж, колата до него също ускори. Бяха се насочили право срещу една достолепна госпожа на средна възраст и Лили притаи дъх от ужас. Очите на жената едва не изскочиха, когато видя двете коли засилени срещу нея.

— Мамка му — изкрещя той — копеле такова.

Рязко извъртя волана към колата до тях, а паникьосания ѝ водач сви в ляво и скочи върху спирачките. Суейн смени една скорост надолу и се стрелна в пролуката между пешеходката и въртящата се кола, въпреки че жената се опитваше да се върне на бордюра.

Зад тях свистяха спирачки и Лили се обърна да види каква касапница оставят зад гърба си. Колата, която се бе опитала да им пресече пътя към лявата лента стоеше обърната настрана върху широката улица, а около нея разни превозни средства бяха спрели под различни ъгли. Свиреха клаксони, а ядосани шофьори вече излизаха от колите си клатейки глави и размахвайки юмруци. Не видя тела да лежат на асфалта, така че явно всички пешеходци бяха добре.

— Спри да сляза — каза тя бясна. — В по-голяма безопасност ще съм в метрото с хората на Родриго, отколкото в една кола с теб.

— Имах място да мина покрай тях докато оня тъпанар ускоряваше — каза той в овчедушен опит за защита.

— Разбира се, че ще ускорява — изкрещя тя. — В Париж сме! По-скоро щеше да умре, отколкото да те остави просто да минеш пред него.

Отпусна се отново назад, дишайки тежко в яростта си. Няколко минути по-късно каза:

— Казах ти да спреш, за да сляза.

— Извинявай — каза той разкаяно. — Ще внимавам повече. Обещавам.

И тъй като не даде никакъв знак, че смята да спира колата, тя предположи, че ще ѝ се наложи да остане с този лунатик.

Единствената ѝ алтернатива беше да го застреля, което с всяка изминала минута започваше да ѝ се струва все по-приемлив вариант. Горката жена на улицата! Ако имаше някакви проблеми със сърцето уплахата можеше и да я убие. Все пак, докато се отдалечаваха изглеждаше добре, помисли си Лили, защото жената бе една от онези, които гневно размахваха юмруци зад тях.

След пет минути предпазливо шофиране и абсолютна тишина в колата, Суейн каза:

— Видя ли лицето ѝ?

Лили избухна в смях. Знаеше, че това е ужасна постъпка от нейна страна, но споменът за зачервеното лице на жената, чиито очи като че ли всеки момент щяха да изскочат от паника, щеше да остане в съзнанието ѝ завинаги. Опита се да се овладее, защото постъпката му изобщо не бе смешна и не искаше да си помисли, че му се е разминало.

— Не мога да повярвам, че се смееш — каза той неодобрително, макар че потрепващите ъгълчета на устата му го издаваха. — Това е толкова безсърдечно от твоя страна.

Наистина беше безсърдечно, дори и да го казваше само на шега. Тя преглътна, избърса очите си и с неимоверни усилия на желязната си воля се принуди да спре да се смее.

Обаче направи грешката да го погледне. В същия момент, като че само това бе чакал, той ококори очи в перфектната имитация на изражението на жената и Лили отново избухна в смях. Тресеше се цялата, увиснала на предпазния колан и държейки корема си с ръка. За да го накаже го удари с юмрук в ръката, но понеже се смееше толкова неудържимо, не успя да вложи никаква сила.

Той рязко сви встрани от главния булевард и по някакво чудо намери място да спре колата. Лили спря да се смее.

— Какво става? — попита загрижено тя, пресягайки се към кобура на глезена и в същото време оглеждайки се наоколо за евентуална заплаха.

Суейн изключи двигателя и я хвана за раменете.

— Не ти трябва оръжие — каза грубо и я издърпа толкова близо до себе си, колкото закопчания ѝ колан позволяваше. Целуна я настървено, яростно, обхванал тила ѝ с лявата си ръка, докато с дясната галеше и притискаше гърдите ѝ. След първоначалния писък на уплаха, Лили се остави на волята му. Скоростният лост се забиваше в

бедрото ѝ, а едното ѝ коляно бе доста неудобно извъртяно, но не ѝ пукаше.

Не беше усещала такава страст от толкова отдавна, че в началото се изненада, както от себе си, така и от него. Не беше осъзнавала колко ѝ е липсвало някой да я прегърне. В желанието за още тя отвори устата си за него и обви ръцете си около врата му.

Суейн правеше любов по същия начин, както караше кола — бързо и с огромен ентузиазъм. Само мимолетно се спря на втора база и премина към трета, плъзгайки ръка между краката ѝ и масажирайки леко мястото. Просто по рефлекс, тя сграбчи китката му, но не можа да се принуди да отмести ръката му. Той намести задната част на дланта си при централния шев на чорапогачника ѝ и започна леко да я движи напред — назад. Лили усети как костите ѝ омекват. Спаси я само факта, че са в колата. Неудобно свития ѝ крак започна да я боли силно и тя, с дълбока въздишка се отдели от устните му, опитвайки се непохватно да се намести така, че да изправи краката си. Пречеха ѝ както колана, така и ръцете му. Издаде хрипкав стон на болка, после стисна зъби.

— Какво става? — попита веднага той, докато се опитваше да я намести на седалката.

В колата се мятаха бясно лакти, които се удряха във волана и таблото, пречеха си един на друг и в общи линии приличаха на идиоти. Накрая Лили успя да се върне на седалката и с въздишка на облекчение изпъна напред болящите крака. Нямаше обаче достатъчно място и затова освободи лостчето и плъзна седалката си възможно най-назад. Задъхана, масажираше бедрото си, докато се опитваше да успокои дишането си.

— Схвана ми се крака — измърмори тя в отговор. Свитите ѝ мускули започнаха да се отпускат и болката намаля. — Твърде съм стара, за да се натискам в спортни коли — каза тя и въздъхна. Облегна назад глава и се засмя уморено — Надявам се никой да не е заснел тази комедия.

Той все още бе обърнат към нея и светофарът осветяваше лицето му. Усмиваше се, а изражението на лицето му като цяло беше странно нежно.

— Мислиш, че може да ни изнудват със записа?

— Разбира се. Помисли как само ще пострадат репутациите ни. Какво предизвика всичко това, между другото?

Усмивката му стана някак кисела.

— Споменавал ли съм, че се възбуждам, когато се смееш?

— Не, не мисля. Сигурна съм, че щях да запомня.

Той не беше прав. Оръжието определено ѝ трябваше преди минута. Със сигурност би го застреляла, вместо да му позволи да я целува така, защото сега вече не бе сигурна дали можеше да изкара и един ден, без да го целуне отново.

Лили върна седалката си в първоначалното положение и оправи косата си.

— Мислиш ли, че можеш да се опиташ да довършиш пътуването, без да плашиш повече пешеходци, без опасност за собствения ни живот и без повече спирания, за да ме атакуваш по този начин? Бих искала да се прибера преди полунощ.

— Атаката ти хареса, признай си — той посегна към лявата ѝ ръка и я взе в своята, вплитайки пръсти с нейните. — Ако не ти се беше схванал крака, щеше даже да ти хареса още повече.

— Никога вече няма да разберем, нали? — попита тя.

— Да се обзаложим ли?

— Няма значение колко ми е харесало, няма да спя с някого, когото съм срещнала само преди няколко дни. Точка. Не си вдигай летвата толкова високо. Нито нещо друго, като става въпрос за вдигане.

— Твърде късно ми го казваш; и по двата въпроса.

Тя преглътна поредния изблик на смях, като силно засмука вътрешната страна на бузите си. Той нежно стисна ръката ѝ, след което я пусна и запали отново двигателя. След един обратен завой отново бяха на главния булевард.

В миналото Монмартр беше препълнен с артисти от всякакъв вид, но голяма част от квартала бе западнала с времето. Уличките му бяха тесни и криволичещи, с улеи в средата, по които да се отича водата; сградите бяха твърде близо една до друга, а пространството между тях обикновено бе изпълнено с туристи, търсеци тръпката от нощния живот в Париж. Лили насочваше Суейн през лабиринта от улички, докато накрая каза:

— Ето там, синята врата. Това е моята сграда.

Той спря пред вратата. Нямаше място, където да се паркира, без да се препречи улицата, затова нямаше никаква възможност да се качи горе с нея. Тя се наведе и набързо го целуна по бузата, а после и по устните.

— Благодаря ти за днес. Беше много забавно.

— Удоволствието бе изцяло мое. Утре?

Тя се поколеба за момент, после каза:

— Обади ми се. Ще видим.

Може би приятелят му щеше да се свърже с тях и да им даде информацията за охранителната система на лабораторията. Имаше голяма вероятност той да ѝ направи някое ново, съвсем непрактично предложение, на което тя да се изкуши и да се съгласи, макар че щеше да е много по-безопасно ако тя караше — въпреки че шофьорските ѝ навици бяха силно закърнели. Проследи я, докато влезе в сградата, след което леко натисна клаксона, преди да потегли. Лили изкачи стълбите по-бавно отколкото някога би го направила, но все пак доволна, че накрая, когато стигна апартамента си на третия етаж, беше само леко задъхана. Отвори вратата, влезе и заключи зад гърба си, след което тежко въздъхна.

По дяволите Суейн. Той навлизаше в защитената ѝ зона и двамата ясно го осъзнаваха.

Веднага след като се измъкна от лабиринта на Монмартр и можеше да насочи част от вниманието си към нещо друго, освен местоположението си, Суейн включи мобилния си телефон, за да провери за съобщения. Нямаше такива, така че сам се обади в Лангли, докато шофираше, и поиска да го свържат с кабинета на директор Вини. Може би секретарката му все още бе на работното си място, макар че там вече беше почти пет часа. Почувства облекчение, когато позна гласа ѝ.

— Лукас Суейн е, можете ли да ми кажете какво е състоянието на директора? — после затаи дъх, молейки се Франк да е още жив.

— Състоянието му все още е критично — каза тя. Звучеше дълбоко наскърбена. — Той няма преки роднини, само две племенници и един племенник, които живеят в Орегон. Говорих с тях, но не знам дали някой изобщо ще може да дойде.

— Какви са очакванията на лекарите?

— Казват, че ако оцелее през следващите двадесет и четири часа шансовете му ще се увеличат.

— Имаш ли нещо против да ти звънна пак, по-късно, за повече информация?

— Разбира се, че не. И няма нужда да ти казвам, че всичко това се пази в тайна, нали?

— Не, мадам.

Той ѝ благодари и затвори телефона. След това беззвучно промълви една бърза смесена молитва в благодарност към бога. Беше успял днес да разсее не само себе си, но и Лили, но фактът, че Франк може да умре съвсем скоро бе останал в подсъзнанието му и го ядеше отвътре. Не знаеше какво би направил, ако Лили я нямаше. Само това, че бяха заедно, че се бе посветил на идеята да я накара да се смее, му бе дало нещо, върху което да се концентрира и временно да забрави тревогите си.

Сърцето му се свиваше, като си я представеше осемнайсет годишна, точно на възрастта на сина му, как я вербуват хладнокръвно да убие някого. Господи, който е сторил това заслужава да бъде изведен навън и застрелян. Този човек бе ограбил нормалния ѝ живот, когато е била още твърде малка, за да разбере каква висока цена плаща. Разбираше как са я избрали за перфектното оръжие — млада, свежа и съвсем невинна — но това не ги оправдаваше. Ако някога му кажеше името на този човек — и ако изобщо тя знаеше истинското му име, а не работния псевдоним — той щеше да си постави за задача да изнамери кучия син.

Мобилният му телефон иззвъня. Намръщи се, а стомахът му се сви. Едва ли беше секретарката на Франк, която звъни да му каже, че току-що е умрял.

Грабна телефона и погледна номера, който се изписваше на дисплея. Номерът беше френски и той се замисли, кой по дяволите може да му звъни, защото със сигурност не беше Лили — тя би използвала собствения си телефон — а никой друг тук не знаеше номера му. Отвори капачето, закрепил телефона между долната си челюст и рамото, и натисна съединителя да смени една предавка по-надолу, за да вземе завоя.

— Да?

Един спокоен и тих мъжки глас каза:

— Във вашето ЦРУ има къртица, която дава информация на Родриго Нерви. Сметнах, че ще искате да знаете.

— Кой е? — попита Суейн, зашеметен от новината, но не получи отговор. Разговорът бе прекъснат.

Псувайки, той затвори телефона и го прибра обратно в джоба. Къртица? Мамка му! Но не се усъмни в достоверността на информацията, защото как иначе французинът бе намерил номера му? А човекът определено бе французин. Беше говорил на английски, но акцентът му определено бе френски, макар и не от Париж. Суейн бе научил да разпознава парижкия акцент още първия си ден тук.

Студена тръпка премина по гръбнака му. Дали всичко, което бе поискал като информация, вече е било предадено на Родриго Нерви? Ако беше така, всяко действие, което предприемеха с Лили можеше да ги вкара в капан.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Суейн крачеше напред-назад из хотелската стая, а обичайното му добродушно изражение бе заменено със студенина и твърдост. От която и страна да разглеждаше положението си, той беше оставен сам. Всеки можеше да е къртицата в Лангли: секретарката на Франк; Патрик Уошингтън, когото харесваше толкова много, че веднъж дори бе разговарял с него; всеки от анализаторите; всеки от запасните офицери; по дяволите, дори и заместникът на директора, Гарвин Рийд. Единственият човек, в който не се съмняваше бе Франк Вини, който в момента се намираше в критично състояние и имаше вероятност да не оживее. Новината, която научи след тайнственото телефонно обаждане можеше дори да означава, че автомобилната злополука на Франк не е била случайна.

Щом той се беше сетил за тази възможност, значи и стотици други хора в Лангли са се сетили за нея. Но какво би станало, ако къртицата заема такъв пост, че лесно да отклони вниманието на другите от инцидента?

Работата беше, че автомобилните злополуки са ненадежден метод за отстраняването на хора; има случаи, когато жертвите са си тръгвали от мястото на инцидента само с леки наранявания, макар и колите им да са били тотално разбити. От друга страна, ако искаш да убиеш някого без никой да се усъмни, че е било предумишлено, логичния начин на действие е да го направиш да изглежда като злополука. Успехът на постановката зависи от това колко са надеждни замесените участници, както и колко пари си готов да похарчиш за целта.

Но как би могъл някой да инсценира пътен инцидент, който да премахне директора? Логично погледнато, да предвидиш точното местоположение на някого в столичния трафик бе почти невъзможно, заради хилядите дребни инциденти, които се случваха и забавяха движението по улиците на големия град. Ако добавим и човешкия фактор, като например вероятността човек да се успи и да закъснее

или да спре някъде по пътя за кафе, изобщо не ставаше ясно как може да се планира такава операция.

При всяко положение, абсолютно сигурно беше, че шофьорът на Франк не се бе движил по един и същ маршрут всеки ден. Това беше основна мярка за безопасност и Вини не би му позволил. Така че логиката твърдеше, че инцидентът трябва да е бил точно това — случайна злополука. Резултатът беше същия. Без значение дали ще оживее или не, Франк бе извън играта. Суейн беше полеви играч от доста дълго време, но бе замесен само в това, което ставаше на фронта — занимаваше се с различни бунтовнически и военни групи в Южна Америка. Не бе прекарал много време в щаб квартирата на ЦРУ. Не познаваше много хора там, а и него не го познаваха много. Винаги го бе смятал за предимство, но сега това го поставяше в изолация, защото не познаваше никого, на който да може да се довери.

Значи нямаше да може да разчита на помощ от Лангли, и нямаше да може да получава информация от тях. Опита се да разгледа ситуацията от всички страни и да анализира какво точно означаваше това. Така както виждаше нещата, имаше две възможности — можеше да приключи поставената си задача веднага и да премахне Лили, после да се моли на Бог Франк да оживее, за да открият проклетата къртица — или можеше да остане тук, да работи с Лили по охраната на Нерви и в крайна сметка от тази страна да стигне до къртицата. От двата варианта, той предпочиташе втория. Едно, че вече си беше тук, така или иначе, и второ, че без значение колко е добра системата на Нерви, нямаше да е нищо в сравнение с тази в Лангли. После идваше въпроса с Лили. Тя го трогваше, развеселяваше и възбуждаше много повече, от колкото бе очаквал. Наистина, в началото я бе намерил за привлекателна само за целта „чукай и бягай“, но колкото повече време прекарваше с нея, толкова по силно привлечен се чувстваше. Той затъваше по-дълбоко, от колкото бе планирал първоначално, но все още не бе достатъчно. Той искаше още.

И така, реши, че ще остане тук и ще разработи от този край на плетеницата, съвсем сам. До сега бе работил по въпроса на Лили с влизането в лабораторията само от любопитство и от силно желание да влезе между краката ѝ, но сега трябваше да се заеме по-сериозно. А и всъщност не беше съвсем сам — имаше Лили, която не бе аматьор, а също на своя страна имаше и мистериозния човек по телефона. Който

и да беше той, явно заемаше висока позиция, за да е толкова добре информиран за това, което се случва. Предупреждавайки Суейн, той бе застанал на страната на добрите.

Благодарение на полезната функция на мобилните телефони да изписват номера, от който идва обаждането, сега Суейн му беше узнал номера. В днешни дни човек трудно можеше да направи каквото и да било, без да остави електронна или хартиена следа някъде. Понякога това беше хубаво, но понякога беше като проклятие; зависи от коя страна си — търсеция или криеция се.

Имаше вероятност човекът дори да знаеше името на къртицата, но Суейн се съмняваше. Иначе защо да го предупреждава толкова мъгляво? Щом е решил да го предупреди, значи би му дал и името, ако го знаеше.

Но никога не се знае, кой колко знае, без да подозира, че го знае; най-дребни факти и подробности, които още не са се сглобили в едно цяло. Единственият начин да се разбере, бе да се пита.

Не искаше да се обажда на информатора си от собствения си телефон, поради възможността човекът да не иска да разговаря с него и въобще да не отговори на позвъняването, като види номера му, изписан на дисплея. Също така, не искаше да разбира, че е отседнал в хотел Бристол; просто му се струваше по-безопасно така. В деня, в който пристигна във Франция си беше купил фонокарта, мислейки, че никога няма да я използва, но е хубаво да я има, в случай че мобилния му телефон остане без батерия или нещо подобно. Той излезе от хотела и тръгна по улицата, като подмина първия уличен телефон, за да се обади от следващия.

Усмиваше се, докато набираше номера, но в усмивката му нямаше нищо забавно. По-скоро приличаше на усмивката на акула, приближаваща се към обяда си. Погледна часовника на ръката си, докато чакаше телефонът да позвъни — 1:43 след полунощ. Много добре. Сигурно измъкваше човека от леглото, както му се падаше, за дето затвори телефона така при предишния им разговор.

— Да?

Тонът беше притеснен, но Суейн разпозна гласа.

— Здравсти — каза весело на английски той — Нали не притеснявам никого? Не затваряй. Бъди добър и ще си говорим само

по телефона. Ако затвориш, ще трябва да дойда лично — настъпи кратко мълчание.

— Какво искаш? — за разлика от него, човекът отсреща говореше на френски. Суейн беше доволен, че знае езика достатъчно, за да се оправи.

— Нищо особено не искам. Само да знам всичко, което и ти знаеш.

— Един момент, моля — чу го да говори тихо на някаква жена. Макар и да бе трудно да разбере какво точно казват, му се стори, че чу нещо за прехвърляне на обаяването долу. Значи човекът си беше у дома.

После гласът се върна в слушалката и каза бързо:

— Да, какво мога да направя за вас? — параван за пред жена му, помисли си Суейн.

— Може да ми дадеш едно име, като за начало.

— На къртицата ли? — Сигурно жена му вече не можеше да го чуе, защото бе преминал на английски.

— И това, но си мислех за твоето първо.

Отново настъпи кратко мълчание.

— По-добре да не го знаеш.

— За теб ще е по-добре, да, но аз нямам намерение да правя живота ти по-лесен.

— Но, мосю, аз имам намерение. Това е моя живот и живота на семейството ми — гласът бе станал по-твърд; явно човекът не беше съвсем мекушав. — Родриго Нерви не приема леко предателството.

— Работиш за него?

— Не. Не точно в този смисъл.

— Май не те разбирам съвсем. Той или ти плаща, или не. Кое от двете?

— Ако му давам информация той оставя семейството ми да живее. Да, плаща ми. Парите утежняват вината ми — в тихия глас се долавяше горчивина. — Парите са застраховката му, че няма да проговоря.

— Разбирам — Суейн посмекчи тона, макар че ролята на хитрец и мачо му се удаваше толкова лесно, че може би не беше съвсем роля. — Едно нещо обаче ме затруднява. Нерви как изобщо е разбрал, че съм

тук, за да започне да разпитва за мен? Предполагам по тази причина се е появило името ми и сте намерили телефонния ми номер.

— Той искаше да узнае самоличността на един от наемниците на ЦРУ. Мисля, че една компютърна програма за лицево разпознаване даде името ѝ. Къртицата разгледа досието ѝ и там намери бележка, че сте изпратен да се заемете с проблемите, които е причинила.

— А той как е разбрал, че тя е агент на ЦРУ?

— Не го знаеше със сигурност, но работеше по няколко версии.

Значи така Родриго се е сдобил със снимка на Лили без обичайната дегизировка, която е използвала докато е била със Салваторе Нерви. Той вече знаеше как изглежда тя и знаеше истинското ѝ име. Суейн попита:

— Нерви знаели моето име?

— Не мога да кажа. Аз съм само свръзката между ЦРУ и Нерви, но поне аз не съм му давал името ви. Той поиска да му дам начин за връзка с вас.

— Но защо, за бога?

— Мисля, че за да ви предложи сделка. Значителна сума пари за информацията, която имате за местоположението на жената, която търси.

— Какво го е накарало да си помисли, че ще приема такава сделка?

— Нали сте наемник?

— Не — отвърна Суейн кратко.

— Не сте ли наемен агент?

— Не — той не каза нищо повече. Щом ЦРУ са го изпратили и той не е наемник, оставаше само една друга възможност — полеви агент. Суейн подозираше, че човекът насреща беше достатъчно умен сам да се сети.

В слушалката се чу как отсреща човекът шумно си пое дъх.

— Значи съм взел правилното решение.

— И какво е то?

— Не му дадох телефонния ви номер.

— Дори и това да означава, че семейството ти е под заплаха?

— Имам прикритие. Отскоро има още един Нерви в играта, по-малкия брат, Деймън, който, да кажем не е съвсем като брат си и баща си. Той е интелигентен и разумен. Когато му посочих опасностите,

които това телефонно обаждане може да породи и как агентът на ЦРУ, ако е лоялен към работодателя си, би докладвал, Деймън разбра, че съм прав. Той каза, че ще докладва на Родриго, че човекът от ЦРУ, т.е. вие, е наел мобилен телефон тук, но още не се е свързал с щаба, така че там още не знаят номера му.

В думите му имаше логика, макар и обяснението да беше някак твърде сложно. Родриго вероятно не знаеше, че когато работят в чужбина, полевите агенти използват или шифровани международни мобилни телефони или сателитни такива.

Още едно парче намери мястото си в пъзела. За да може този човек да предава информация от ЦРУ към Нерви, той трябваше да заема такъв пост, че да има правото да изисква такава информация; съответно той имаше и много да губи, ако някой разбереше с какво се занимава.

— За кого работиш? — попита Суейн. — Интерпол?

Той чу едно бързо вдишване и със задоволство си помисли „Бинго“. Уцели от първия път. Изглежда Салваторе Нерви си бе напъхал пръстите навсякъде, където не би трябвало.

— Значи, правиш това — каза той, — за да си го върнеш на Нерви, без да изложиш семейството си на опасност. Но все пак не можеш да им откажеш на нищо, което поискат.

— Имам деца, мосю. Може би не разбирате.

— И аз имам две, така че много добре те разбирам.

— Той ще ги убие, без да се поколебае, ако не му сътруднича. В тази последната работа с брат му, аз не отказах да изпълня задачата. Брат му взе решението.

— Но след като вече и без това си имал номера ми, си помислил да го използваш, като се обадиш анонимно и да ме предупредиш за къртицата.

— Да — каза човекът на френски — Едно разследване на сигнал свързан с вътрешната сигурност е съвсем различно от разследване на външни проблеми, не е ли така?

— Така е — съгласи се Суейн.

Човекът искаше къртицата да бъде открит и заловен. Искаше да прекъсне контактите на Родриго с ЦРУ. Сигурно се чувстваше гузен за информацията, която е препращал през годините и сега се опитваше по някакъв начин да изкупи вината си.

— Колко щети си нанесъл?

— За националната сигурност — много малко, мосю. Когато поискат информация от мен, аз трябва да доставя поне малко такава и затова винаги съм изваждал секретните факти.

Суейн прие това за истина. Все пак несъмнено човекът имаше съвест, иначе не би му се обадил да го предупреди.

— Знаеш ли името на къртицата?

— Не, никога не използваме имена. И той не знае моето. Имам предвид истинските ни имена. Имаме си работни псевдоними.

— Тогава как получаваш информация от него? Предполагам я изпраща по някакви канали, така че всичко, което се получи по факс да стига до вниманието ти.

— Направил съм си виртуална самоличност на домашния компютър за нещата, които трябва да се пращат по електронен път, както е в повечето случаи. Много рядко нещо се праща по факса. Тези неща могат да се проследят, разбира се, ако предположим, че човек знае какво да търси. Влизам в акаунта си от това... не се сецам за думата. Малкият ръчен компютър, където човек си записва срещите.

— PDA — помогна му Свен.

— Да, PDA — с френски акцент звучеше странно.

— А номерът за връзка с човека?

— Мобилен номер е, мисля, защото винаги отговаря.

— Пробвал ли си да проследиш номера?

— Ние не разследваме, мосю. Ние координираме.

Суейн добре знаеше, че самата схема, по която Интерпол работеше, забраняваше организацията да разследва сама случаи. Човекът отсреща току-що бе потвърдил, че наистина е от Интерпол, макар че не се бе усъмнил.

— Сигурен съм, че мобилния номер ще е регистриран на чуждо име — продължи французинът. — Това едва ли е проблем за него.

— С едно щракване на пръсти може да се организира — съгласи се Суейн като потъркваше основата на носа си.

Лесно можеше да се намери фалшива шофьорска книжка, особено за хората от тяхната професия. Лили бе използвала три комплекта документи за самоличност докато бягаше от Родриго. Колко трудно щеше да бъде за някой, който работи в Лангли?

Опита се да измисли възможните начини да бъде хванат този човек.

— Колко често комуникирате?

— Понякога минават месеци без връзка. През последните няколко дни два пъти.

— Значи ли това, че трети път толкова скоро ще бъде необичайно?

— Ще е доста необичайно, но дали той ще се усъмни? Може би да, може би не. За какво си мислите?

— Мисля си, че сте силно притиснат от обстоятелствата и бихте искал да се измъкнете. Прав ли съм?

— Притиснат? А, разбирам. Да, много бих искал.

— Искам запис от следващия ви разговор с този човек. Може да изключвате записващото устройство докато вие самия говорите, ако искате. Няма значение съдържанието, важен е гласът му.

— Ще получите запис.

— Да, също така, ще ми трябва и устройство, което сте използвал. После ще трябва само да намеря съвпадение — анализите на записи на гласове даваха доста точни резултати; такива програми, както и програми за лицево разпознаване бяха използвани за различаване на Садам Хусейн от двойниците му.

Гласът на човек е резултат от строго индивидуалната структура на гърлото му, носовите канали и устата, така че беше доста трудно да се имитира. Дори и специалистите в гласова имитация не могат да имитират на сто процента. Променливите величини идваха от различните микрофони и друга техника, които се използват при записа. Ако разполагаше със същото устройство, с което е направен записа, Суейн изваждаше всички тези променливи.

— Съгласен съм да го направя — каза французинът. — Опасно е както за мен, така и за хората, които обичам, но мисля, че рискът е пресметнат и мога да се справя, с ваша помощ.

— Благодаря — каза искрено Суейн — А съгласен ли сте да направите още една крачка и евентуално да премахнете тази заплаха изцяло?

Настъпи дълга тишина. После той отговори:

— Как смятате да го направите?

— Имате ли контакти, на които да вярвате?

- Разбира се.
- Някой, който да може да намери плановете на охранителната система на един конкретен комплекс?
- Плановете...?
- Чертежи, технически данни.
- Предполагам този комплекс принадлежи на организацията на Нерви?
- Да, така е — даде му името на лабораторията и адреса.
- Ще видя какво мога да направя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Когато мобилният ѝ телефон звънна на следващата сутрин, Лили се усмихна. В очакване на поредното полушеговито, полусериозно мръснишко обаждане от Суейн, тя не погледна номера, който я търси. За да го подразни, си промени гласа на дълбок, почти мъжки тембър и излая едно нервно „Да“ в слушалката.

— Мадмоазел Мансфийлд? — гласът не беше негов; беше преправен чрез електронно устройство, така че да се получава изкривен, а думите като че ли излизаха от барабан.

Лили изтръпна от шока и без да мисли понечи да прекъсне връзката, но хладния ѝ разум бързо се върна и пое контрола над действията. Това, че някой знаеше мобилния ѝ номер не означаваше, че знае къде да я намери. Телефонът бе регистриран на истинското ѝ име, а апартамента и всичко свързано с него бяха на името на Клаудия Вебер. Всъщност беше добре, че гласът се бе обърнал към нея с името „Мансфийлд“. Значи самоличността ѝ под името Вебер бе все още некомпрометирана.

Кой имаше достъп до този номер? Това беше частният ѝ мобилен телефон, който използваше само по лични въпроси. Тина и Аврил знаеха номера, както и Зиа. Суейн също го имаше. Кой друг? Преди време бе имала широк кръг от познати и приятели, но това беше преди времето на мобилните телефони. От деня, когато намери Зиа, този кръг бе започнал да се стеснява, а тя се бе посветила единствено на бебето. Броят на приятелите и познатите ѝ съвсем бе намалял след фиаското с Димитри. Сега не можеше да се сети за никой друг, освен Суейн, който да има този номер.

— Мадмоазел Мансфийлд? — попита отново изкривения глас.

— Да? — отговори Лили, насилвайки се да звучи спокойно. — Откъде имате този номер?

Той не отговори. Вместо това каза на френски:

— Не ме познавате, но аз познавах приятелите ви, семейство Жубран.

Думите звучаха странно непознати. Много по-странно от изкривения глас, като че ли човекът трудно говореше. Лили се напрегна още повече, след споменаването на приятелите ѝ.

— Кой сте вие?

— Простете ми, но това трябва да си остане тайна.

— Защо?

— Така е по-безопасно.

— Безопасно за кого? — попита тя сухо.

— И за двама ни.

Добре, да кажем, че щеше да приеме този аргумент.

— Защо се обаждате?

— Аз бях този, който нае приятелите ви да разрушат лабораторията. Не съм предполагал, че ще стане, така. Никой не трябваше да умира.

Отново шокирана, Лили заопипва зад себе си, търсейки стол, в който се отпусна. Бе търсила отговори и сега без предупреждение, те просто се сипеха върху нея. Изразът „на харизан кон зъбите не се гледат“ спореше с поговорката „пази се от данайците, дори когато носят дарове“. Кой беше човекът отсреща — фигуративно казано кон или данаец?

— Защо ги наехте? — попита тя накрая. — И по важното, защо ми се обаждате?

— Приятелите ви успяха в мисията си, но само временно. За нещастие, изследователската работа продължава и трябва да бъде спряна. Вие имате причина да се заемете — отмъщение. Затова убихте Салваторе Нерви и затова бих искал да ви наема, за да довършите мисията.

Студена пот се стичаше по гърба ѝ. От къде знаеше този човек, че тя е убила Салваторе? Навлажни с език внезапно пресъхналите си устни, но не зададе повече въпроси по тази тема. Вместо това се фокусира върху останалата част на изречението. Този човек искаше да я наеме за работа, която мислеше да направи и без това. Иронията почти я разсмя, само че в момента чувстваше повече горчивина, отколкото се забавляваше.

— И каква точно е тази мисия?

— Има един вирус, вируса на птичия грип. Доктор Джордано го е видоизменил така, че да може да се предава от човек на човек и да

предизвика пандемия. Това ще породи голямо търсене на ваксината, която той също е разработил. Хората нямат съпротивителни сили срещу този вирус. Човечеството не се е срещало с него до сега. За да създаде още по-голяма паника, Доктор Джордано така е видоизменил вируса, че да причинява най-голяма вреда при децата, които нямат още добре изградена имунна система. Милиони ще умрат, мадмоазел. Пандемията ще бъде по-голяма от тази през 1918, когато по официални данни са умрели между двадесет и петдесет милиона души.

„... да причинява най-голяма вреда при децата...“. Зиа. Лили почувства, че ѝ прилошава от това, че е била права. Познала беше, че нещо свързано със Зиа е подтикнало Аврил и Тина да приемат тази задача, която бе довела до смъртта им. В стремежа си да защитят Зиа, те бяха довели смъртта. Лили искаше да закрещи срещу тази несправедливост; срещу адската ирония. Стисна юмруци в опит да се контролира, борейки се да овладее гнева и болката, които се надигаха в гърдите ѝ като лава.

— Вирусът вече е усъвършенстван. Веднага след приключването на работата по ваксината, към големите градове по света, където контакта между хората е най-голям, ще бъдат разпратени пратки. Грипът ще се разпространи светкавично. Докато се създаде световна паника, стотици хиляди, а може би и милиони ще умрат. Тогава Доктор Джордано ще обяви пред обществеността, че е разработил ваксина срещу птичия грип, а организацията на Нерви само ще трябва да определи каква цена да поиска. Ще натрупат огромно богатство.

Да, така е. Жива класика. Установяваш контрол над снабдяването, след което създаваш търсене. Семейство ДеБеер го направиха с диамантите; внимателно ограничиха количеството на диамантите на пазара, като по този начин държаха цените изкуствено високи. Диамантите не са никак редки, но снабдяването с тях е добре контролирано. Горещо — долу същото положение важи и за нефта и ОПЕК, с разликата само, че света вече сам си е изградил зависимост от нефта.

— От къде знаете всичко това? — попита Лили ядосано. — Защо не сте съобщил на властите?

След кратко мълчание изкривения глас каза:

— Салваторе Нерви имаше много политически връзки; хора на високи постове, които му дължаха много услуги. Освен това, същата

лаборатория работи по ваксината за вируса, така че наличието на вируса там е обяснимо. Няма доказателство, което да устои на мощното му влияние. Затова бях принуден да наема професионалисти.

За съжаление, това си беше точно така. Имаше твърде много политици, които се бяха настанили в джобовете на Салваторе и го правеха недосегаем.

Също така, обаче, беше вярно и това, че Лили си нямаше и представа с кого говори; дали той е искрен в това, което казва, и дали не е просто примамка, с която Родриго се опитва да я изкара от скривалището ѝ. Щеше да бъде много глупаво от нейна страна да приеме всичко, което чуе за чиста монета.

— Ще се заемете ли? — попита той.

— Как мога да се съглася, като не знам кой сте? Как бих могла да ви имам доверие?

— Разбирам колко е трудно това решение, но не мога да помогна.

— Аз не съм единствената, към която можете да се обърнете.

— Така е, но мотивацията ви е по-силна от на който и да било друг, а и сега сте тук. Няма нужда да губя време, търсейки някой друг.

— Тина Жубран беше експерт в охранителните системи, а аз не съм.

— Няма нужда да сте. Аз лично снабдих семейство Жубран с данни за охранителната система в лабораторията.

— Но сигурно са я сменили, след инцидента през август.

— Да, смениха я. Имам и новите данни.

— Щом знаете всичко това, значи сигурно работите в лабораторията. Можете и сам да унищожите вируса.

— Има причини, по които не мога да го направя.

Лили отново долови някаква трудност в говора му и изведнъж в съзнанието и изникна въпроса дали човекът не беше с някакъв недъг.

— Ще ви платя един милион американски долара, за да свършите работата.

Лили потърка челото си. Имаше нещо гнило; сумата беше твърде голяма. В главата ѝ зазвъняха алармени сигнали.

След като тя не каза нищо, човекът отсреща продължи:

— Има и още нещо. Доктор Джордано също трябва да умре. Ако остане жив, той ще може да повтори постиженията си с някой друг вирус. Всичко трябва да бъде унищожено — доктора, документацията

по изследователската му работа, компютърните файлове, вируса — всичко! Няма да повторя грешката си от предния път. Този път трябва да се действа мащабно.

Изведнъж сумата от един милион долара не изглеждаше вече толкова преувеличена. Всичко, което човекът бе казал до сега, звучеше разумно и даваше отговори на много от въпросите, които си бе задавала, но вродената и предпазливост я въздържаше от решение. Трябваше да има някакъв начин да може да се предпази, в случай че това беше капан, но целия този разговор я бе хванал неподготвена и не бе имала възможност да подреди добре мислите си. Трябваше добре да премисли всичко, преди да вземе решение.

— Не мога да ви отговоря веднага — каза тя — Трябва да помисля върху някои неща.

— Разбирам. Мислите, че това може и да е капан. Мъдро е, от ваша страна, да разгледате всички възможни страни, но все пак времето работи срещу нас. Вярвам, че задачата, която ви предложих, е цел, която вече така или иначе си бяхте поставили и която имате много по-голяма вероятност да постигнете с моя помощ. Колкото по-дълго изчаквате, толкова по-голяма става вероятността Родриго да ви намери. Той е интелигентен и безпощаден, а парите не са проблем за него. Той разполага с хора из цял Париж, цяла Европа даже — както в обикновените магазини, така и в полицейските участъци. Ако му се даде достатъчно време, той със сигурност ще ви намери. От друга страна, с парите, които предлагам да ви платя, ще имате необходимите ресурси да изчезнете завинаги.

Той беше прав. Един милион долара щяха много да ѝ помогнат в нейната ситуация. И все пак, не беше готова да скочи така на сляпо; не можеше да си позволи да игнорира вероятността всичко това да е просто капан.

— Помислете си върху тези неща. Ще ви се обадя отново утре. Тогава трябва да ми дадете окончателен отговор, за да знам дали да търся други начини.

Връзката прекъсна. Лили веднага провери в архива на телефона си, какъв е номера, от който и бяха позвънили, но не се учуди, когато видя, че информацията е била блокирана. Човек, който разполага с милион долара, за да наеме саботьор сигурно разполагаше и със средства за прикриване на самоличността си.

Но как някой толкова богат ще работи в лабораторията? Това не беше твърде вероятно. Тогава как се беше сдобил с всичката тази информация? От къде имаше схемите на охранителната система? Кой беше човекът и от къде имаше информацията, с която разполага, беше въпрос от огромно значение. Можеше да е партньор на Салваторе в схемата с вируса, който го е дострашало, като се е замислил за всички невинни жертви, които техния план ще вземе, макар че от опит Лили знаеше, че хора като Нерви и съдружниците им не се интересуваха кои или колко хора ще умрат, стига само да постигнат целта си.

А дали човекът не беше самия Родриго Нерви, който ѝ даваше достоверна информация за това, какво става в лабораторията, само за да я накара да излезе на светло и да влезе в капана му? Той беше достатъчно умен и дързък, за да измисли и осъществи такъв план; да го направи да звучи съвсем достоверно, до последния детайл, като например факта, че иска и Доктор Джордано да бъде убит?

Родриго Нерви, освен всичко друго, имаше и ресурсите да намери мобилния ѝ номер, който тя, за да запази личното си пространство, не бе публикувала в телефонния указател. Пръстите ѝ трепереха, докато набираше номера на Суейн. На третото позвъняване чу сънливия му глас:

— Добро утро, секси.

— Случи се нещо — каза тя с напрегнат глас, игнорирайки поздрава му. — Трябва да те видя.

— Искаш ли да те взема, или предпочиташ да дойдеш тук? — той мигновено бе възвърнал концентрацията си.

— Ела да ме вземеш — каза тя.

Предупреждението на човека от телефона, че Родриго има хора навсякъде, я бе изнервило. Тя знаеше това и преди, но се бе чувствала в безопасност сред хората, когато носеше забрадка и слънчеви очила. Фактът, обаче, че някой я бе намерил толкова лесно, както и че този някой очевидно знаеше всичко, променяше нещата драстично.

Повечето парижани използваша метрото, защото трафикът беше истински ужас. Не се изискваше никаква гениалност, за да се поставят хора на метро станциите, които да се оглеждат за нея.

— В зависимост от трафика, ще бъда при теб след... знам ли, между един час и два дни.

— Обади се като наближиш и ще сляза на улицата — каза тя и затвори, без да коментира шегата му.

Лили си взе душ и се облече в обичайните си панталони и ботуши. Един бърз поглед през прозореца ѝ показва, че времето навън, слава Богу, е слънчево, значи поне нямаше да изглежда странно със слънчевите очила. Събра косата си на кок, за да може да я скрие под шапката, след което седна на малката масичка за хранене и методично и подробно провери оръжието си. Сложи и повече патрони в чантата. Обаждането определено я бе изплашило — нещо, което не ѝ се случваше често.

Час и петнадесет минути по-късно, Суейн обяви по телефона, че е на пет минути от апартамента ѝ.

— Ще те чакам — отвърна Лили.

Облече си палтото, сложи шапка и слънчеви очила, взе чантата и бързо тръгна надолу по стълбите. Вече чуваше звука от мощния двигател на кола, която се провира по тясната алея с бясна скорост. Сребристото Рено се появи зад ъгъла и със свирене на гуми спря точно пред нея. Потегли отново само миг след като тя успя да затвори врата.

— Какво става — попита Суейн, без обичайната закачливост в гласа. Той също носеше слънчеви очила, а стилът му на каране днес беше бърз и делови, без глупости.

— Получих едно обаждане по мобилния телефон — отвърна докато си закопчаваше колана. — Не съм давала номера на никого, освен на теб, затова вдигнах, без да погледна кой се обажда. Не че би имало някакъв смисъл, защото номерът беше блокиран, така или иначе. Гласът беше преправен електронно, но беше мъжки и ми предложи един милион долара — американски — за да унищожа лабораторията на Нерви и да убия директора ѝ.

— Продължавай — каза той и смени с една предавка надолу, за да вземе остър завой. Лили му разказа подробно всичко, което си спомняше от разговора. Когато стигна до частта с вируса на птичия грип, Суейн тихо промълви „Кучи син!“, след което мълча до края на разказа. Когато Лили свърши, той попита:

— Колко време говорихте?

— Около пет минути, може би повече.

— Значи достатъчно дълго, за да засекат местоположението ти. Едва ли са го определили много точно, но могат да разберат поне в коя

зона си. Ако човекът е бил Нерви, той може да покрие цялата зона с хора, които да разпитват за теб и в края на краищата ще те засекат някъде.

— Нямам никакви познати тук. Наех апартамента от човек, който е извън страната.

— Това е добре. Но очите ти се запомнят лесно. Сигурно част от теб произхожда от хъски. Всеки, който те види, ще запомни тези очи.

— Благодаря, — каза тя сухо.

— Мисля, че трябва да си вземеш каквото ще ти трябва от апартамента и да дойдеш при мен. Поне докато той се обади отново. Ако е Нерви и втория път те засече в абсолютно различен квартал, това доста ще го обърка.

— Значи ще си помисли, че обикалям наоколо и не се задържам на едно място.

— С малко късмет, да. Възможно е също смущенията в хотела да попречат сигнала да бъде прихванат. Големите сгради наистина много объркват електрониката.

Да се настани при него. Планът не беше лишен от логика. Щяха да бъдат заедно, тя нямаше нужда да се регистрира, а и кой щеше да дойде да я търси в луксозен хотел?

Имаше няколко плюса в този план и до колкото тя виждаше само един минус. Беше глупаво от нейна страна толкова да се дърпа, но още не беше готова за интимност с него, а не беше и толкова наивна да си мисли, че няма да се стигне до там, ако спят в една стая. Имаше доста по-сериозни проблеми на главата, от това дали ще правят секс, но все пак се двоумеше. Той я погледна строго, като че ли четеше мислите ѝ, но не прибърза да я увещава, че ще си държи ръцете далеч от нея и няма да се опита да се възползва от ситуацията. Естествено, че щеше да се възползва. Това беше повече от ясно.

— Добре, — каза тя.

Той не се усмихна самодоволно, не се зарадва. Просто каза:

— Добре. Сега ми разкажи пак всичко за вируса. Познавам един човек в Атланта, който може да ми каже дали има смисъл във всичко това, преди да хукнем да спасяваме света от нещо, което може и изобщо да не проработи.

Тя повтори всичко, което си спомняше, докато той се провираше през трафика и тесните улици обратно към апартамента ѝ. Накрая, като

спря до бордюра, той каза:

— Искаш ли да покараш наоколо няколко минути, докато аз се кача и проверя, дали има някой в апартамента ти?

Лили потупа ботуша си отстрани и каза:

— Мерси, но мога и сама.

— Ще обикалям наоколо, до колкото е възможно. Ще се обадя по телефона през това време.

— Добре.

Тя се заизкачва по стълбите, по които бе слязла преди по-малко от половин час. Когато тръгваше, бе залепила един косъм на входната врата, само на сантиметър от пода. Русият косъм бе почти невидим на фона на дървото. Наведе се да огледа и въздъхна облекчено. Косъмът бе още там. Апартаментът бе безопасен. Отключи вратата и забързано започна да събира тоалетни принадлежности, дрехи и всичко, което мислеше, че ще ѝ трябва. Само Бог знаеше кога и дали изобщо щеше да се върне отново тук.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Има някои телефонни номера на стари приятели, които човек никога не забравя и не губи. Мика Самър, обаче, не беше между тях. Докато Лили събираше багажа си в апартамента, Суейн се опитваше да кара по тесните улици, сменя скорости и набира на телефона някаква безкрайна комбинация от цифри едновременно. Беше нагазил в електронното блато, което представляваше телефонния указател в щатите. После, когато най-сетне намери номера, нямаше къде да го запише, нито пък четвърта ръка, с която да го направи; затова, когато електронният глас насреща го попита, дали иска да бъде свързан, той промърмори „Да, по дяволите“ и натисна бутона, който отговаряше на „Да, по дяволите“.

Към петото позвъняване Суейн вече се съмняваше, че някой ще отговори, но на шестото един сънлив глас каза:

— Да, ало.

— Мика, Лукас Суейн е.

— Ех, мамка му — в слушалката се чу широка прозявка. — Не съм те чувал от сто години. Иска ми се и сега да не те чувах. Знаеш ли кое време е, по дяволите?

— Ами да видим — Свен погледна часовника си. — Тук е девет сутринта, значи при теб е... три сутринта, така ли е?

— Копеле — думата прозвуча едновременно с още една прозявка. — Добре, защо ме събуди? Дано да си заслужава.

— Не знам дали си заслужава — Свен закрепил телефона между долната си челюст и рамото, докато сменяше скорости — Какво знаеш за грипа?

— Птичият грип ли? Шегуваш се нещо.

— Не, съвсем сериозно питам. Опасен ли е?

— Не и за дивите птици. Но е опасен за домашните. Не помниш ли преди няколко години, 1997-ма май беше, имаше епидемия в Хонконг и избиха около два милиона пилета, за да се отърват от него.

— Там, където бях по това време, телевизия не се хващаше добре. Значи е смъртоносен за птиците?

— Да. Не умират всички, но достатъчно голям процент. Проблемът е, че вирусът понякога мутира и започва да се предава и на хората.

— Тогава по-опасен ли е от обикновения грип.

— Много повече. Това е вирус, който човека не е срещал преди и няма изградена имунна защита срещу него. Много е гадно, когато се разболееш. Или умираш или не.

— Това е много успокояващо.

— До сега имаме късмет. Имаше няколко случая на мутации, когато вирусът можеше да се прехвърля върху хора, но до сега не се е случило вирусът да мутира така, че да се предава от човек на човек. До сега, казвам. Очаква се и това да стане скоро, но вирусът от Хонконг не изглежда да има потенциала. Изглежда просто е обикновен птичи грип, само дето заразява и хора. Ако обаче успее да мутира така, че да се предава от човек на човек ще имаме големи проблеми, защото няма да можем да разчитаме и на малкото имунна защита, която имаме, срещу вирусите, които вече сме срещали до сега.

— Ами ваксини няма ли? — Суейн зави край ъгъла и пред него отново се оказа сградата на Лили, но нея я нямаше, така че подмина, за да направи още една заплетена обиколка.

— Няма да имаме готова. Новите вируси се разпространяват бързо, а за разработването на ваксина трябва месеци, докато стигнат до населението. Докато се появи такава ваксина много хора ще са умрели. Ваксината срещу птичи грип даже ще бъде по-трудна от такава срещу обикновен грип, защото ваксините се култивират в яйца и познай какво — птичия грип убива яйцата.

— Центърът по контрол на заразните болести притеснява ли се от цялото това нещо?

— Шегуваш се, нали? Грипът убива много повече хора от екзотичните болести, за които пишат по вестниците, като хеморагичната треска например.

— Значи, ако някоя лаборатория разработи ваксина предварително и пусне вируса сред хората ще направи много пари?

— Чакай малко — от гласа на Мика вече бе изчезнала всяка следа от сънливост. — Дали ми казваш това, което си мисля, че ми

казваш? Има ли такава вероятност?

— Току-що чух. Не съм го проверил още. Не знам дали е вярно. Исках първо да проверя дали изобщо има някакъв смисъл.

— Естествено, че има смисъл. Гениално е, но е като в някакъв отвратителен кошмар. През последните няколко години имаме късмет и ни сполетява само обикновения грип, но знаем, че и това ще се случи и се опитваме с всички сили да изпреварим събитията. В глобален мащаб обаче, с лекарствата, с които разполагаме, все пак милиони хора ще умрат.

— А дали децата ще са най-заstrasени?

— Със сигурност. Те и без това нямат напълно изградена имунна система. Не са били излагани на толкова много вируси, като възрастните.

— Благодаря Мика, това исках да знам — не беше това, което искаше да чуе, обаче, но поне знаеше, с какво си има работа.

— Не затваряй, Суейн. Има ли наистина някакъв такъв план в действие? Трябва да ми кажеш, човече. Не можеш да ни оставиш такова нещо да ни завари неподготвени.

— Няма да ви оставя — или поне така се надяваше. Щеше да му се наложи да вземе мерки за сигурност, които да сработят дори и при евентуален провал, от негова страна. — За сега е само слух, нищо конкретно. Грипният сезон започна вече, нали?

— Да, за сега всичко изглежда нормално. Но ако откриеш, че някое копеле се опитва да изкара пари с такъв пъклен план, трябва да знаем.

— Ти ще си първият — излъга Суейн. — Ще ти се обадя пак следващата седмица, за да ти кажа какво става, независимо дали ще е хубаво или лошо — наистина щеше да му се обади, но Мика нямаше да е първият.

— Дори и в три сутринта да е — каза сърдито Мика.

— Не се съмнявай. Благодаря, приятел.

Суейн затвори и пусна телефона в джоба си. „Дявол го взел“ помисли си той. Значи този план, за който бе говорил човека, позвънил на Лили, не само беше реалистичен, а направо си беше съществуващ проблем. Опита се да измисли възможни варианти за действие. Не можеше да се обади в Лангли, защото Франк вече го нямаше там. Вместо това, имаше къртица, която предава информация към Родриго

Нерви. Не знаеше на кого може да вярва. Само ако Франк беше там... с едно обаждане и цялата лаборатория щеше да бъде унищожена още утре. Но Франк го нямаше, така че трябваше да действа сам.

Можеше да даде повече информация на Мика, но какво можеше да направи Центърът за контрол на заразните болести? Нищо, освен да извести Световната здравна организация. Дори и СЗО да нахлуе в лабораторията, без предварително някой да успее да извести Нерви, какво щяха да намерят? Наличието на вируса там е оправдано, с оглед на факта, че лабораторията работи по създаването на ваксина срещу него. Схемата беше добре измислена и логично оправдаваше сама себе си. Нямаше избор, освен да се възхити на гениалността ѝ.

Отново пристигна пред сградата, но този път Лили беше вече отпред, с две големи торби и позната на външен вид дамска чанта. Той се ухили, докато я оглеждаше. Без тази чанта можеше и никога да не се бяха запознали.

Суейн излезе от колата, за да прибере багажа. Чантите бяха тежки и той забеляза, че е леко запъхтяна. Това му припомни думите ѝ, че отровата е нанесла някакви поражения на сърдечната клапа. Суейн лесно забравяше този факт, защото тя бе изключително способна личност. Факт беше обаче и това, че само преди две седмици бе убила Салваторе Нерви, като в процеса почти бе загинала. Дори пораженията върху сърцето ѝ да бяха минимални, нямаше начин да си възвърне силата за толкова кратко време.

Той я огледа добре, докато ѝ отваряше вратата на колата. Устните не бяха сини, а ноктите на ръцете, без никакъв лак в момента, бяха розови. Явно организма ѝ получаваше достатъчно кислород. Беше бързала насам-натам, нагоре и надолу по стълбите на три етажа, така че беше нормално да е задъхана. И той щеше да бъде. С облекчение, я задържа, преди да влезе в колата. Учудено, тя вдигна поглед към него, за да разбере какво става и той я целуна. Устните ѝ бяха нежни, и с такава готовност отвърна на целувката му, че сърцето му заби учестено. Улицата не беше подходящо място, за да я целува както му се искаше и все пак се задоволи само с тази бърза целувка. Тя се усмихна с една от онези изцяло женски усмивки, които оставяха мъжете да се чувстват като пияни — объркани и радостни едновременно, след което влезе в колата и затвори вратата след себе си.

— Мамка му — каза той, докато сядаше на шофьорското място.
— Сигурно ще трябва да сменя и тази кола.

— Защото някой може да ме е видял да влизам в нея ли?

— Да. Макар че сигурно изглеждаме като двойка влюбени, които заминават на ваканция, но все пак е по-добре да не рискуваме. И какво да взема сега?

— Може би нещо по-дискретно този път? Червено Ламборгини, например? — това не беше честно от нейна страна. Рено Меган изобщо не беше в класата на ламборгини, но все пак се набиваше на очи.

Суейн се засмя.

— И какво толкова? Харесвам хубавите коли. Осъди ме.

— Успя ли да се свържеш с твоя приятел в Щатите?

— Да, макар че не спря да мрънка за часовата разлика. Лошата новина е, че не само че този план с вируса е реалистичен — той е най-лошият кошмар на ЦКЗБ.

— А каква е добрата новина?

— Няма такава. Освен може би, че Нерви няма да пуснат вируса, докато ваксината не е готова, защото естествено ще иска да е първият ваксиниран. Разработването на ваксината отнема месеци, и тъй като твоите приятели са нанесли някакви щети през август, ако предположим, че лудия доктор е трябвало да започне отначало, мисля, че можем да предположим, че няма да пуснат вируса този сезон. Ще чакат до следващата година.

Лили въздъхна с облекчение.

— Според мен има логика — тя се поколеба за момент. — Мислех си, че докато не знаех за вируса, беше трудно, но сега вече не сме длъжни да правим всичко това сами. Дори и да не съм в добри отношения с ЦРУ в момента, мога от всеки телефон да звънна на моята свръзка там и да му кажа какво става. Те ще се справят с такава голяма задача много по-добре от нас двамата.

Суейн едва не подскочи от изненада.

— За бога, не го прави — логиката ѝ беше безпогрешна, но тя не знаеше за къртицата, а той не можеше да ѝ каже, без да се издаде сам.

— Защо не? — тонът ѝ беше повече любопитен, от колкото нещо друго, но той чувстваше пронизващия ѝ поглед. Сините очи сигурно можеха да режат стомана.

Суейн нямаше готов отговор и за момент си помисли, че всичко ще иде по дяволите, но изведнъж получи гениално прозрение. Можеше да ѝ каже всичко важно, без да издаде нищо. Трябваше само да внимава, какви думи използва.

— Знаеш, че Нерви има познати и влияние там.

— Той е информатор на Агенцията, но...

— Но също така е и много богат човек. Помисли, колко е вероятно някой там да получава пари от него? — обяснението беше просто и вярно. Суейн просто пропускаше някои детайли.

Тя се облегна назад и се намръщи.

— Наистина е доста вероятно. Салваторе не оставяше нищо на случайността, а Родриго е даже по-педантичен. Значи не можем да си позволим да идем при никого, така ли?

— Аз поне не се сещам за някой, който да е извън влиянието и корупцията на Родриго. Френската полиция не става, Интерпол не става — той остави гласът му да заглъхне и вдигна рамене. — Предполагам, ще трябва да спасяваме сами света.

— Аз не искам да спасявам света — каза тя сърдито. — Обичам нещата да са по-скромни. Искам отмъщението ми да е лично.

Той не можа да се сдържи и се засмя, защото отлично я разбираше. До преди ден бе искала да срине организацията на Нерви, а сега трябваше да го направи.

Задачата беше много по-трудна, отколкото си я бе представял в началото. С такъв вирус в лабораторията, охраната сигурно бе много затегната. Влизането щеше да изисква много повече от това, просто да се снабдят с плановете на охранителната система. Щеше да им трябва помощ отвътре, а това щеше да е адски трудно да се уреди.

— Май ще трябва да рискуваме и да се доверим на човека, който ти се е обадил — каза той. — Иначе нямаме шанс.

— И аз си мислех същото — каза тя за негово учудване. Понякога си беше направо страшно, как мозъците им работеха по един и същи начин. — Охраната на лабораторията ще бъде много сериозна, заради вируса, а самия него сигурно го държат под строга карантина. Трябва ни вътрешен човек.

— Ще трябва да се срещнете. Това е единствения начин да сме сигурни, че той не е Родриго Нерви. Ако е той, веднага ще се съгласи на възможността да идеш сама при него. Той не знае за мен — макар

че може и да има някои съмнения след престрелката онзи ден, но няма представа как изглеждам или нещо друго. Ще мога да те пазя.

Тя се усмихна печално.

— Ако е Родриго, ще има толкова много хора наоколо, че няма да можеш да направиш нищо. Но иначе съм съгласна, че това е единствения начин. Ще трябва да го направя. Ако човека се окаже самия той и ме отвлекат, направи ми услуга и ме убий. Не им позволявай да ме докопат жива, защото предполагам, че ще иска да се позабавлява, преди да ме убие. Предпочитам да пропусна тази част.

Стомахът на Суейн се сви при мисълта, че могат да я отвлекат. През живота си бе взимал много трудни решения, но следващото не беше такова.

— Няма да позволя да се случи такова нещо — каза тихо той.

— Благодаря — усмивката ѝ стана малко по-ведра, като че той току-що ѝ бе поднесъл подарък. Това накара стомахът му да се свие още по-силно.

И двамата не бяха закусвали тази сутрин, така че Лили си сложи шапката и слънчевите очила и спряха колата пред едно кафене, където хапнаха кифлички с кафе. Той я наблюдаваше как се храни, докато сърцето му биеше лудо при мисълта, че това може да е последния им ден заедно. Досега си мислеше, че ще може да забави нещата за по-дълго време, но обстоятелствата ги притискаха. Ако мистериозния човек, който ѝ се бе обадил, бе самият Родриго Нерви, нямаше начин да разберат това преди срещата, а тогава вече щеше да бъде прекалено късно. Искаше му се да има друг начин, но нямаше. Срещата трябваше да се състои. На следващата сутрин, когато човекът се обади отново, Лили трябваше да приеме предложението, да уговори среща и да бъде на определеното място в уреченото време. След това щеше да се разбере, дали срещата е с Нерви, или с някой друг. Суейн се молеше да се окаже някой друг. Искаше повече от един ден с нея и повече от една нощ.

Бе поемал всяка нова задача с мисълта, че може да му е последната; с ясното съзнание, че ако работиш с настъпателни хора, понякога агресията се обръща срещу теб. Лили беше същата. Тя бе отивала доброволно на фронта, приемайки вероятността да не се върне. Факта, че го бе вършила по собствено желание, не правеше нещата по-лесни.

Но ако се оказеше, че на срещата дойдеха Нерви и горилите му, и изгубеше Лили, Суейн се зарече, че копелето ще си плати. Скъпо, при това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Суейн върна Мегана и по настояване на Лили взе от друга фирма един малък, син, четири цилиндров Фиат.

— Не! — промълви ужасено той, когато я чу какво е избрала. — Да вземем един Мерцедес. Наоколо има много такива — разведри се той. — Или по-добре да вземем порше. Може да ни потрябва повече мощност. Или БМВ — това също звучи добре.

— Фиат — каза тя.

— Добре, здраве да е!

Устните ѝ потрепнаха, но тя успя да се сдържи и не се засмя.

— Не искаме нищо, което да се набива в очи.

— Напротив, искам — каза упорито той. — Няма значение, кой ме забелязва, защото никой не знае кой съм. Лично аз, ако търся някого, ще се вглеждам повече в хората, които карат Фиат, защото точно това би взел всеки, който не иска да го забележат.

Абсолютно по същата логика, тя бе сложила яркочервена перука на главата си, така че не можеше да не се съгласи. Но за момента, държеше на Фиата толкова много, само за да го види как ще го кара един ден и колко изобретателен ще бъде в оплакванията си.

— Първата кола ти беше ягуар, днес ме взе с Меган — ако някой ни е забелязал — вече е разбрал, че обичаш бързите коли. Един Фиат ще бъде последното нещо, за което ще се сетят.

— Така е — каза той сърдито.

— Фиатът е добра кола. Може да вземем Стило, с три врати; тя е доста спортна.

— Ще рече, че вдига 30 вместо 20 километра в час ли?

Наложи и се да се прехапе, за да не се засмее. Представи си го сгънат на две в малката кола, а коленете му стигат чак до ушите.

Той бе толкова сърдит, че не искаше да се приближи до гишето, докато тя не му изсъска гневно:

— Искаш ли да я взема с моята кредитна карта? Родриго ще разбере само след минути.

— Моята кредитна карта сама ще се направи невалидна, само заради срама, че с нея съм взел нещо такова — отговори той, но изправи смело рамене, събра сили и пристъпи към гишето като мъж. Не каза нищо дори когато докараха колата и им показаха различните екстри. Фиат Стило беше малка, пъргава кола, с добро ускорение, но тя бе сигурна, че Суейн я намира за изключително бедна откъм конски сили.

Той прибра чантите ѝ в багажника, а Лили седна отпред и закопча колана си. Суейн плъзна шофьорската седалка назад, преди да влезе, за да освободи достатъчно място за краката си. Завъртя ключа и запали двигателя.

— Има навигация — весело отбеляза Лили.

— Не ми трябва навигация. Мога да чета карти — той включи на скорост и потегли, като издаваше писклив звук през носа си, докато ускоряваше.

За нещастие, звука съвсем точно имитираше звука на двигателя и Лили изгуби битката си с напирания отвътре смях. Опита се да го прикрие, като ощипа носа си и се обърна към прозореца, но той забеляза тресящите се рамене и каза кисело:

— Радвам се, че поне някой мисли, че е смешно. Настанил съм се в хотел Бристол. Не мислиш ли, че поне на някой ще се стори странно, че карам Фиат, вместо нещо по-така?

— Такъв си сноб по отношение на колите. Много хора наемат икономични коли. Това е разумно и практично.

— Освен в случаите, когато може да им се наложи бързо да изчезнат отнякъде, докато ги преследват коли с доста по-големи двигатели — изражението му беше мрачно. — Чувствам се, като че ли съм бил кастриран. Вероятно няма да мога да го вдигна, докато карам тази кола.

— Не се притеснявай — успокои го тя. — Ако не можеш, утре ще ти позволя да си вземеш каквато кола поискаш.

Като че на магия, лицето му засия и той се ухили, но само след миг, усмивката му премина в гримаса на остра болка, след като осъзна, какъв избор му е дала.

— Мамка му — простена той. — Ти си истински дявол. Ще идеш в ада само заедно си помислила нещо толкова зло.

Тя го изгледа невинно и повдигна рамене, като че ли казвайки „И какво от това?“ Той беше насочил темата към сексуалното. Сам си беше виновен, ако не му харесваше къде го отведе това. Лили се учуди, че може толкова да се забавлява, като се има предвид срещу какво се бяха изправили, но като че по мълчаливо съгласие и двамата бяха решили да запазят днешния ден само за тях. Все пак, можеше и да им е последния. Познаваше някои агенти, които поради естеството на работата си, живееха единствено за мига. Тя не беше от този тип, но днес разбираше привлекателността на това, да не се притесняваш за утрешния ден. Обземаше я някаква трогателност, докато гледаше изражението на лицето му — потвърждение на мислите ѝ за това какво можеше да има между тях, ако имаха повече време. Той я караше да се разнежва и в същото време я сгръбваше с обич, която обещаваше толкова много, че чак беше страшно. Можеше да го обикне, помисли си тя. Може би даже вече го бе обикнала, макар и малко, заради чувството му за хумор и безрезервната му жизнерадост, която повдигаше духа ѝ и в най-тежките моменти. Отчаяно се бе нуждаела от малко смях и той и бе дал точно това.

— Да преговаряме — каза Суейн. — Ако успея да го вдигна, за награда утре ще си избира каквата кола искам.

— А ако не успееш, ще караш тази до края?

— Като че ли има вероятност това да се случи — изсумтя той.

— Тогава що за преговори са това? — тя нежно погали седалката — На мен тази кола ми харесва. Започвам да се привързвам към нея. За разлика от теб, моята сексуалност не се свързва с някаква машина.

— Момчетата нямат друг избор. Ние се раждаме със скоростен лост и той ни става любимата играчка от момента, в който ръцете ни станат достатъчно дълги, за да го стигат.

— Ами тази кола си има скоростен лост — отбеляза Лили.

— Не навлизай в подробности. Тук няма тестостерон — той отново заиздава пискливия звук през носа си. — Виждаш ли? Сопрано е. Четири цилиндрово сопрано.

— Чудесна е за из града. Много е маневрена, икономична, надеждна.

Той се предаде.

— Добре, печелиш. Ще я карам, но ще ми трябва терапия, за да превъзмогна емоционалната вреда, която ми причиняваш.

Лили се загледа напред през стъклото.

— Терапия чрез масаж?

— Ами... — замисли се той — Да; и това ще свърши работа. Но ще ми трябват много масажи.

— Мисля, че ще се справя.

Той се ухили и ѝ намигна. Веднага тя си зададе въпроса, дали не се е надхитрила сама и се е оставила да я уговори за нещо, което не е решила на сто процента дали иска да направи. Деветдесет и осем процента — да, но не и сто процента. Старото чувство за предпазливост все още я гризеше.

По своя си мистериозен начин, той отново улови мислите ѝ и изведнъж, съвсем сериозно, каза тихо:

— Не ми позволявай да те притискам да правиш нещо, което не искаш. Ако не желаяш да спиш с мен, само трябва да кажеш „не“.

Тя се загледа през страничния прозорец.

— Случвало ли ти се е да искаш нещо, но и да се страхуваш от него в същото време?

— Имаш предвид като да се качиш на влакчето на ужасите, когато наистина искаш да се повозиш, но стомахът ти се е свил от ужас, в очакване на първото стремглаво спускане?

Дори и страховете му са свързани със забавление, помисли си тя и се усмихна леко.

— Последния път, когато имах връзка с мъж, той се опита да ме убие — каза го безгрижно, но тъгата и напрежението все още я връхлитаха със страшна сила, дори само при спомена.

Свен подсвирна през зъби.

— Такова нещо със сигурност ти проваля деня. Той да не е бил полудял от ревност или нещо такова?

— Не, беше нает да го направи.

— О, мила — каза той и в гласът му се долавяше неподправена тъга, като че ли му беше мъчно за нея, — разбирам защо това те кара да си предпазлива.

— Меко казано — промълви Лили.

— Плаши ли те идеята за нова връзка?

— Много.

Той се поколеба, като че ли не беше сигурен дали да пита:

— Колко много?

Тя сви рамене и каза:

— Това беше преди шест години.

Воланът трепна в ръцете му и колата рязко кривна от пътя, което накара шофьорът до тях да натисне клаксона в предупреждение.

— Шест години? — гласът му звучеше невярващо. — Нямала си връзка вече от шест години? Мамка му. Това е доста крайна мярка.

Нека си мисли така, но него не се е опитал да го убие човекът, който е обичал. Лили не бе мислила, че нещо може да я заболи толкова, колкото предателството на Димитри; поне до смъртта на Зиа.

Той обмисли въпроса още малко и каза:

— Поласкан съм.

— Няма нужда. Нямаше до толкова да се сбlijим с теб, ако обстоятелствата не ни бяха събрали — изтъкна тя. — Ако се бяхме запознали по нормалния начин, щеше да ти обърна толкова внимание, колкото на вчерашен вестник.

Той се почеса по носа.

— Нямаше ли да те изкуши чара ми?

— Изобщо нямаше да се доближиш до мен толкова, че да разбера, че си чаровен.

— Може да звучи малко грубо, но е така, радвам се, че стрелях по теб онзи ден. Ако вярваш в съдбата, значи е било писано да седя там онзи ден, без да имам какво да правя, докато ти щеше всеки момент да загубиш престрелката.

— Или е било просто късмет. Все още не е ясно дали е било добър или лош — за теб, имам предвид — а може би също и за нея, макар и да мислеше, че трябва да благодари на звездите, че дори и нещата да свършеха най-зле, все пак се бе посмяла и бе прекарала добре малкото време с него.

— Мога да кажа само едно — провлече той — Това беше най-хубавото нещо, което ми се е случвало от доста време насам.

Лили наблюдаваше лицето му и си мислеше какво ли е да бъдеш Лукас Суейн; да си толкова оптимистичен и в мир със себе си. Не си спомняше да се е чувствала така, откакто бе тийнейджър, макар и да беше щастлива, докато имаше Зиа.

След смъртта ѝ обаче, спокойствието и щастието ѝ бяха станали напълно чужди. Лили беше се концентрирала само върху едно нещо — отмъщение за приятелите и за Зиа. Сега Суейн бе заел място в живота

й, а целта ѝ се бе превърнала от нещо лично в нещо толкова важно, че тя трудно успяваше дори да го проумее. Личните чувства бяха станали незначителни, а действителността я бе понесла шеметно, откривайки нови перспективи. Знаеше, че макар и хората никога да не спираха да тъгуват за тези, които са загубили, чувството от тази тъга се променяше от остра болка, която те яде отвътре през тъпа, която приемаш като даденост, до спомени за добрите стари времена. Понякога всички тези състояния се изреждаха през кратък период от време, без установен ред. Сега вниманието на Лили се бе преместило от самата нея и личните ѝ чувства към нещо странично и с тази промяна се бе изменила и болката; бе станала по-далечна и не толкова всеобхватна.

Не знаеше колко ще трае това примирие, но беше благодарна за всяка секунда от него. Тя знаеше, че до голяма степен, причината за това е Суейн — просто защото той беше себе си; нахален и безочлив, съвсем по американски. Разбира се, той можеше да подобри настроението на никоя жена, само като се размине с нея на улицата, вървейки с неговата си провлачена и мързелива походка. Лили знаеше това, защото бе виждала как го гледат жените, а знаеше и какъв ефект той имаше върху нея.

Пресегна се за ръката ѝ и нежно я стисна.

— Стига си се притеснявала толкова. Всичко ще е наред.

Тя се усмихна печално.

— Искаш да кажеш, че мистериозния човек от телефона ще се окаже някой друг, а не Родриго; ще ни каже всичко, което трябва да знаем за лабораторията; ще влезем вътре без проблем и тотално ще унищожим всичко, ще убием д-р Джордано, за да не може да повтори всичко отново и накрая ще се измъкнем от там, без никой да ни надхитри?

Той помисли за момент.

— Е, може би не всичко ще бъде наред. Списъкът със задачите е доста дълъг. Но трябва да вярваш, че нещата ще се получат, по един или друг начин. Не можем да се провалим, затова и няма да го допуснем.

— Силата на позитивното мислене?

— Не я подценявай. При мен до сега работи отлично. Например, сигурен бях, че ще спя с теб, от момента, в който те видях и виж ни

сега.

Отново бяха попаднали в безветрие. Имаха да свършат хиляди неща, а нищо не можеха да направят веднага. Приятелят на Суейн — експерта по охранителни системи — още не се беше обадил, но сега, когато вече знаеха срещу какво се изправят, и двамата мислеха, че системата ще е много по-сложна от готовите за продажба в магазина.

Те отидоха в едно интернет кафе, просто така, за да видят какво ще намерят сами в мрежата и потърсиха информация за грипа, преди да се приберат в хотела. Имаше толкова много за четене, че двамата взеха по един компютър и си разделиха резултатите от търсенето. Докато бяха там, Суейн веднъж извади мобилния си телефон и въведе дълъг ред цифри. Лили не го чуваше какво говори от мястото, на което бе седнала, но изражението на лицето му бе угрижено. Разговорът бе кратък, а когато приключи, потърка челото си, като че ли го болеше глава. Докато нейния компютър зареждаше един по-голям файл, тя отиде при него и попита:

— Някакъв проблем ли?

— Един приятел е пострадал при автомобилна злополука в Щатите. Обадох се да проверя как е.

— И как е?

— Няма промяна. Лекарите казват, че това всъщност е добре. Преживя първите двадесет и четири часа, така че сега са малко по-оптимистични — Суейн направи недвусмислен жест с ръка — Все още нищо не е сигурно.

— Трябва ли да идеш там? — попита тя. Не знаеше какво ще прави без него, но ако ставаше въпрос за наистина близък приятел.

— Не мога — кратко отвърна той.

Тя прие отговора му буквално — че не може. Разбра го, че е persona non grata в Щатите и няма да го пуснат да влезе в страната. Докосна рамото му в израз на съчувствие, защото знаеше как се чувства. Най-вероятно и тя самата нямаше да може вече никога да се прибере у дома.

Той разглеждаше сайта на ЦКЗБ. Първия път, когато го бе отворил, не бе открил нищо интересно, но бе продължил да отваря линкове от други сайтове към този и в един момент изсумтя доволно, когато на монитора се отвори дълъг списък. „Най-накрая“, помисли си той и натисна бутона за печат.

— Какво намери? — попита Лили, навеждайки се да чете над рамото му. Суейн каза тихо, така че никой наоколо да не може да го чуе:

— Лист на инфекциозни агенти и мерките за безопасност, които се взимат срещу всеки от тях — той кимна към нейния компютър — А ти какво намери?

— Прогноза за разпространение на болестта и смъртните случаи през следващата пандемия. Нищо полезно, май.

— Това тук би трябвало да ни даде информацията, която ни трябва. Ако не, моя приятел в Атланта ще попълни празнотите. Трябваше да му задам много от тези въпроси още тази сутрин, но нямах време да помисля, а и той без това ме нарече „копеле“, защото там беше три сутринта, когато се обадох.

— Разбирам го.

— И аз така си помислих — ръката ѝ бе все още на рамото му и той я покри със своята. — Да вземем тия неща в хотела и да четем там. Ще си поръчаме храна в стаята, а можеш да започнеш да разопаковаш багажа си и да се настаняваш.

— Ще трябва да съобщим в хотела, че в стаята ти вече има двама човека.

— Просто ще им кажа, че жена ми е дошла. Няма проблем. Само си дръж слънчевите очила на главата и не позволявай на никой от персонала да види очите ти и би трябвало да сме в безопасност.

— Ще изглеждам доста глупаво като седя в хотелската стая със слънчеви очила. С цветни лещи ще е по-лесно.

— Не само очите ти са толкова лесни за разпознаване. Целият пакет е — цвета на косата, лицевата структура. Може просто да се скриваш в банята, когато идват от рум сървиса. Това ще е единствения момент, освен почистването, когато ще ни притесняват — той изключи компютъра и събра всички страници, които бе отпечатал. Плати си сметката, докато Лили също изключваше нейния компютър.

Излязоха на улицата и вятърът веднага ги поде. Макар и да беше слънчево, беше доста хладно, а вятърът правеше температурата да изглежда още по-ниска. Доста хора носеха шапки и шалове. Лили нахлупи по-плътно шапката си, така че да покрива изцяло косата ѝ, докато вървяха към мястото, където Суейн бе паркирал колата. Той изглежда имаше невероятен късмет да намира места за паркиране в

града, който е печално известен с факта, че такива просто няма. Лили започваше да си мисли, че той е просто един от онези хора, родени под щастлива звезда. Дори и да беше взел Хъмър под наем, пак щеше да намира място да го паркира.

Беше се отказал да прави повече коментари по адрес на Фиата, макар и от време на време да го чуваше как издава онзи писклив звук. Дните бяха станали съвсем къси напоследък, а зимата идваше само след няколко седмици, така че слънцето вече бе залязло, когато се прибраха в хотела. Здрачът бързо отстъпваше място на пълния мрак и слънчевите очила на Лили ставаха абсолютно излишни. Тя ги свали, но се сети, че още пази един друг чифт очила с розови стъкла, които бе използвала в маскировката си в Лондон. Извади ги от чантата. Оцветяването на стъклата бе достатъчно леко, за да може да вижда през тях и да не изглежда като пълен идиот, но все пак скриваше цвета на очите ѝ. Сложи ги и се обърна към Суейн.

— Как изглеждам?

— Секси и стилно — той вдигна палеца нагоре. — Само си дръж клепачите по-затворени, като че ли те мъчи часовата разлика от пътуването и нямаме грижи.

Той беше прав. Никой не им обърна особено внимание докато прекосяваха фоайето. Когато се качиха в стаята, се обади на рецепция и съобщи, че жена му е дошла, така че вече има двама човека в стаята му. После се обади в камериерския офис и поиска още кърпи. Лили се зае с разопаковането на багажа и прибирането на дрехите си по чекмеджетата или в гардероба, както и подреждането на тоалетните принадлежности в банята.

Сърцето ѝ направи един допълнителен удар, когато постави чифт от своите обувки до неговите на дъното на гардероба. Имаше нещо интимно в тази гледка — нейните обувки бяха толкова по-малки и елегантни от неговите — което недвусмислено ѝ напомни, че сега на практика, те живеят заедно.

Вдигна поглед и видя, че я наблюдава и както винаги бе усетил притеснението ѝ.

— Всичко ще е наред — каза той нежно и разпери ръце, за да я прегърне.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Лили пристъпи към него и се сгуши плътно в успокояващата топлина на тялото му. Сложи глава на рамото му и почувства как се успокоява, щом я обгърна и я целуна по главата.

— Повтарям ти — не е задължително да правим секс тази нощ. Щом идеята те притеснява толкова, можем да почакаме.

— Можем ли наистина? — попита плахо тя. — Обикновено бих изчакала доста повече, защото две целувки и едно наgrabване не правят една връзка.

Той се изсмя.

— Предполагам, че си права, но дори и да знам, че се познаваме само от няколко дни, имам чувството, че е минало доста повече време. Може би седмица — и той закачливо добави — Наистина ли само веднъж съм те наgrabил?

— Само за един случай си спомням.

— Значи наистина е само веднъж, защото моето наgrabване е незабравимо — той потърка с ръка гърба ѝ, увещавайки напрегнатите мускули да се отпуснат.

— Тази нощ може да ни е последна — каза тя, опитвайки се да звучи фактологично, но все пак в гласа ѝ се долови намек за копнеж.

Този факт бе заемал подсъзнанието ѝ през целия ден. Нямаше време за изчакване и опознаване; време да се отпусне. От този ъгъл, решението изглеждаше просто — тя можеше да умре още утре, а не искаше да прекара последната си нощ на сама. Не искаше да умира, без да е правила любов с него, без да е спала толкова близо до него, че да чува как бие сърцето му; искаше той да е нейната любов, макар да знаеше, че няма да има възможност да разбере дали той е голямата ѝ любов. Така поне можеше да се надява.

— Хей — скара и се той. — Спомни си силата на позитивното мислене. Днес ще е първата ни нощ, не последната.

— Винаги ли си бил такъв безнадежден оптимист?

— Безнадеждните оптимисти намират по нещо добро във всяка ситуация. Аз не намирам обаче нищо хубаво в този Фиат.

Изненадана от внезапната смяна на темата, Лили се изкикоти.

— Аз обаче добре се позабавлявах, като те гледах отстрани.

Той внезапно се наежи.

— Искаш да кажеш, че нарочно си избрала тази кола, само за да се пошегуваш с мен?

Тя не си направи труда да отрича, само доволно въздъхна докато той потри бузата ѝ в гърдите си.

— Исках да те видя как ще я караш. Идеална си е колата. И аз съм имала Фиат и знам колко са надеждни и икономични, но ти се държиш като че ли си в агония.

— Ще си платиш за това — каза той клатейки глава. — И то не с масажите, които вече си обещава. Това е по-сериозно. Ще ми трябва малко време да помисля.

— Само не се бави твърде много.

— Ще ти кажа довечера — обеща той и повдигна лицето и за една топла целувка, която се проточи и задълбочи малко повече от обикновено.

За разлика от предната нощ, той не бързаше. Дълго време гали гърдите ѝ, като ги взимаше в дланите си и с палец търкаше зърната през дрехите. Лили очакваше да я хвърли на леглото, но той дори не пъкна ръка под блузата ѝ. Това ѝ хареса. Тя въобще не беше възбудена. Милувките му, все пак, бяха приятни и когато я пусна бе по-топла и кръвта ѝ циркулираше по-бързо от преди. Едно тихо почукване на вратата възвести, че камериерката е пристигнала с допълнителните кърпи. Суейн отиде до вратата и с едно движение взе кърпите и подаде бакшиша на камериерката, без да я пуска в стаята, макар че тя с удоволствие би им ги подредила в банята.

— Хайде да почетем тия неща и да видим какво имаме — каза той, след като сложи кърпите настрана и посочи купа листи, които бяха донесли от интернет кафето. — Има много факти в тия статии, които няма да са ни нужни.

На Лили ѝ хареса, че той гледа да свърши работата преди забавленията и отиде при него в частта от стаята, която служеше за дневна. Отпечатаните листи бяха разпръснати там, върху масичката за кафе.

— Ебола вируса... Марбург... Това не ни трябва — измърмори той, пускайки страниците една след друга на пода.

Лили също взе един куп хартия и започна да го сортира, търсейки информация за птичия грип.

— Ето — каза тя малко по-късно. — „Как се обработва грипния вирус в лабораториите“. Да видим... „Инфекциите в лабораториите не се документират, но се пазете от питомните порове“.

— Какво? — стреснато попита той.

— Така пише. Явно инфектираните питомни порове лесно предават инфекцията към хората, както и обратно. Ние ги разболяваме, но и те нас. Справедливо е — каза тя с тона на съдебен заседател. — Какво друго... „генетично модифициран вирус... неизвестен потенциал. Препоръчва се ниво на биологична защита — втора степен.“ Какво е втора степен биологична защита?

— Това го има някъде тук — той бързо запрелиства една купчинка листи. — Да, тук. Опасността се счита за умерена. „Персоналът в лабораторията трябва да бъде обучен за работа с вирусите, достъпът до лабораторията да е ограничен, когато там се работи“, но май спокойно можем да кажем, че достъпът до лабораторията на Нерви е ограничен през цялото време. „Хората трябва да си мият ръцете... забраняват се храненето и напитките в зоната... отпадъците да се обеззаразяват преди изхвърляне“ — това е добре да се знае. Май все пак можем безопасно да влезем в канализацията.

— Все пак съм радостна, че не го направихме.

— Може да се наложи.

Лили сбърчи нос при мисълта. Макар и канализацията да бе нейна идея, би я използвала само в краен случай.

— „Задължително е да се постави знак за биологична опасност“ — продължи той. — „Остри инструменти да се използват с особено внимание“ — ама че гадно — това са все изисквания, които персонала трябва да спазва, докато работи в лабораторията. „Вратите на лабораторията трябва да се заключват; не се изисква специална вентилационна система.“ — той остави листите и почеса брадата си. — Звучи като обикновена лаборатория. Няма херметични входове, скенери за ретината, ключалки с пръстови отпечатащи или нещо друго. Изглежда излишно сме се притеснявали, защото ако д-р Джордано

следва тези предписания единствено ще ни се наложи да се справим с една заключена врата.

— И доста въоръжени хора.

Той махна нехайно с ръка.

— Това е ясно.

Суейн хвърли листите на масичката и се облегна назад, склучвайки пръсти зад главата си.

— Изненадан съм. Мислех си, че когато човек се занимава с вируси убийци, ще трябва да има какви ли не измишльотини инсталирани за охрана, а се оказва, че става въпрос най-вече за лична охрана, не външна.

Двамата се спогледаха и свиха рамене.

— Отново сме в изходна позиция — каза Лили. — Трябва ни информация за външната охранителна система. След като влезем вътре, трябва само да се огледаме за вратата с надпис „Биологична опасност“.

— Да, тази табела ни трябва — съгласи се той.

И двамата знаеха, че няма да е толкова лесно. Първо, лабораторията можеше да се помещава навсякъде в големия комплекс. Можеше дори да е под земята, което силно щеше да ограничи възможните им изходни маршрути.

Вече разбрали каквото им трябваше, което се оказа доста по-малко от колкото очакваха, нямаше нужда да пазят всички листи, които бяха отпечатали. Суейн вдигна тези, които бе пуснал на пода, а Лили събра всички останали, след което ги изхвърлиха на боклука.

Тя не знаеше какво да прави сега. Все още бе твърде рано и не бяха вечеряли. Още не ѝ се искаше да влиза под душа, а и за нейно облекчение, той изглежда нямаше намерение да я пришпорва към леглото. Накрая, взе книгата, която си бе донесла, изрита ботушите от краката си и се сви на дивана да почете. Суейн взе ключа от стаята.

— Слизам до лобито да взема някакви вестници. Ти искаш ли нещо?

— Не, благодаря.

Той излезе от стаята. Лили бавно преброи до тридесет, стана и бързо разгледа нещата му. Бельото му бе прилежно сгънато и прибрано в едно чекмедже, без нищо да е скрито между чифтовете боксерки; потупа джобовете на всички дрехи, които висяха в гардероба, но не

намери нищо. В стаята нямаше куфарче и тя издърпа кожената му пътническа чанта и я прерови. Не намери скрити джобове или двойно дъно; там беше обаче девет милиметровия му пистолет „Хеклер и Кох“, прилежно прибран в кобура. В нощното шкафче до леглото откри криминално романче с прегъната страница някъде около средата. Тя прелисти набързо страниците, но между тях също нямаше нищо.

Прекара ръка под матрака, по цялата му обиколка и погледна под леглото. Коженото му сако лежеше на леглото, там, където го бе захвърлил, когато дойдоха. Претърси джобовете и намери паспорта му, прибран във вътрешен джоб с цип, но вече го беше виждала, затова не го извади. Нямаше нищо, което да подсказва, че той е някой друг, а не човекът, за когото се представяше. С облекчение, се върна на дивана и продължи да чете.

Пет минути по-късно, той отключи врата и влезе в стаята. Носеше два дебели вестника и малка найлонова торбичка.

— След като се роди синът ми, си направих вазектомия, но все пак купих няколко презерватива, ако ще те накарат да се чувстваш по-сигурна.

Загрижеността му я трогна.

— Да си правил нещо рисковано напоследък? В сексуален план, имам предвид.

— Веднъж го направих изправен в един хамак, но тогава бях на седемнадесет.

— Не вярвам. В хамак — може би, но прав — със сигурност не!

— Всъщност, хамакът ме изхвърли на задника ми — ухили се той — и не съм пробвал отново. Направо ми развали работата и тоя ден не получих нищо.

— Представям си. Тя сигурно се е побъркала от смях.

— Не, тя пищеше. Аз бях този, който се смееше. Дори и седемнадесет годишните не могат да го задържат вдигнат докато се превиват от смях. Да не споменаваме, че изглеждах като идиот, а момичетата на тази възраст са много чувствителни на тема имидж и всичко останало. В крайна сметка, тя реши, че не съм достатъчно готин и си тръгна.

Лили можеше и сама да се досети, че той добре се е посмял. С усмивка на устните, тя подпря брадичка върху ръката си и попита:

— Нещо друго рисковано?

Той се настани в най-близкия до нея стол и изпъна крака, вдигайки ги на масичката за кафе.

— Да видим... Веднага след това започнахме да ходим с Ейми и съм й бил верен от първия ден, до момента, в който се разведохме. От тогава съм имал няколко близки приятелки и връзки, които са продължавали от два месеца до две години, но нищо случайно не съм „забивал“. Живях предимно на места, където няма много нощен живот, ако не броим четирикраките. Когато ми се удадеше случай да съм в цивилизацията не ми се щеше да си губя времето в нощни клубове.

— Твърде си изискан, за някой, който е прекарал по-голямата част от съзнателния си живот в джунглата — измърмори тя, внезапно стресната от това несъответствие, което чак сега бе забелязала. Трябваше да й е направило впечатление до сега, но не се стресна, тъй като знаеше, че оръжието му е в чантата в гардероба, а нейното не.

— Изискан? Защото говоря френски и отсядам в луксозни хотели? Прекарвам времето си по този начин, когато мога, защото е имало и времена, когато между мен и небето е имало само въздух. Обичам да карам хубави коли, защото е имало времена, когато е трябвало да яздя — и това пак е по-добрия вариант.

— Все пак не мисля, че френският е много популярен в Южна Америка.

— Ще се изненадаш. Научих повечето, от това, което знам, от един френски емигрант в Колумбия. Испанският ми е доста по-добър от френския, а също говоря и португалски и съвсем малко немски — той й се усмихна криво — Наемниците по необходимост са полиглоти. Всъщност, досега той не си бе признавал в прав текст, че е наемник, макар че тя отдавна бе разбрала, че е такъв, или нещо много сходно. Беше казал, че разни хора го наемат, за да се погрижи разни неща да се случат и тя дори за момент не бе предположила, че става въпрос за корпоративни сливания. Тревогата й отмина. Разбира се, че щеше да говори няколко езика.

— Трябва да е било истински ужас за жена ти, докато сте били женени — каза тя, мислейки си за бившата му съпруга и двете деца у дома, които не знаят къде е и с какво се занимава, дали изобщо ще се върне или ще умре някъде далеч, без тялото му изобщо да бъде намерено някога.

— Много благодаря — отвърна той и обичайната му усмивка отново изби на устните му. Сините му очи блестяха. — Въпреки това, когато съм наоколо винаги е весело.

За това нямаше съмнение. Импулсивно, стана и се намести в скута му. Пъхна ръка под яката на ризата и обхвана с длан врата му. Кожата му бе топла, а врата твърд и мускулист. Той подложи лявата си ръка зад гърба ѝ, а дясната веднага започна да гали бедрото ѝ. Тя целуна долната част на челюстта му и вдъхна аромата му, а наболата брада ожули устните ѝ. Ароматът му беше на мъж, с лек примес на афтършейва, който бе използвал сутринта.

— Това за какво е? — попита той, макар че не дочака отговора и я целуна с една от онези бавни, страстни целувки, които я караха да се чувства, сякаш костите ѝ омекват.

— За това, че си толкова забавен — промърмори тя, след като той отлепи устните си от нейните. После започнаха отново да се целуват.

Устните му бяха по-настойчиви този път, езикът му по-напорист. Ръката му описваше формите на талията ѝ, пъхна се под блузата, нагоре към гърдите. Лили затаи дъх, когато усети как той избутва сутиена нагоре и хваща в шепата си голата ѝ гръд. Дланта му бе гореща, върху хладната ѝ кожа, а палецът му нежно галеше зърното.

Лили отлепи устни от неговите и пое дълбоко дъх, след което зарови лицето си между врата и рамото му, а едно топло и приятно чувство започна да обхваща слабините ѝ. От толкова отдавна не бе изпитвала сексуално желание, че бе забравила как то бавно се разгръща и разпръсква по цялото тяло, правейки кожата свръхчувствителна и карайки я да иска да се търка в тялото му като котка.

Тя искаше той да побърза и по скоро да свършат с неловкия първи път. Но въпреки цялата му любов към високите скорости, точно тази вечер изглежда не бързаше за никъде. Продължи да гали гърдите ѝ докато станаха толкова чувствителни, че усещането граничеше с болка. След това върна сутиена обратно на мястото му и я прегърна плътно до себе си. Тя знаеше, че той е в ерекция. Или това, или имаше резервен пистолет в джоба на панталона си — вероятно най-големия, 45-ти калибър, с пълнител от десет патрона, съдейки според усещането

си. Но той просто отпусна прегръдката, целуна я по върха на носа и каза:

— Не бързаме за никъде. Ще вечеряме и ще си починем малко. Не ми пречи да почакам.

— Но на мен ми пречи — остро отвърна тя, изправяйки рамене и поглеждайки го яростно.

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Просто бъди търпелива. Нали знаеш поговорката „Наградата е за търпеливите“? Имам си собствена версия.

— Така ли? Каква?

— Търпеливите свършват най-добре.

Трябваше някой да го напляска, наистина.

— Лично ще проверя дали я спазваш — каза Лили и стана от скута му. Взе менюто за рум сървиса и му го подхвърли — Поръчай.

Така и стори. Поръча омар, миди, бутилка охладено божоле и ябълков пай. Твърдо решена да се прави, че не ѝ пука повече, отколкото на него, Лили продължи да чете книгата си, докато чакаха рум сървиса да донесе поръчката им. Той прегледа бегло и двата вестника и се обади по мобилния си телефон до Щатите, да провери как е приятелят му — нямаше промяна в състоянието и това докара изражение на искрена загриженост на лицето му.

Наблюдавайки го, Лили си помисли, че не е чак толкова безгрижен, колкото си бе мислила. Без значение, колко се смееше и се закачаше с нея, явно някои неща оставаха под повърхността. Имаше моменти, когато се замисляше за нещо и тогава нямаше никаква шеговитост на лицето му или в очите му. В такива моменти тя бе забелязала проблясъци на студена и злокобна решителност. В характера му със сигурност имаше и други черти, освен шегобийната веселост, която изпъкваше най-отпред; иначе, помисли си Лили, нямаше да успее в бизнеса, който си бе избрал, макар че не бе сигурна дали някой изобщо избираше този бизнес, или просто всички постепенно попадаха в един и същи капан. Очевидно, той бе успял да изкара пари от работата си, значи беше добър. Приятната му, чаровна външност бе само част от истинската му същност. Останалата част сигурно беше бърза и смъртоносна.

През годините, Лили се бе държала настрана от нормалните мъже — такива с нормални професии и нормални грижи. Не само, че

такъв човек никога не би разбрал, как може тя да прави това, което правеше — нещо повече, тя самата би надделяла безпрекословно в една такава връзка. Трябваше да бъде силна и решителна, а такова качество на характера човек не може да включва и изключва според нуждата. Когато ставаше въпрос за романтични отношения, не искаше да доминира; искаше партньор, с това налагаше необходимостта от човек, който да бъде със също толкова силен характер. В Суейн тя виждаше непринудена лекота и самоувереност, която явно не се чувстваше заплашена от нея. Не ѝ се налагаше да угажда на егото му или да потиска собствените си желания, за да не го уплаши. Би се учудила, ако той изобщо някога се е чувствал застрашен. Сигурно още като малък е бил куражлия и голям пакостник. Колкото повече го наблюдаваше, толкова повече започваше да го уважава. Падаше бързо и стремително, а под нея нямаше мрежа, която да я улови.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

След като се нахраниха, той погледа Скай Нюз известно време, а тя почете още малко от книгата. Ако се съдеше по нетърпението, което той показваше, можеха да са женени от години, но тя помнеше ерекцията му, здраво притисната към бедрото ѝ и знаеше, че нещата не са такива, каквито изглеждат. На един мъж не му се втвърдява така, ако не е силно заинтересован. Той просто ѝ даваше време да се отпусне и не я насилваше. Разбира се, накрая ще трябва да си легнат заедно в леглото и тогава неизбежното щеше да се случи. Тя знаеше добре този факт, а познанието само по себе си беше прелъстяване. Лили не можеше да го погледне, без да си помисли, че след малко той ще бъде гол, както и тя самата; скоро щеше да го почувства в себе си и натрупаното напрежение щеше да бъде освободено. В десет часа тя каза:

— Влизам да си взема душ — и го остави да гледа новините.

Тоалетните принадлежности в мраморната баня бяха от световноизвестни дизайнери и ухаеха божествено. Тя не бързаше; изми си косата и избърсна мишниците и краката си — американски навик, от който така и не се отучи — след което намаза цялото си тяло с успокояващ лосион, изсуши косата си със сешоара и изми зъбите си. По-готова нямаше да бъде, а и вече бе прекарала в банята почти час, затова облече един от дебелите хотелски халати, стегна здраво колана около кръста си и се върна боса в стаята.

— Ще се сбръчкаш в банята — смъмри я той и стана от мястото си, изключвайки телевизора. Погледът му я обходи цялата — от бляскавата коса до върховете на пръстите на краката ѝ.

— Очаквах да излезеш, облечена в пижамата си. Вече няколко пъти съм си мислел, как ще я сваля от теб.

— Не нося пижама, — каза тя и се прозя.

Веждите му се сключиха като пред буря.

— Каза, че спиш по пижама.

— Излъгах. Спя гола.

— Искаш да кажеш, че съсипа идеалната ми фантазия просто ей така?

— Не ти беше работа да знаеш с какво съм облечена в леглото — изгледа го самодоволно, след което седна на дивана и взе отново книгата си, свивайки крака под себе си.

Беше сигурна, че е успял да надникне под халата ѝ, докато сядаше, защото изведнъж се обърна кръгом и влезе в банята, без да каже нищо повече. Само тридесет секунди след това вече чуваше, че душа тече. Беше се разбързал.

Лили засече времето по часовника на нощното шкафче. Отне му съвсем малко под две минути под душа. След това водата в мивката тече в продължение на четиридесет и седем секунди, а двадесет секунди след като и тя спря, той излезе от банята само по влажна кърпа, вързана около кръста му и нищо друго. Лили зяпна прясно обръснатата му челюст.

— Не мога да повярвам, че се обръсна толкова бързо. Цяло чудо е, че не си си прерязал гърлото.

— Какво е едно прерязано гърло пред възможността да си легна с теб? — попита той, като се приближи към дивана и взе ръката ѝ в своята. Издърпа я да стане права. Изключи лампата и я повлече към леглото, гасейки всички останали светлини по пътя, докато стаята стана съвсем тъмна, с изключение на нощната лампа. Той отхвърли завивките и се обърна към нея.

Както стояха прави до леглото, той хвана лицето ѝ в шепите си и я целуна. Имаше вкус на паста за зъби; в бързината бе имал време и за това. Лили беше шокирана от сръчността му, защото при движение с такава скорост, щом не си бе прерязал гърлото докато се бръсне, със сигурност поне трябва да си е бръкнал в окото с четката за зъби.

Въпреки обаче, всички доказателства за неговото нетърпение, той дълго я целува. Тя го обгърна с ръце и притисна длани към гърба му; усети влажната му, гладка кожа и свиването на мускулите. По време на целувката, кърпата около кръста му падна, а колана на халата ѝ се развърза. Лили пусна ръце край тялото си и халата се свлече на земята, скупчвайки се около краката ѝ. Между тях вече нямаше нищо, освен въздишки и напрегнато очакване. Той изгаси и последната лампа и я положи върху хладните чаршафи.

Лили се пресегна към него, докато той лягаше в леглото до нея. Искаше да го опознаваше с ръце, докато очите ѝ привикнат с тъмнината. Тя почувства къдравите косъмчета на гърдите му, твърдия корем и гладките му хълбоци, прекара длани нагоре по мускулестите ръце и по плътните извивки на раменете му. Той, от своя страна, също беше зает да открива нови за него прелести. Галеше дупето и бедрата ѝ, след което я обърна по гръб и започна да я целува от устните, слизайки надолу по врата и стигна до гърдите, където едното ѝ зърно, вече чувствително до болка, намери мястото си прилепено към езика му. Той засмука бавно и нежно, а Лили издаде тих звук на наслада.

— Така ми харесва — прошепна тя и сложи ръка на тила му, за да го задържи там.

— Виждам — той отдели на другото ѝ зърно същото време, оставяйки ги и двете влажни и твърди, настръхнали като малинки.

— А ти какво обичаш? — тя леко прокара длан по корема му, съвсем нежно закачайки върха на еректиралия му член, след което смени посоката и намери плоските зърна на гърдите му. Поигра си с тях, докато и те настръгнаха.

— Да, — каза той дрезгаво — всичко това.

Той потръпна от горещата вълна на възбуда заляла тялото му. Без да се свени, взе ръката ѝ в своята и я постави там, където я искаше. Лили обхвана с пръсти пениса му и той запулсира в дланта ѝ. За проба, тя бавно и нежно го погали и усети, че едва успява да го обхване с пръсти. Вътрешните ѝ мускули се напрегнаха в отговор на дебелината му.

Той шумно изпусна въздуха от дробовете си и махна дланта ѝ от там. Лили запротестира и се пресегна с другата си ръка, като успя да го погали още веднъж, но той хвана и тази ѝ ръка.

— По добре ме остави за малко или всичко ще свърши, преди да е започнало.

— След всичкото ти перчене, ще излезе, че ставаш само за един рунд? — измърмори тя — Шокирана съм.

— Много си нахална, знаеш ли?

Той сложи ръце от двете страни на главата ѝ и легна отгоре ѝ.

— Ще ти покажа един рунд.

Най-накрая тя почувства тежестта му върху себе си и краката ѝ автоматично се разтвориха, за да го приютят между тях, свити в

колената така, че бедрата ѝ го стискаха около хълбоците. Лили усети как се отваря за него. Той спусна лявата ѝ ръка, за да се пресегне между телата им и да намести пениса му. На входа на тялото си, тя усещаше силен натиск и надигна таза си, за да му се отдаде и да почувства онази забравена сладост от проникване на плът в плътта, но натиска само се увеличаваше и преминаваше в пареща болка, а нищо не се случваше. Той се отдръпна малко назад и натисна отново. Този път тя не успя да сдържи лекия стон на болка докато тялото ѝ отново отказваше да го приеме. Объркана, тя усети как лицето ѝ започва да пламти.

— Съжалявам — беше ѝ неудобно, че е толкова суха. — Винаги ми е било трудно напълно да се отпусна. Май просто не мога да спра да мисля.

Той се засмя — дрезгаво и кратко — до ухото ѝ, след което я целуна по челото.

— Ако условието е да не мислиш, значи и аз не се справям добре, защото не мисля, че някога съм спирал да мисля. Или не, всъщност; взимам си думите назад — от около десет секунди определено не мисля — устните му се приближиха към меката част на ухото ѝ и той леко я ухапа. — Аз трябва да се извиня, мила, че прибързвам така — акцентът му се бе засилил и западно тексаското наречие забавяше говора му. — Жена, която не е правила любов цели шест години има нужда от ласки, а аз направо пропуснах някои много важни стъпки.

— Стъпки? — звучеше като инструкция за домашен електроуред. Лили искаше да прозвучи възмутено, но леко хапещите му целувки я разконцентрираха.

— Ъм-хъ — вече я хапеше по врата, след което премина към ключицата. — Или по-точно места. Като например това тук — той леко ухапа сухожилието, при вдлъбнатината между врата и рамото и Лили изведнъж затаи дъх, когато неочаквана вълна на удоволствие се разли из тялото ѝ.

— Направи го пак — каза тя, здраво притисната към него.

Той бе всичко друго, но не и послушен. Целуваше и хапеше врата ѝ докато тя започна да се извива на дъга под него, а дъхът излизаше между устните ѝ на бързи и кратки пориви. Леките му ухапвания бяха толкова възбуждащи, че тя си помисли, че може да

стигне до оргазъм само от тях. Той ощипа зърното ѝ — силно и непоколебимо; само преди няколко мига това би я заболяло, но сега я накара да стене и да притисне гърдите си по-силно към ръката му.

Той се придвижи надолу по тялото ѝ. Постави върха на кутрето си в пъпа ѝ и я ухапа по хълбока и бедрото, след което плъзна ръце под тялото и започна да стиска дупето ѝ с ритмични движения. Тя се опита да го достигне, за да му върне част от удоволствието, което ѝ даваше, но той отблъсна ръцете ѝ.

— Не — каза той дрезгаво и запъхтяно. — При мен стъпката е само една и ти вече се погрижи.

— И каква е тя — успя да попита, макар и да ѝ костваше усилия да говори разбираемо.

— Да дишам.

Лили не се въздържа и се засмя, а той я накара като я ухапа от вътрешната страна на бедрото, което смрази дъха ѝ и накара краката ѝ да се отворят още повече. Тя знаеше какво се готви да направи Суейн и умираше от нетърпение докато той си проправяше път надолу, но въпреки това, първото близване на езика му като че ли я удари с ток. Тя извика и заби пети в матрака, извивайки гърба си на дъга над леглото. Той я хвана и придърпа към себе си, за да усети вкуса ѝ и да проникне по-надълбоко — както с език, така и с пръсти. Усещането беше остро — караше я да трепери като че през цялото ѝ тяло преминаваше слабо електричество, което се засилваше с всяко движение.

Той беше много добър. Дори когато тя вече бе готова да го поеме в себе си, когато усещаше влага между краката си, той като че ли намираще особено наслаждение само да я целува и милва, докато тя започна да се гърчи на леглото и да го моли да спре — или да не спира; вече нямаше значение. Накрая тя го хвана за ушите и промълви задъхано:

— Готова съм — в случай че той още се двоумеше.

Той извъртя глава и целуна дланта ѝ.

— Сигурна ли си?

— Или го направи сега, или изобщо не го прави — каза тя побесняла, изправяйки се в седнало положение — подлудяваш ме.

Суейн се засмя и я върна обратно на леглото. Преди тя да успее да възвърне равновесието си, той вече бе върху нея, прониквайки в нея с бавни неумолими движения, които караха дъхът ѝ да излиза със

свистене между зъбите докато той я запълваше цялата. Лили стоеше неподвижно, със затворени очи, опитвайки се да възприеме всички усещания — натискът, топлината и тежестта му.

Той започна с бавни движения напред-назад, които я люлееха отвътре. Инстинктивно, тя се напрегна и стегна вътрешните си мускули в усилие да го задържи в себе си и да контролира нещата. Той изстена, замръзна на място и задъхано прошепна:

— Направи го пак.

Този път той остана неподвижен, докато тя правеше любов с него чрез това вътрешно милване. Актът на свиване на мускулите около члена му, после отпускане и свиване отново я доведе почти до ръба на оргазма, но не съвсем.

Той постави ръце под краката ѝ и ги вдигна високо, поемайки инициативата. В тази позиция, тя не можеше да го контролира колко дълбоко ще проникне, не можеше да повдигне таза си, за да поеме тласъците, не можеше да направи нищо, освен да приеме дългите бавни движения, докато той установяваше постоянен ритъм. Суейн бе заел идеална позиция, точно на такава височина, че тя да усеща максимално триенето, но минутите минаваха, а оргазма оставаше влудяващо близко и все пак недостижим. Лили се чувстваше, като че ли я разкъсват на парчета; напрежението обзело цялото ѝ тяло бе толкова голямо. Ръцете му започнаха да треперят; цялото му тяло започна да трепери и тя почти се разплака, когато осъзна, че той няма да може да продължи още дълго, а тя все още не е свършила.

— Искам да застана зад теб — измърмори той и излезе от нея.

Преди Лили да успее да помръдне, той легна до нея и я издърпа върху себе си, като тя се озова по гръб, с глава отпусната назад върху лявото му рамо. Горещият му дъх си играеше с ухото ѝ, а ръцете му галеха гърдите и корема ѝ. Разтвори краката ѝ, като ги нагласи от страни на своите, а с ръка намести пениса си и тласна нагоре. Тя изстена, когато отново усети дебелината и дължината му и започна да трепери, но отново не достигна върха на оргазма. Усещаше се ужасно открита, без тялото му върху себе си. Хладен въздух обгръщаше цялото ѝ тяло, краката ѝ бяха широко разтворени и с глава отметната назад се чувстваше странно неориентирана и извън равновесие.

— Спокойно, държа те — каза успокояващо той и тя разбра, че сигурно е издала уплашен стон.

Хълбоците му се свиваха и разпускаха под нея, движейки члена му в тялото ѝ — навън и навътре. В тази позиция като че ли имаше повече движение — или поне движението се усещаше по-остро. Той плъзна ръка надолу по корема ѝ и зарови пръсти между краката ѝ, хващайки клитора между палеца и показалеца си. Нежно го стисна — точно колкото трябва — и го задържа докато тласъците продължаваха нагоре-надолу, напред и назад, а горещата пружина на натрупаното в нея удоволствие се нави още повече, достигайки непоносими висоти. Тя нададе задавен вик и заби пети в матрака, треперейки, като свали бедрата си възможно най-ниско, за да поеме всеки сантиметър от него, след което вдигна таза си нагоре срещу тези подлудяващи пръсти. Трепереше цялата, бедрата ѝ се тресяха, а дъхът ѝ бе само сподавени ридания, които засядаха в гърлото. Все по-близо и по-близо.

От гърдите ѝ се откъсна дълбок вик, когато изведнъж премина отвъд критичната точка. Мощни пулсации, като вълни породени в слабините ѝ, се разляха по тялото, събаряйки по пътя си всякакви останали прегради на самоконтрол. Най-накрая; най-накрая беше достигнала до върха. Усещането бе по-силно от всякога; заслепяваше я и оставяше в съзнанието ѝ само чувство за неимоверно удоволствие.

Смътно осъзна, че плаче, макар и да не знаеше защо. Още трепереше и беше толкова уморена, че не можеше да помръдне крайниците си. Не се и налагаше. Суейн се изплъзна от нея, претърколи се, намести се отгоре ѝ и грубо влезе отново. Тласъците му бяха силни и бързи, всеки път до края. По кожата му бе избила пот и вече и той трепереше, така както тя самата бе треперила до преди малко — с всеки мускул на тялото си. Ритъмът му изведнъж се накъса, изчезна и от гърдите му се надигна дълбок гърлен стон. Тялото му се изви назад, а члена му пулсираше в нея, докато я стискаше за талията толкова силно, че пръстите му оставиха отпечатък върху кожата ѝ. След това той бавно се преви напред, още треперейки. Направи още няколко последни тласъка и със затворени очи се отпусна с цялата си тежест върху нея.

Дробовете му работеха на пълни обороти, дишаше дълбоко и учестено. Лили все още не бе успяла да успокои дишането си и се опитваше да си възвърне контрола върху крайниците си, а сърцето ѝ биеше толкова силно и бързо, че се страхуваше да не припадне. Усещаше пулса си дори във върховете на пръстите си.

В главата ѝ се въртеше неясната мисъл, че ако това ѝ е бил последния оргазъм, то поне беше от световна класа.

Най-накрая успя да вдигне ръката си и да избърше сълзите от бузите си. Защо по дяволите плачеше? Усилията, които бе вложила бяха чутовни, но крайния резултат напълно си заслужаваше.

С лице заровено в завивките до лявото ѝ ухо Суейн простена.

— Боже. Усетих го чак до пръстите на краката си.

Той не се повдигна от нея. Просто си лежеше и ставаше все по-тежък и по-тежък. На Лили не и пречеше. Обгърна го с ръце и го прегърна с всичка сила.

— След малко ще стана — обеща той с безсилен глас.

— Не — отвърна Лили, но той вече бе започнал да се помръдва с усилие и се изгърколи на една страна, като остана така, вгледан в нея. Сложи една ръка на кръста ѝ и я придърпа към себе си; главата ѝ се облегна на рамото му.

— Официално обявявам края на първи рунд — измърмори той.

— Взимам си думите назад. Не мисля, че ще издържа втори рунд — едва успя да промълви тя, но равномерното му дишане ѝ подсказа, че той вече е заспал. Тя си пое дълбоко дъх и също усети как потъва и се присъединява към него в царството на сънищата. За първи път от цяла вечност се чувстваше в безопасност; на сигурно място в прегръдките му.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Лили се събуди в прегръдките на Суейн и се почувства като у дома. Прииска ѝ се да можеше да спре времето точно в този момент и никога да не загуби чувството на сигурност и задоволеност, което изпитваше. Не си позволи да мисли за евентуалната катастрофа, която денят можеше да донесе. Готова беше да направи каквото трябва и затова нямаше смисъл да се тревожи. С малко повече късмет, довечера щяха да прекарат по същия начин както снощи.

За нейна изненада, успя да изкара още два рунда, макар че сега я болеше и почти съжаляваше. Почти. Той я бе събудил в два през нощта, като бе запалил нощната лампа, защото този път искал да я вижда. Тя се притесняваше от външния си вид, защото бе заспала, без да се измие, но той бе доказал неоспоримо, че освен когато са замесени автомобили, към нищо друго не е придирчив.

— Сексът е мръсна работа — бе казал и я бе тръшнало обратно на леглото, от което тя се бе опитала да стане, за да иде в банята. — А и аз съм причината, така че защо да ми пречи? Това, че втория път го бяха направили, без да гасят лампата не я притесни, макар че той инстинктивно бе разбрал, че първия път ще и е по-лесно ако е на тъмно. Тя бе на тридесет и седем години, не беше девойка, но бе останала в добра форма, а тялото ѝ някак си естествено нямаше склонност към напълняване. Гърдите ѝ бяха малки и дори когато един ден започнеха да провисват, а това беше неизбежно, нямаше да бъде кой знае колко. Естествено, Суейн изглежда харесваше всеки сантиметър от тялото ѝ.

Оргазмът втория път бе по-лесен за постигане; сякаш тялото ѝ си бе спомнило как става това. Тя не беше толкова напрегната или отчаяна, а и Суейн бе направил преживяването доста забавно с безсрамието си и с гласовито изразяване на удоволствието. След това взеха заедно душ, а тя сложи кърпи върху мокрите места по чаршафите. Легнаха си и поспаха още два часа. Третия път, малко след пет часа беше дълго и бавно. Всяка прибързаност бе изчезнала. Лили

едва си спомняше как се е върнала в леглото след това и бе спала толкова дълбоко, че дори и да е сънувала, не си спомняше. Сега около краищата на пердетата се бе разляла слънчева светлина и тя се чудеше колко ли е часът, но въпросът не я безпокоеше толкова, че да си направи труда да се обърне на другата страна и да погледне часовника.

В просъница Суейн издаде неопределен гърлен звук — нещо средно между полузаспал мъж и полубудна мечка, след което повдигна косата ѝ и я целуна по врата.

— Добрутро — измърмори той и я притегли по-близо до себе си.

— Добро утро — Лили обожаваше да усеща цялата тази мускулиста топлина зад гърба си; обичаше да усеща крака му, пъхнат между нейните и тежестта на ръката му около кръста ѝ.

— Още ли трябва да карам този Фиат? — гласът му звучеше, като че ли не е съвсем в съзнание, но въпросът явно бе важен за него, щом беше първото нещо, за което мислеше, след като се бе събудил.

Тя нежно потупа ръката му, доволна от факта, че е с гръб към него и не може да види усмивката ѝ.

— Не. Можеш да караш каквато кола си избереш.

— Толкова ли бях добър, а? — попита самодоволно Суейн.

За представянето си, той заслужаваше нещо повече от потупване по рамото, затова тя се пресегна назад и го потупа по задника.

— Беше забележителен — отвърна тя с лека монотонност и механичност в гласа. — Техниката ти беше превъзходна, а пенисът ти е най-големия, който съм виждала. Аз съм най-щастливата жена на света. Това съобщение е запис.

Той се претърколи по гръб и се засмя гръмогласно. Лили се измъкна от леглото и избяга в банята, докато той се смееше и не успя да отвърне подобаващо на думите ѝ. Огледа се в огледалото и замръзна, поразена от мекотата на чертите си. Една нощ секс и се беше подмладила? Не беше само секса, осъзна тя, макар че това толкова разпускащо преживяване бе голям плюс. Причината всъщност бе самият Суейн — нежността и загрижеността, с които се бе отнесъл и чувството, че някой държи на нея. Беше близостта, връзката, липсата на самота. От месеци вече се бе чувствала напълно сама, отделена от света, който я заобикаляше, но изглеждаше сякаш никой и нищо от него не могат да я докоснат; обградена от блатото на самота и тъга. Ентусиазмът на Суейн, ведрия му характер, я бяха издърпали извън

тази самота и отново я бяха върнали към живота. По дяволите, тя наистина се влюбваше в него. Много глупаво от нейна страна, предвид всичко, което се случваше, но как можеше да го избегне? Не можеше да си тръгне — имаше нужда от помощта му, а и нещо повече — не искаше да го остави. Искаше всичко, което той можеше да ѝ даде; всяка минута. Не можеше да се притеснява дали ще може да разчита на него завинаги, защото какво означава всъщност завинаги? За нея това можеше да е само днешния ден или утре. Лили разполагаше само с настоящето и то ѝ стигаше.

Понеже имаха само една баня, тя побърза, за да може и той да влезе. Не държеше никакви дрехи в банята, а халатът беше на пода до леглото, така че ѝ се наложи да излезе гола, както бе влязла там. Всъщност, това не беше проблем, защото и Суейн не си бе направил труда все още да се облече. Когато тя излезе от банята, той стана от леглото, а очите му обикаляха забележителните места по тялото ѝ. Придърпа я към себе си за една дълга прегръдка. Сутрешната му ерекция се забодде в корема ѝ и я накара да съжалява, че бяха прекалили през нощта.

— Искаш ли да се изкъпем заедно? — попита той.

— Май ще е по-добре да се накисна дълго във ваната — отвърна тя със съжаление в гласа.

Той поразтри задника ѝ, изправяйки я на пръсти.

— Боли ли те?

— Да.

— Съжалявам, не помислих. Два пъти щеше да е достатъчно. Трябваше да си държа ръцете настрана последния път.

— Но точно третия път те освободи от Фиата — тя го погали по гърдите, плъзна ръце по гърба му и прокара пръсти по дълбоката бразда на гръбнака му.

Усети как устните му се движат в косата ѝ.

— В такъв случай смятай, че саможертвата ти си е заслужавала.

— Очаквах, че ще кажеш нещо такова — но и тя се усмихваше и търкаше носа си в рамото му. — Хубаво е да знам мястото си сред приоритетите ти.

Той замълча за момент, след което предпазливо попита:

— Очакваше да кажа нещо мило в този момент ли?

— Да, очаквах. По отношение на романтиката се провали страшно.

След още миг колебание, той я бодна с твърдия си член:

— Това не се ли брои?

— Като се има предвид, че това щеше да е тук, дори и да беше сам — не.

— До сега щеше да е отминало. Ти си причината да стои вирнат. Виждаш ли, наистина съм романтичен.

Той ѝ го връщаше за шегата със записаното съобщение, но лекото потрепване на рамената го издаде. Лили вдигна погледа си към сините му очи, които блестяха от едва сдържания смях, но тъй като и тя самата едва успяваше да не се разкикоти, му прости. Плесна го по задника и се запъти да вдигне халата от пода.

— Действай по-живо, момче. Гладен ли си вече, да поръчам ли закуска?

— Определено ми трябва кафе, така че може да поръчаш и някаква храна едновременно — той погледна часовника си. — Още повече, че е почти десет часа.

Толкова късно! Лили беше учудена, до колко късно е спала, но също така си помисли, че мистериозния човек можеше да се обади всеки момент. Докато Суейн беше още в банята, тя провери мобилния си телефон, който бе включила да се зарежда предната вечер. Телефонът си работеше, а на дисплея се виждаше, че сигналът е добър и силен. Нямаше пропуснати обаждания. Изключи го от зарядното устройство и го пусна в джоба на халата си. Обади се на рум сървиса и поръча кроасани, сладко, кафе и пресен портокалов сок. Суейн не бе показвал до сега никакви претенции към традиционната френска закуска, така че тя поръча само това. Дори и по отношение на храната, той се бе доказал като изключително интелигентен и адаптивен. Имаше много неща от миналото му, които не ѝ бе казал, но и тя самата бе скрила доста и вероятно никога нямаше да му ги разкаже. Той бе в добро здраве, имаше добро сърце и за момента бе неин. Това беше достатъчно. Суейн показа глава от банята.

— Искаш ли да почакам рум сървиса докато взимаш вана или ще изчакаш след закуска?

— Ще изчакам. Не искам да ми прекъсват ваната заради храна.

— Тогава аз ще се изкъпя сега — той се върна обратно в банята и само след секунда се чу водата от душа.

Суейн излезе точно преди да пристигне храната. Изглеждаше доста елегантен в черните си панталони и простата бяла тениска със запретнати ръкави. Подписа чека, докато Лили стоеше с гръб към вратата, загледана навън през прозореца. Суейн точно се връщаше от врата, след като бе затворил зад келнера, когато мобилния на Лили иззвъня.

Тя си пое дълбоко дъх и извади телефона от джоба си. Един бърз поглед към дисплея показва, че номера на входящото повикване е блокиран.

— Мисля, че е той — каза тя и отвори капачето на телефона. — Да, ало? — каза тя на френски.

— Решихте ли вече?

Когато чу електронно изменение глас, тя даде сигнал на Суейн с едно бързо кимване и той се приближи и долепи главата си до нейната. Лили отдалечи телефона съвсем леко от ухото си, за да може и той да чува.

— Да, реших. Съгласна съм да го направя, при едно условие. Трябва да се срещнем лично — след миг тишина, гласът каза:

— Това е невъзможно.

— Трябва да намерим начин. Искате от мен да рискувам живота си, но вие не рискувате нищо.

— Не ме познавате. Не виждам с какво ще ви успокои една такава среща.

Беше прав, но тя вече се чувстваше по-спокойна. Ако човекът насреща бе Родриго, щеше с готовност да се съгласи на предложението й. Нямаше да му е никакъв проблем да изпрати някой друг на срещата, който да я подмами напълно в капана. Човекът, с когото разговаряше в момента не беше Родриго и не работеше за него.

Лили тъкмо щеше да се съгласи с това, че срещата не е наложителна, когато Суейн направи жест да привлече вниманието й и без гласно каза „Среща“, след което кимна утвърдително. Явно искаше тя да продължи да настоява.

Лили не се сещаше каква може да е причината за това, но вдигна рамене и продължи да говори:

— Искам да видя лицето ви. Вие сте ме виждал, нали? — гласът се поколеба и Лили разбра, че е познала.

— Какво значение има лицето ми? Мога да ви кажа каквото и да е име и няма да разберете дали казвам истината.

Тук също беше прав и Лили не можеше да измисли причина, поради която да продължи да настоява, затова се позова на нелогичното:

— Така или иначе, това ми е условието — каза твърдо. — Приемете го, или нямаме сделка.

Чу как човекът си пое дълбоко дъх.

— Приемам. Ще бъда пред „Jardin du Palais Royal“ утре в два часа. Носете червен шал и бъдете сама.

Суейн поклати отрицателно глава. Изражението му показваше несъмнено, че той няма да се съгласи с това.

— Не — каза тя. — С мен ще дойде и един приятел. Той настоява. Аз не съм заплаха за вас, мосю, а приятелят ми иска да се увери, че и вие не сте заплаха за мен.

Мъжът се засмя. Електрониката промени смеха му на груби лаещи звуци.

— Не е лесно човек да се разбере с вас. Добре, мадмоазел, съгласен съм. Имате ли други условия?

— Да — каза тя, само за да му противоречи — Вие също да носите червен шал.

Той се засмя отново и прекъсна връзката. Лили затвори капачето на телефона си и шумно въздъхна.

— Не е Родриго — каза тя, макар че нямаше смисъл да се повтаря.

— Изглежда не е. Това е добре. Може би наистина постигаме някакво развитие.

— Ти защо искаш да дойдеш?

— Защото щом толкова не иска да се срещате, значи има нещо, което крие и не му вярвам — той взе кафето от масичката и й го подаде, като й намигна. — Познай какво означава това.

Съзнанието й все още бе заето да обмисля разговора и възможните развития на нещата и не схвана какво искаше да й каже.

— Какво? — попита тя учудено.

— Значи имаме на разположение и днешния ден — той чукна чашката си с кафе в нейната за поздрав. — Както и тази нощ.

Имаше предвид, че нямат какво друго да правят, освен да се радват на компанията си. Една позакъсняла усмивка изгря на устните ѝ. Тя отиде до прозореца, дръпна настрани завесите и се загледа навън, в ярко слънчевия ден.

— Ако ти доскучае можем да идем до Дисниленд — каза тя. Мислеше, че вече има сили да го направи, като споменът за Зиа беше да бъде по-скоро приятен, отколкото болезнен.

— А там може ли да ходим голи? — попита той, отпивайки от кафето си. Давайки си точна сметка накъде отива разговора, тя сви устни и каза:

— Вероятно не.

— Тогава нямам намерение да излизам от стаята.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Следващия ден бе поредната хладна, но слънчева събота, която привлече хората по улиците. Суейн си мислеше, че по това време на годината, туристите няма да са много, но очевидно бе сгрешил. Мнозина от тях бяха решили точно днес да разгледат градините на двореца, или може би там се провеждаше някакъв фестивал. Сигурно имаше нещо, което да обясни тълпите.

За нещастие, „пред градините“ се оказа доста мъгляво понятие. Украсеният, силно стилизиран парк бе доста голям и обкръжен от три страни от магазини, ресторанти и арт галерии. Входът на парка бе през един голям вътрешен двор, осеян с каменни колони, които Суейн предположи, че са нечия представа за... нещо, но всъщност изглеждаха твърде модерни и не на място сред архитектурата от 17-ти век. Имаше и една дълга редица по-високи и по-величествени колони, които още повече ограничаваха видимостта наоколо. Между всички тях и тълпите хора, много от които носеха червени шалове, да забележиш някого се оказва доста по-трудно, от колкото бе очаквал.

Намираше избора на непознатия за много неудачен, но това донякъде беше и окуражаващо. Един професионалист би избрал по-добро място, което означаваше, че мъжът, с когото си имат работа беше чист аматьор — най-вероятно някой, който работи в лабораторията на Нерви и се е притеснил от това, което става там. Двамата със сигурност биха имали предимство пред него.

Лили стоеше до Суейн и се оглеждаше. Носеше слънчеви очила, за да скрие очите си, но също така беше сложила и кафявите лещи, в случай че ѝ се наложеше да свали очилата. Беше и с обичайната си забрадка, с която обикновено прикриваше косата си. Суейн я погледна отвисоко и взе ръката ѝ в своята, придърпвайки я по-близо до себе си.

В желанията и нуждите си, той гледаше на себе си, като на обикновен човек. Но в момента, в отношенията му с Лили нямаше нищо обикновено и просто. Беше се натъкнал на страшна дилема и добре разбираше това. Най-доброто, което можеше да направи, бе да се

погрижи за нещата едно по едно, според важността им и да се надява, че всичко ще се нареди. С Лили, обаче, нямаше как всичко да остане наред и всеки път, когато си спомняше каква всъщност беше задачата му, усещаше как един въображаем юмрук стиска сърцето му.

Само ако можеше да поговори с Франк! Той все още бе жив, в съзнание, но силно упоен и беше в интензивното. Според Суейн, „в съзнание“ не беше много подходящ термин за състоянието му, защото според секретарката му, можел да отговаря само на команди като „стисни ръката ми“ и понякога успявал да изрече думата „вода“. За Суейн, „в съзнание“ означаваше да можеш да водиш разговор и мисълта ти да тече логично. Франк изобщо не бе в подобно състояние. Не беше във форма да говори по телефона, дори и да имаше такъв на разположение. По въпроса за Лили трябваше да има и друго решение. Той искаше да поговори с нея. Да седнат на спокойствие, да вземе ръцете ѝ в своите и да разкаже всичко с подробности.

Не беше задължително нещата да се развият по начина, който Франк бе определил. Искаше, да направи всичко това, но не го беше сторил до сега, защото знаеше съвсем точно как ще реагира тя. В най-добрия случай, щеше да го остави и да изчезне. В най-лошия щеше да се опита да го убие. Вземайки предвид миналото ѝ, и факта колко изморена и недоверчива беше по принцип, той би заложил на най-лошия вариант. Само ако вече не ѝ се бе случвало веднъж да бъде предадена от любовника си, който се е опитал да я убие... Тогава можеше и да има някакъв шанс. Той почти бе изстенал на глас, когато му бе разказала за този случай, защото знаеше, че това е създадо ужасен прецедент в съзнанието ѝ. След като едва се бе измъкнала жива предния път, сега едва ли щеше да му даде възможност да говори, преди да го застреля. Той знаеше, че чувствата ѝ се крепяха на възможно най-слабата опора. Тя толкова пъти е страдала от предателства и загуби на близки хора, че бе стигнала до ръба; нямаше да понесе още един удар. Той знаеше много добре, че само обстоятелствата са я принудили да му обърне внимание, макар че той много умело се възползва от ситуацията. Тя е била лишена от човешка топлина и нормални отношения още когато умишлено ги е избягвала; животът ѝ е бил тотално лишен от смях, забавления и удоволствия. Поне това можеше да ѝ даде сега, макар и за малко; и както ѝ бе казал,

той бе един абсолютен късметлия, защото точно на това, тя не можеше да устои.

Сърцето го болеше, докато я гледаше как разцъфва през последните няколко дни. Той не се самоласкаеше с идеята, че причината е само в неговите умения на любовник или чаровната му личност. Простият човешки контакт бе в основата на всичко; това бе единственото, което я бе накарало да излезе от черупката си, бе и позволило да се смее, да флиртува и да приема чувствата на другите. Но нямаше как няколко дни да заличат натрупаното с месеци и години. Тя все още бе в толкова деликатно положение, че дори и най-лекия намек за предателство би унищожил доверието, което той бе успял да постигне.

Суейн също бе в много трудна ситуация, защото и той, като нея, бе в безизходица. Ако бе успял да ѝ се хареса, тя също му бе влязла под кожата. Последните две нощи, правенето на любов с нея... по дяволите, това бяха най-хубавите моменти в живота му. Щеше адски да го боли ако я загубеше; а той бе оставил нещата да стигнат до ситуация, в която със сигурност щеше да я загуби, защото когато в даден момент тя разбере кой всъщност е той и как е стигнал до нея, щеше да види в действията му само предателство. Мамка му. Беше си мислил, че ще се оправи все някак си; ще се позабавлява, както щеше да се позабавлява и тя, но не бе предвидил колко важна ще стане тя за него. Не бе подозирал и колко емоционално обременена ще е тя, което предварително определяше реакцията ѝ, в случай че той си признаеше всичко сега. Беше постъпил глупаво и арогантно; беше мислил с долната си глава, вместо с горната и сега и двата щяха да си платят.

Това добре; той си заслужаваше да плати всяко наказание, но не и тя. Каквато и да беше, в настоящата ситуация Лили беше от добрите. Голяма работа, че е убила информатор на ЦРУ. Кучият му син си заслужаваше да умре, особено като се вземат предвид плановете му относно вируса на птичия грип. Не че е знаела за всичко това по времето, когато го е убила. Мотивите ѝ са били само отмъщение, но за Суейн този аргумент изглеждаше дребнав. Основният факт бе, че Лили не се бе отказала. Бе продължила да се излага на опасности, само за да направи каквото трябва. Не са много хората с толкова висок морал или може би просто такава упоритост.

Изведнъж, стомахът му се сви и сърцето му заби лудо, когато осъзна какво точно е станало и как е бил заблуден.

— Мили Боже — каза той на глас.

Въпреки студеното време тялото му изведнъж плувна в пот. Лили го изглежда озадачено.

— Какво?

— Влюбен съм в теб — каза го някак безчувствено, фактологично, изведнъж изпаднал в шок от истината за собствените си чувства и за катастрофата, която ги очакваше. Той стисна зъби, за да не издаде изведнъж всичко, което тя все още не знаеше. Това, което бе казал, бе достатъчно, за да го накара да се чувства сякаш е скочил от ръба на висока отвесна скала.

Не можеше да види добре очите ѝ заради слънчевите очила, но усети, че тя мига неразбиращо, а устата и леко се отвори от учудване.

— Какво? — повтори тя, но този път гласът ѝ прозвуча много немощно. Мобилният ѝ телефон извънтя.

Лицето на Лили се изкриви от гняв.

— Толкова са ми омръзнали тези телефони! — измърмори докато ровеше в джоба си.

Объркан от внезапната намеса в разговора им, той грабна телефона от ръката ѝ:

— Разбирам те — изръмжа като погледна в малкия дисплей. Поколеба се, докато гледаше номера. Познат му беше; беше звънял на този номер само преди няколко дни. Какво по дяволите ставаше? — този път виждаме номера — каза той, за да прикрие паузата, след което отвори капачето на телефона и каза рязко — Да, какво има?

— А! Може би съм сбъркал номера.

— Не мисля — каза Суейн, докато умът му бясно обработваше информацията, а тихият глас потвърди съмненията му. — Обаждате се във връзка с една среща?

Може би човекът насреща също позна гласа му, защото настъпи дълго мълчание. Толкова дълго, че Суейн започна да се чуди, дали връзката не е била прекъсната. Накрая гласът каза на френски:

— Да.

— Аз съм приятелят, за когото ви беше казано предварително — отговори Суейн, надявайки се, че човекът няма да го издаде.

Непознатият знаеше, че той е от ЦРУ. Ако попиташе Лили по въпроса, играта свършваше.

— Разбирам.

Всъщност едва ли разбираше, защото можеше само да предполага — и то правилно — че Суейн е изпратен във Франция да се погрижи за един проблем, а именно Лили. Очевидно обаче, на местна почва той работеше с нея.

— Няма нужда да разбирате — отговори Суейн. — Само потвърдете дали все още имаме уговорка.

— Да, имаме. Не си дадох сметка, че паркът ще е толкова... Аз съм при фонтана в центъра. Така мястото на срещата става по-конкретно.

Ще седя на ръба на фонтана.

— Ще бъдем там след пет минути — каза Суейн и затвори. Лили грабна телефона от ръката му.

— Защо го направи — ядосано попита тя.

— За да знае със сигурност, че не си сама — отговори той. Аргументът беше толкова добър, колкото и всеки друг, а и беше единствения, който му дойде наум. — Чака ни в центъра на парка, при фонтана — хвана я за ръката и я поведе към парка.

Тя издърпа дланта си.

— Задръж.

Той се закова на място и се обърна към нея.

— Какво? — страхуваше се, че тя иска да говорят за неочакваното му изказване, защото собственият му опит показваше, че жените обожават да обсъждат такива въпроси безкрайно. Очевидно обаче, нейният ум бе тръгнал в съвсем различна посока.

— Мисля, че трябва да се придържаме към първоначалния план. Ти остани някъде настрани, откъдето да можеш да ме виждаш. Родриго може да се окаже достатъчно хитър и да е предвидил, че ще бъдем подозрителни ако веднага се съгласи на предложението за среща.

Да я остави да се срещне насаме с някой, който знае, че той е от ЦРУ? Това нямаше да стане.

— Не беше Родриго — каза той.

— Откъде знаеш?

— Защото човекът не познава добре парка. Не се бе сетил, че в събота входът не е удобно място за срещи. Не мислиш ли, че Родриго

би проверил първо? А и огледай се наоколо — Родриго би ли се опитал да отвлече жена при толкова хора? Имаме си работа с някой, който не разбира от такива неща.

— Вероятно, но не можем да сме сигурни — изтъкна тя.

— Добре, погледни го от този ъгъл. Ако непознатият наистина е Родриго, дали присъствието на само един човек би го спряло да направи, каквото е намислил?

— Не, но ще му е невъзможно да осъществи плана си, без да привлече твърде много внимание.

— Точно така. Довери ми се. Не рискувам живота ти, или дори моя собствен. Родриго би избрал някое по-уединено място за среща, защото иначе би било глупаво от негова страна.

Тя премисли последното и накрая кимна в съгласие.

— Прав си. Родриго изобщо не е глупав.

Той сплете пръстите си с нейните и я поведе към парка. Усещането да я държи за ръка отново накара стомахът му да се свие, а доверието, което тя показваше към него му тежеше като камък. Господи, какво щеше да прави?

— Само за информация, чух те какво каза — тя го изгледа над ръба на очилата. Почувства се необикновено при вида на тези кафяви очи на мястото на светло сините; като че ли бе потънал в някаква паралелна действителност.

Той леко стисна пръстите и в своите.

— И?

— Ами... радвам се — беше казано просто и без претенции, но го прониза като стрела.

На повечето жени им беше по-лесно от на мъжете да кажат „Обичам те“, но Лили не беше като повечето жени. При нея, да обича и да си го признае сигурно е коствало всяка капка кураж, с която разполага — а тя го имаше в изобилие. Тя го караше да се чувства смирен — по начин, по който не бе очаквал — и не знаеше какво да прави.

Ръка за ръка, те влязоха в огромния официален парк, който някога бе принадлежал на кардинал Ришельо. Големият фонтан беше разположен точно в средата. Хората безгрижно се разхождаха наоколо — някои просто се наслаждаваха на красотата на градините, макар и през ноември те да не бяха толкова зелени както преди няколко месеца,

а някои седяха на ръба на фонтана и позираха за снимки, които щяха да влязат в албумите им със спомени от ваканциите. Суейн и Лили като че ли безцелно тръгнаха около фонтана, оглеждайки се за човек с червен шал.

Когато ги видя да се приближават, той стана на крака. Суейн бързо го разгледа и оцени. Беше спретнат, късо подстриган мъж, висок около метър и седемдесет, с тъмна коса и лицева структура, която от километри издаваше националността му — французин. Съдейки по това, как му стоеше сакото, той или не носеше оръжие, или като Лили, го държеше в кобур на глезена си. Беше с куфарче — един детайл, който ярко го отличаваше от обикновените посетители на парка. Все пак беше събота; почивен ден. Суейн си помисли, че мъжът изобщо няма никакви познания относно шпионската работа, иначе щеше да знае, че по принцип трябва да се опита да се впише, а не да се отличава от тълпата наоколо.

Тъмните очи на новия им познат първо огледаха Суейн, след което се преместиха върху Лили. Изненадващо, в изражението му се появи някаква топлина.

— Мадмоазел — каза той и леко се поклони с напълно естествено и уважително отношение. Да, със сигурност това беше тихия глас, който Суейн си спомняше. Обаче, не му хареса как човекът гледа Лили и той я придърпа по близо до себе си с един от онези жестове, които мъжете използват, за да покажат на други мъже, че навлизат в чужда територия.

Човекът от Интерпол вече знаеше името му, но за да предотврати евентуално издаването му пред Лили, той каза:

— Наричайте ме Суейн. Сега, когато знаете вече имената ни, как е вашето?

Интелигентните тъмни очи го огледаха подробно. Новият им познат не се колебаеше, защото не знаеше какво да прави, а защото обмисляше ситуацията от всеки ъгъл. Очевидно бе решил, че няма причина да пази тайна, защото Суейн имаше вече мобилния му номер, а от там изобщо не бе трудно да получи името му.

— Жорж Блан — отвърна мъжът. Той посочи куфарчето, което носеше — Всичко, което ще ви трябва да знаете за охранителната система е тук, но след като внимателно обмислих нещата, вече мисля, че няма шанс да влезете, без да ви усетят.

Суейн рязко се огледа наоколо, за да се увери, че никой не е достатъчно близо, за да ги чува. Хубаво беше, че гласът на човека си беше естествено тих.

— Трябва да идем някъде на по-тихо място — каза той.

Блан също се наоколо и кимна в съгласие.

— Извинявам се — каза той — не съм добре запознат с процедурата.

Запътиха се към една редица дървета, подстригани и фризирани до най-малкия детайл. Суейн не се възхищаваше особено на култивираните градини, като лично предпочиташе природата в естествения ѝ вид, но в целия парк имаше разпръснати каменни пейки и той предположи, че все пак, в по-разтоварени дни, тук би имало някаква атмосфера на спокойствие. Макар и да не бе точно по неговия вкус, паркът изглежда привличаше много хора. Намериха свободна една от каменните пейки и Блан покани Лили да седне, след което сложи куфарчето до нея. Изведнъж обзет от тревога, Суейн грабна куфарчето и го отдалечи от нея. Хвърли го обратно на Блан и му заповяда:

— Отвори го.

В него можеше да има бомба.

Лили се бе изправила на крака, а Суейн застана пред нея, като в същото време посегна към вътрешността на сакото си. Ако наистина имаше бомба в куфарчето, той може би щеше да я предпази, макар че се съмняваше Блан да задейства бомбата докато все още е толкова близо до нея. Но какво би станало ако Блан всъщност не можеше да я задейства, а детонаторът бе у някой, който ги наблюдава отстрани?

На лицето на французина се изписа тревога, първо заради бързината, с която Суейн бе действал и второ, заради решителността в погледа му.

— Вътре има само документи — каза той отваряйки куфарчето.

Ключалките се отвориха и той повдигна капака, показвайки им купчинка листи вътре. То имаше вътрешен джоб и той го отвори, за да може Суейн да погледне, след което повдигна и купчинката листи.

— Можете да ми вярвате — той го гледаше в очите, докато говореше и Суейн разбра посланието му.

Напрежението го напусна и той махна ръката си от дръжката на пистолета.

— Съжалявам — каза Суейн — Покрай Родриго Нерви не оставям нищо на случайността.

Лили го удари изотзад.

— Какво си мислиш, че правиш?

Можеше да се очаква от нея да се ядоса, от това че се опитва да я защити. Ако се бе сетила какво можеше да стане, тя самата би застанала пред него, за да го предпази, но тя имаше толкова опит в тези неща, колкото и самия Блан и в първия момент не бе разбрала логиката на действията му. Суейн не би се извинил за това, че е направил нещо, което тя самата би сторила. Той я погледна изпод вежди и само каза:

— Успокой се.

Лили го изгледа яростно, нарочно го заобиколи и отново седна на пейката.

— Моля седнете, мосю Блан — каза тя на перфектен френски.

Развеселен, Блан хвърли един поглед на Суейн и седна до нея.

— Казахте, че няма да успеем да влезем незабелязани — напомни му Лили.

— Да, допълнителните охранителни мерки напоследък правят това много трудно; особено през нощта, когато на всеки вход има допълнително хора, както и във всеки коридор. През деня всъщност има по-малко охрана, защото има повече работници.

Логично е, помисли си Суейн. Не беше приятно за тях самите, но бе логично.

— Предлагам да ви вкараме вътре през деня.

— И как ще го направите? — попита Свен.

— Уредил съм по-малкия Нерви, Деймън, да ви наеме. Той пристигна от Швейцария, за да помага на брат си. Познавате ли го, мадмоазел? — обърна се той към Лили.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не. Той постоянно беше в Швейцария. Доколкото знам, е нещо като финансов гений. Но защо ще му трябва да наема някого и за какво? Обикновено Родриго върши това.

— Както казах, той дойде, за да поеме част от административната тежест в работата. Той иска да наеме външна фирма, която да огледа охранителната система и да се погрижи да я

направи възможно най-сигурна. И понеже става въпрос за лабораторията, Родриго се съгласи.

— Родриго знае как изглеждам — напомни му Лили. — Всички, които работят за него знаят.

— Но не познава мосю Суейн, нали? — каза Блан — Това е много благоприятно, а и вярвам, че имате доста умения в дегизировката?

— Донякъде, да — съгласи се Лили, учудена, че той знае нещо по въпроса.

— И този Деймън, ще ни наеме, без да ни е виждал? — попита Суейн със съмнение.

Блан леко се усмихна.

— Беше ми дадена задача, да му намеря някого. Той ми вярва и няма да постави под съмнение избора ми. Той самия ще ви преведе през охраната, до лабораторията — Блан разпери ръце — Какво повече да искаме?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Работата не е лесна — каза Суейн. С оглед на по-голямо уединение, тримата се бяха преместили в едно кафене, където седнаха на най-отдалечената от всички маси и разгледаха съдържанието на куфарчето.

Говореше се както на френски, така и на английски, защото се оказва, че така им е най-лесно. Блан се изразяваше по-добре на родния си език, а Свен го разбираше достатъчно и обратно. Без да си дава сметка, Лили използваше и двата езика, в зависимост към кого се обръщаше.

— Ще ми трябва поне една седмица, за да напазарувам — допълни Суейн.

Раздразни го, когато веднага след думите му, Блан погледна към Лили, като че ли за потвърждение. Тя сви рамене и каза:

— Аз нищо не разбирам от експлозиви. Суейн е експерта.

Не беше ѝ казал, че е експерт, но високо оцени гласуваното му доверие. Всъщност, той знаеше как да се справи с детонатор и експлозив.

— Фалшивата ни история, която сте подготвил за Деймън е добра — обясни той — но трябва да се погрижим да я подкрепим с доказателства. От това, което знам, този Деймън не е глупак.

— Не — измърмори Блан, — съвсем не е.

— А можем да се обзаложим, че Родриго ще прояви поне толкова любопитство, че да провери препоръките ни.

— Поне толкова — съгласи се Лили. — Ако има време ще направи пълно разследване.

— Ще трябва да се погрижим да няма толкова време. Ще трябва да поставим експлозивите още първия път, когато влезем, защото може и да нямаме втори шанс. Деймън толкова голямо доверие ли ви има, че да ни вкара в лабораторията преди Родриго да е направил пълно проучване?

— Вярва ми — отговори Блан без колебание. — Ще му кажа, че самия аз съм ви проучил напълно.

Свен понечи да попита, дали Деймън не знае, че Интерпол не се занимават с разследвания, но преглътна думите си, понеже нямаше как да обясни на Лили от къде знае, че Блан е от Интерпол. Французинът не бе единствения, който трябваше да внимава какво казва при този разговор.

— Ще ни трябва някакъв камион или микробус, визитни картички, бланки, работни дрехи — всички подробности за един бизнес. Микробусът ще може да събере всичко, което ни трябва; документите тук ми дават някаква представа за площта, която ще трябва да покрием. Предполагам не знаете, къде точно в комплекса се намира самата лаборатория?

Блан поклати отрицателно глава.

— Нито мога да съм сигурен, че всичко, за което трябва да се погрижите, е в една зона. Архивите, например, може да са разпръснати навсякъде в комплекса, макар че би било проява на немарливост, не мислите ли?

— Или може да е проява на хитрост. Може да има резервни копия, които да подсигурят опазването на архива във всички случаи. Това е нещо, което ще трябва да разберем, докато сме там. Дали Деймън може да повика д-р Джордано лично да ни разведе? Става въпрос за сигурността на личната му работа все пак и той може да ни покаже къде какво се пази, за да се погрижим навсякъде да е безопасно — каза Лили.

Работеха с много неизвестни, но Суейн си спомни способността на Лили, да разчита хора. Това бе една от причините той да се държи абсолютно естествено с нея. Не бе искал тя да усети никакъв фалш у него. Лили се бе срещала вече с д-р Джордано и имаше изградена представа за него. Той беше човек, който се гордее с работата си, каза им тя. От професионална гледна точка, беше истински гений. Тя мислеше, че имат добри шансове да получат обиколка на комплекса, водени лично от него. В крайна сметка, веднъж вече труда му бе унищожен. Той не би искал това да се повтори. В очите на Блан се появи нова загриженост.

— Ще задействате ли експлозивите, когато наоколо има толкова много хора, или ще изчакате нощта?

— Не можем да рискуваме някой да забележи пакетите, ако ги оставим до през нощта. Ще трябва да детонираме възможно най-скоро след поставянето им.

— Може да организираме учение за действие при бомбена заплаха — предложи Лили. — Да разпространим информация, че по някое време през деня ще се задейства алармата и всички трябва бързо да се евакуират. Ако някой види нещо съмнително, сигурно ще помисли, че е част от учението. Всъщност, може да се възползваме от това; да им кажем, че в цялата сграда са разположени фалшиви експлозивни, а тестът е дали всички ще бъдат забелязани по време на обичайната работа на персонала. Няма да се изисква да провеждат специално търсене, а просто да си отворят очите. Ще има награда за всеки, който забележи поставен експлозив. Ще им се каже да не ги пипат, само да съобщят за местоположението им.

— Да направим работниците част от целия план? — Суейн притвори очи, докато обмисляше идеята.

Това би извадило доста от неизвестните извън уравнението, защото означаваше, че от тях двамата ще се очаква да обикалят наоколо и да поставят заплашително изглеждащи пакети. Д-р Джордано можеше даже да им покаже някои добри места за скриване на експлозивни. Планът бе толкова коварен и самонадеян, че едва ли някой щеше да се усети. Най-големия проблем щеше да бъде да дегизират Лили толкова добре, че д-р Джордано да не я познае.

— Това е направо дяволски план. Харесва ми. Дори ще имаме оправдание, за това че сме внесли експлозивни, ако ни усетят. Можем да кажем, че сме искали да покажем на работниците, как точно изглежда Семтекс С-4, за да могат да го разпознават в бъдеще.

— Ще използвате пластичен взрив? — попита Блан.

— Най-безопасно е — за този, който работи с него, имам предвид — а и най-стабилен.

Суейн не беше сигурен кое от двете би успял да си набави — Семтекс или С-4 — но по отношение на работата, между тях нямаше голяма разлика. И двата бяха стабилни и мощни, а за експлозия и на двата им трябваше детонатор. Може би Семтекс щеше да е по-лесен за намиране тук, защото се произвеждаше в Чехия, но новата му версия губеше пластичността си след три години, така че ако станеше така, че да работи със Семтекс, трябваше да се увери, че не е с изтекъл срок.

— Уговори нещата така, че да се срещнем с Деймън точно след една седмица — каза Суейн на Блан — ще се чуем, ако има някакво забавяне на необходимите доставки.

— Искате да се срещнете в събота?

— Ако в събота има по-малко работници в комплекса, още по-добре.

— Да, разбирам. Ще се опитам да уредя срещата за този ден.

— Има и още нещо — каза Лили.

— Да, мадмоазел?

— Таксата от един милион долара. Искам да се преведе по сметката ми, преди да започнем. Ще ни трябват пари, за да закупим всичко.

Блан изглеждаше стреснат.

— За американски долари говорим — уточни Лили. — Такава беше уговорката.

— Да, разбира се. Ще се погрижа.

— Това е номера на сметката ми и името на банката — тя ги написа на едно листче и му го подаде. — Ще проверя салдото в понеделник след обяд.

Блан взе листчето. Суейн си помисли, че той все още изглеждаше шокиран; като че ли не можеше да повярва, че Лили все пак ще вземе парите, вместо да направи всичко на добра воля, просто защото така е редно. Суейн беше сигурен, че тя би свършила работата, дори ако трябваше сама да плати, но след като Блан бе предложил, не беше глупава да откаже толкова пари. Той плати за кафето, докато Лили подреди всичко обратно в куфарчето и протегна ръка на Блан, но французинът, вместо да се здрависа с нея, поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна. Раздразнен от постъпката му, Суейн издърпа ръката ѝ от неговата и каза:

— Стига с тези глупости. Тя е заета.

— Аз също, мосю — промърмори Блан. — Но това не означава, че не ценя красотата.

— Радвам се за теб. Сега иди да оцениш някоя друга.

— Разбирам — каза Блан и отново в гласа му се долови по-дълбоко значение.

Лили се кикотеше, докато се отдалечаваха.

— Французите целуват ръка. Не влагат в това кой знае какво значение.

— Глупости. Нали е мъж? Естествено, че ще влага по-голямо значение.

— Знаеш това от личен опит ли?

— Разбира се — той взе ръката и в своята. — Проклетите французи целуват всичко, до което се докопат. Не се знае къде са били устните му преди това.

— Да си сваря ли сега ръката, за да убия бацилите?

— Не, но ако отново те целуне, ще му сваря устните.

Тя се засмя и се облегна на рамото му. По страните ѝ изби лека руменина, което му подсказа, че все пак по някакъв начин, сприхавото му настроение я забавляваше. Докато вървяха, той обгърна с ръка раменете ѝ и я прегърна.

Цяла седмица! Въпреки факта, че щяха да бъдат доста заети през това време, Суейн се чувстваше като осъден на смърт, който току-що е бил помилван. Щеше да я има още поне седем ноци. След това Франк вече можеше да е достатъчно добре, за да говори по телефона, ако не настъпеха усложнения.

— Не се опитвах да те лиша от парите — изведнъж каза Лили и насочи вниманието му обратно към себе си. — Ще ти превода половината.

— Дори не съм мислил за парите — каза абсолютно искрено. Той работеше за сметка на Чичо Сам, дори и действията му да не бяха предварително съгласувани. Заплатата му течеше. — Задръж парите. Имам си, а разбрах, че ти си похарчила вече спестяванията си — това също бе абсолютно вярно, макар че дали тя щеше да доживее да се радва на парите беше въпрос, на който никой не можеше да отговори.

Трябваше да доживее, помисли си той. Нямахше да го понесе иначе. Франк просто трябваше да разбере, че така е по-правилно.

Същата вечер, докато бяха в хотелската стая, Лили се приближи към него, докато той разглеждаше плановете и схемите от куфарчето. Много услужливо, Блан бе отбелязал предназначението на всяко от помещенията, така че Суейн можеше точно да определи каква площ ще трябва да покрият. Нямахше да им се налага да сринат всичко, само някои избрани части от комплекса. Например, нямахше нужда да взривяват баните и заседателните зали; това щеше да бъде напразно

употребен експлозив. Щом успееше да определи колко квадратни метра застроена площ трябва да съборят, щеше да може и да изчисли колко експлозив ще им трябва. Лили се наведе и се отпусна върху гърба му, като остави ръцете си свободно да висят край тялото му. Целуна го зад ухото.

— И аз те обичам — каза тя с тъга в гласа. — Или поне така мисля. Доста съм сигурна, де. Чак е страшно, нали?

— Адски страшно — той остави химикалката, с която записваше изчисленията си и се обърна, така че да може да я сложи да седне в скута му. — Мислех си, че просто ще се позабавляваме; после, без да се усетя, вече се притеснявах дали си яла достатъчно на закуска. Ти си като един от онези бомбардировачи Стелт. Радарът ми изобщо не те засече — намръщи се той.

— Не съм аз виновна — запротестира тя — За нищо нямам вина. Гледах си моята работа, бях се забъркала в една малка престрелка с повече хора и ти изведнъж изскочи на сцената. Между другото, много добро шофиране показва, като обръщаше ягуара на сто и осемдесет градуса.

— Липсва ми тази кола — каза той замислено — И благодаря, мадам. На това му викат полицейски обратен завой. Използва се като искаш да обърнеш посоката, но не ти се занимава с подробности като спиране и каране на заден ход.

— Мислех, че Мерцедеса те прави щастлив.

Предния следобед бяха върнали Фиата и той си бе избрал поредната луксозна кола с мощен двигател — мерцедес S-класа. Лили се бе чувствала по-удобно във Фиата, но явно егото на Суейн бе директно свързано с броя на цилиндрите в двигателя на колата, която кара, така че се бе примирила. Фиата беше забавен, докато го имаха, но тъй като той си плащаше, можеше да го остави да кара каквото поиска. Радваше се, че във фирмата за коли под наем нямаха Ролс Ройс.

— Така е — каза той. — Никой не прави по-добри двигатели от немците. Но ягуарът беше готин, някак си. А мегана се управляваше страхотно.

Лили се зачуди как смениха темата от това, че са влюбени един в друг, към коли и двигатели. Тя обви ръце около врата му и се облегна на гърдите му. А сега накъде? А изобщо имаше ли някакъв смисъл да се тревожат за бъдещето преди изобщо да е сигурно, че имат такова?

— Остани в... — започна той, но тя не го остави да се доизкаже.

— Даже не го казвай — прекъсна го Лили — Няма начин да остана в колата.

— Ще е по-безопасно за теб — изтъкна Суейн с право.

— Но не и за теб — отвърна тя, също толкова логично. Той й се намръщи. Мразеше факта, че логиката й винаги бе също толкова непоклатима като неговата. В отговор, тя също му се намръщи, като се опита да имитира чертите му, само че карикатуризирани.

— Нямам нужда някой да ме прикрива.

— Добре, тогава аз ще го направя сама, щом няма никаква опасност.

— Мамка му — той прекара длан през лицето си и забарабани с пръсти по волана. Поне воланът беше на истинска кола — черен мерцедес S-класа. Това бе единственото му утешение в момента.

Покупката, за която бяха дошли, го изнервяше като котка с дълга опашка, в стая пълна с люлеещи се столове. Всичките му инстинкти му подсказваха, че работата може да отиде на зле. Ако беше сам, щеше да се справи по-добре; щеше да го приеме като предизвикателство към самия себе си, но сега, когато и Лили бе замесена, нещата ставаха други.

Беше му отнело три дни да намери доставчик за толкова експлозив, колкото им трябваше, а мъжът бе настоял да се срещнат в един съмнителен квартал на Париж, където трябваше да стане размяната — експлозивни срещу пари. По отношение на съмнителните квартали, Суейн предположи, че този е най-лошия в Париж. Бордеите си бяха бордеи, а той бе посещавал много такива, но тук във въздуха се носеше лоша миризма, която го караше да застане нащрек. Името на доставчика беше, до колкото се беше представил, Бернар. Достатъчно често срещано име, така че можеше и да е истинското му. Суейн се съмняваше, но това нямаше значение. Интересуваше го само да се увери, че експлозивът е годен, да даде парите и да си тръгне жив. Някои неприятни лица правеха доста пари, като продаваха една и съща стока по няколко пъти — просто убиваха клиента и прибираха парите и стоката. Най-вероятно, някои клиенти идваха с противоположната идея — да убият продавача и да си запазят парите. Печалбата все беше

добра. Всичко това означаваше, че въпросния Бернар щеше да е толкова нервен, колкото и самия Суейн, а това не беше добре.

— Не мога да ти пазя гърба от колата — каза Лили докато се оглеждаше в огледалото. Тя изпробваше дегизировките си. Сега бе облечена в черно от главата до петите, и с черно кожено палто, което и стоеше малко широко и прикриваше женствената ѝ слаба фигура. На мястото на обичайните стилни ботуши, този път бе обула тежки мотористки боти с пет сантиметрови токове, които я правеха по-висока и бяха толкова груби, че прикриваха малкия размер на краката ѝ. Беше си купила латекс с телесен цвят, с който се упражняваше да променя чертите на долната си челюст и веждите, за да изглеждат по-мъжки. Също така, носеше кафявите лещи, а русата ѝ коса бе покрита с черна плетена шапка, нахлупена почти до очите. Веждите ѝ бяха боядисани черни, за да отговарят на цвета на малкия изкуствен мустак, който бе залепила под носа си.

В първия момент, когато я видя, той бе избухнал в смях, но сега, само на светлината на приборите от контролното табло на колата, вида ѝ беше много реалистичен. Тя изглеждаше мъжествено и страшно. Беше започнала да си скъсява миглите, за да не изглеждат толкова женствени след нанасянето на спирала, но Суейн я бе спрял. Ако някой се вгледаше толкова от близо в нея, значи вече имаха проблем.

Тя държеше пистолета си в ръка. Ако и се наложеше да го използва, забавянето, докато го извади от кобура на глезена или от някой джоб, можеше да е фатално.

Суейн изобщо не искаше тя да излиза от колата. Ако можеше да стане на неговото, той би я облякъл в пълно бронезащитно облекло. Даже и той би сложил една такава жилетка. За нещастие обаче, бе загубил спора, дали да идва с него или да остане в хотела, а сега бе загубил и спора за оставането ѝ в колата. Напоследък, като че ли губеше всеки спор с нея и не знаеше какво да направи по въпроса.

Беше си помислил, дали да не я върже за леглото в хотелската стая, но все някога щеше да му се наложи да я развърже, а това беше Лили Мансфийлд, не някое мамче дошло на екскурзия. Не се знаеше какво ще направи, но беше сигурно, че щеше да го заболи.

През деня бе нахлул студен фронт и след залеза на слънцето, хладния, но приятен ден бе преминал в истински студена нощ. Въпреки това, Суейн бе оставил прозорците на колата леко свалени, за

да чуят, ако някой се приближеше. Също така бе нагласил страничните огледала да гледат надолу, за да види ако някой се приближеше пълзешком. Останалото от околността трябваше да наблюдават с очите си. Единствената посока, от която не очакваше нападение беше отвесно отгоре им, но това беше само защото бе паркирал достатъчно далеч от порутените сгради и никой не можеше да скочи.

Той изключи светлините по таблото и в колата настъпи пълен мрак. Пресегна се за ръката на Лили.

Тя носеше ръкавици, защото ръцете и я издаваха, че е жена. Това беше проблем, който все още стоеше пред нея, ако искаха да влязат в лабораторията представяйки я за мъж. Той леко стисна пръстите ѝ. Тя бе непоклатима, като скала и не показваше и най-малкия признак за нервност.

Щом се беше стигнало до тук, той предпочиташе да разчита на нея, пред всеки друг.

Една кола се появи иззад завоя и бавно се приближи към тях. Светлините ѝ бяха твърде ярки, а той долови познат писклив звук. Бернар, кучия му син, караше Фиат.

Свен веднага запали двигателя и също включи светлините си. Ако Бернар не искаше те да разберат още колко човека има с него в колата, то Суейн напълно споделяше чувствата му.

Тъй като вече бе изключил светлините в купето, лампата не се запали, за да ги издаде, когато Лили отвори врата си съвсем малко и се изниза незабелязано навън. Тя буквално изпълзя, вместо както обикновено да се изправи. Светлините на Мерцедеса заслепяваха хората във Фиата и те не я забелязаха как излезе и ничком заобиколи колата.

Суейн се изхлузи ниско на седалката, така че горната част на волана да закрие фаровете, които го заслепяваха. С тази малка хитрост успя да различи силуетите на три глави в отсрещната кола. Фиатът се приближи бавно. Когато между автомобилите останаха само около шест метра, спря. Суейн изключи дългите светлини, за да види дали Бернар ще последва примера му. Те си бяха изиграли ролята вече и не му бяха нужни. Няколко секунди по-късно, светлините на Фиата също отслабнаха.

Поне вече не бяха като слепи. Суейн погледна в огледалата си за обратно виждане, но не видя Лили.

Предната врата откъм пътническата страна на фиата се отвори и от нея излезе един висок, едър мъж с къса, тъмна брада.

— Кой сте вие?

Суейн излезе от Мерцедеса. Куфарчето на Жорж Блан беше в лявата му ръка. Не му харесваше, че вече нямаше двигател пред себе си, който да го прикрива, но се поуспокои от факта, че и другия мъж имаше само една автомобилна врата за щит, а това хич не беше много. Куршумът минава през такава врата като горещ нож през масло. Единствената част от автомобила, която можеше надеждно да предпазва от куршуми, бе двигателя.

— Суейн. А вие кой сте?

— Бернар.

— Парите са тук — каза Суейн.

— И стоката е тук — отвърна Бернар.

Господи. Суейн едва се сдържа да не прибели поглед. Звучаха като в лош гангстерски филм. Той носеше оръжието си в кобур под мишницата, под коженото сако, и затова си бе запазил дясната ръка свободна. Даваше си сметка и за другите двама в колата. Бернар не държеше оръжие в ръце, но Суейн бе абсолютно сигурен, че другите двама го държат на мушка. Всъщност, Бернар не държеше нищо в ръцете си.

— Къде е стоката? — попита той.

— В колата.

— Да я видим.

Бернар се обърна и отвори една от пасажерските врати. Извади малка чанта, издута от съдържанието си. Докато не видеше лично, Суейн не можеше да е сигурен, че чантата е пълна с експлозиви.

— Отвори чантата — даде нареждането си той.

Бернар изсумтя, сложи чантата на земята и отвори ципа ѝ. На светлината от фаровете на двете коли ясно се виждаше съдържанието — малки пакетчета, с формата на тухлички, увити в целофан.

— Извади една — нареди Суейн. — От дъното, ако обичаш, и я разопаковай.

Бернар отново изсумтя нетърпеливо, но бръкна в чантата, опипа по-надолу и извади една от тухличките, след което разкъса целофановото покритие.

— Отчупи единия ъгъл и го намачкай между пръстите си — инструктира го Свен.

— Нов е — каза ядосано Бернар.

— Не мога да съм сигурен, нали?

Още една нетърпелива въздишка. Бернар отчупи едно ъгълче и го направи на топка между пръстите си.

— Ето, виждаш ли. Мек е.

— Добре. Оценявам честността ти — каза Суейн със сарказъм. Той отвори куфарчето и показа парите. Както се бяха разбрали, вътре имаше осемдесет хиляди американски долара. Защо никой не искаше да му се плаща в евро? Той затвори куфарчето и закопча закопчалките. Бернар залепи топчето обратно към основното количество от пакета и го пусна в чантата. На устните му се изписа усмивка.

— Благодаря, мосю. Сега ще взема парите и ако сте много внимателен, всичко ще мине добре.

— Мосю! — гласът беше на Лили; толкова тих, че само Суейн и Бернар можеха да я чуят. — Погледнете надолу — той замръзна, когато чу този неочакван глас. Погледна надолу, но не видя нищо. Фаровете му пречеха. — Не ме виждате, нали? — гласът на Лили бе толкова тих, че ако Суейн не знаеше, че е жена, никога не би заподозрял. — Но аз ви виждам. От този ъгъл, страхувам се, най-удобно ще ми е да ви уцеля в тестисите. Куршумът ще продължи нагоре, и ще разкъса още много други вътрешности. Може да оживеете, но дали ще ви се иска?

— Какво искаш? — дрезгаво попита Бернар, макар и да знаеше.

— Само стоката — отговори му Суейн. Чувстваше, че и неговите думи можеха да прозвучат дрезгаво. Заплахата, която Лили бе отправила, бе накарала и неговата кръв да истине. — Парите са си ваши. Не сме измамници, но и не обичаме да ни мамят. Сега много спокойно ще направим размяната. После ще кажеш на шофьора си да даде колата назад, а ти ще вървиш след нея. Не се качвай в колата, докато не стигнете края на пресечката. Ясно ли е?

Докато не се качеше в колата, Бернар бе открита мишена. Това, че щеше да върви след колата беше гаранция, че шофьорът няма да я блъсне в Мерцедеса, докато Лили беше все още отдолу. Мерцедесът беше по-тежък, но все пак един силен удар от страна на Фиата щеше да го отмести на известно разстояние. Много внимателно, Бернар се приближи.

— Не правете нищо — каза той на висок глас, за да го чуят спътниците му във Фиата.

Суейн му подаде куфарчето с лявата си ръка, а Бернар подаде чантата с експлозивите със своята лява. Суейн пусна куфарчето и, за части от секундата, Бернар държеше и двете, но тогава лявата ръка на Суейн стисна дръжката на чантата и я пое в свое владение. Дясната му ръка бе във вътрешността на сакото му. Бернар се отдалечи, стискайки куфарчето.

— И двамата изпълнихме уговорката си, — избръщолеви той. — Няма нужда от паника.

— Не се паникьосвам — спокойно отвърна Суейн — но и твоята кола не се отдалечава, така че може скоро да откача.

— Идиот — яростно извика Бернар; дали на шофьора си или на Суейн, не стана ясно. — Карай назад до ъгъла, бавно. Не стреляй! — сигурно си представяше как всеки момент един горещ куршум ще се забие в топките му.

— Лили — прошепна Суейн — излизай изпод колата веднага!

— Вече излязох — каза тя от другата страна. Отвори врата и се плъзна вътре.

По дяволите, не беше изчакала да види, дали Бернар ще направи всичко, както му беше наредено, но от друга страна, колко мъже на света не биха се съобразили с тази конкретна заплаха? Суейн хвърли чантата в скута ѝ, след което бързо влезе в колата и включи на задна скорост. Завъртя колата обратно с едно рязко движение на волана, след което ускори под звука на пищящи гуми. Зад тях се тръшна врата на кола; особено ясно се чу пискливия звук на двигателя на Фиата, докато се опитваше да ускори и да ги догони. Суейн си помисли, че звучи като шевна машина. След това изведнъж зад тях се чу остър пукот.

— Копелето стреля по нас — каза мрачно той. Ако отново му се наложеше да сменя колата щеше адски да се ядоса.

— Няма проблем — каза Лили като свали прозореца си и застана на колене. — Аз ще им отговоря подобаващо.

Стрелбата от подвижна платформа към движеща се цел повече прилича на молитва за чудо, отколкото увереност в собствените възможности, но Лили се закрепил колкото може по-стабилно, с тяло наполовина провесено през прозореца, внимателно се прицели и

стреля. Зад тях Фиата рязко сви настрана, след което отново пое по права линия, което им показва, че е уцелила поне предното стъкло.

Суейн натисна педала на газта до ламарината и отпусна юздите на всички коне под капака. Фиатът започна бързо да изостава и той се ухили самодоволно, като си представи как тримата с всички сили въртят педалите, а коленете им стигат чак до ушите.

— Какво толкова смешно има? — попита Лили.

— Ако още карах шевната машина нямаше да успеем.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

— Изплаши ме до смърт — каза сърдито Суейн като съблече коженото сако и го хвърли на леглото, след което свали и кобура с пистолета.

— Защо? — попита нежно Лили, отново подаде се на странния импулс, който усещаше, всеки път, когато видеше сакоето му. Тя го взе в ръце и погали меката кожа, после го облече. Беше ѝ прекалено голямо, разбира се. Висеше на раменете, а ръкавите бяха доста по-дълги от ръцете ѝ, но още бе топло от тялото му, а кожата беше толкова приятна на пипане, че тя почти замърка от удоволствие.

— Какво правиш? — попита той, разсеян от действията ѝ.

— Пробвам ти сакоето — отговори тя, поглеждайки го с поглед, който казваше „Според теб какво може да правя?“

— Като че ли има някакъв шанс да ти стане?

— Не, просто исках да го пробвам — Лили се зави плътно в дрехата и застана пред огледалото, след което нямаше друг избор, освен да се засмее, при вида на самата себе си. Още носеше мустака и черните дрехи, а плетената шапка все още бе нахлузена ниско над очите ѝ. Изглеждаше като хибрид между уличен пънкар и Чарли Чаплин.

Развеселена, тя отлепи мустака и започна да сваля латекса, с който променяше чертите на лицето си. Махна плетената шапка и прокара ръце през косата си, за да ѝ придаде обем. Все още приличаше на клоун и затова свали сакоето и го хвърли обратно на леглото. Седна и започна да сваля ботушите си.

— И защо те плаша? — попита тя, връщайки се на темата от преди малко.

— Ти не ме плашиш. Аз ужасно се страхувам за теб. Макар че и моите топки се свиха, като те чух да казваш на Бернар къде мислиш да го простреляш, но мисля, че всеки мъж така би реагирал. Поне той се уплаши много. Боже, Лили, ами ако с Фиата бяха блъснали Мерцедеса, докато беше отдолу? Знаеш ли... Какво правиш?

— Свалям си дрехите — отвърна тя отново с онзи поглед. Беше стигнала до бельото си. Разкопча сутиена и го пусна на леглото. След това се измъкна и от бикините. Съвсем гола, тя отново взе самото му и го облече. Върна се пред огледалото.

Така вече беше по-добре. Тялото ѝ все така се губеше в дрехата, но сега беше секси, с разрошена коса и голи крака. Сложи ръце в джобовете и сви рамене; обърна се да се види в гръб.

— Обичам това сако — изгука тя повдигайки долния ръб точно толкова, колкото да се покажат извивките на задника ѝ. Усети, че се задъхва и ѝ става горещо, като че ли някой бе увеличил климатика в стаята. Вдигна долния ръб още малко.

— Ако го искаш, твое е — каза дрезгаво той. Очите му се бяха навлажнили. Приблужи се до нея изотзад и я хвана за задника с две ръце. — Само не ти разрешавам да го носиш заедно с други дрехи.

— Това е голямо ограничение — опитваше се с всички сили да успокои дишането си. Зърната на гърдите ѝ бяха станали толкова твърди, че я боляха. Откъде дойде това изгарящо желание? Не знаеше, но мислеше, че ще умре, ако той не влезе в нея веднага.

— Или се съгласяваш или не — усещаше горещите му длани върху бузите на задника си.

— Ами добре, ще го взема — извади ръце от джобовете и погали ръкавите. — Много си твърд... в преговорите.

— И не само там — измърмори той, докато посягаше да разкопчее ципа на панталона си. — Наведи се.

Тъй като цялото ѝ тяло се бе размекнало, вътрешните ѝ мускули се бяха свили силно, образувайки последна преграда срещу необузданото желание, което я бе обхванало. Наведе се напред и подпря ръцете си на стената, изправяйки се на пръсти, като в същото време сви колене. За момент спря да диша, докато той вкара широката глава на пениса си в нея, след което с рязко движение влезе целия. Хвана я за бедрата, застопорявайки тялото ѝ срещу тласъците си.

Краката ѝ почти се отлепиха от пода, а главата ѝ се удари в стената. Той изпсува и пъкна ръка под корема ѝ, придържайки я, докато я завъртя и я отнесе в леглото. Не излезе от нея и не смени позата, само я наведе над леглото и продължи ритмичните движения.

Обикновено на Лили ѝ трябваше директна стимулация, за да стигне до оргазъм, но в този случай желанието ѝ беше толкова силно,

че само триенето от дългите му движения напред и назад вършеха работа. Имаше нещо особено в комбинацията от адреналин, меката кожа на дрехата върху голото ѝ тяло, знанието, че е съвсем гола, като изключим сакото, докато той си беше напълно облечен и примитивната поза, в която бяха. Тази комбинация я караше да се чувства неземно. Тя притисна краката си един в друг, стягайки се около пениса му. Чувството от следващото му проникване дълбоко в нея беше всичко, което ѝ трябваше, за да свърши. Едва сдържайки един писък, тя зарови лице в покривката на леглото и стисна здраво плата в юмруци, докато спазмите на оргазма разтърсваха цялото ѝ тяло.

Суейн се наведе над нея, поставяйки ръце от двете страни на раменете ѝ и тласкайки толкова силно, че при всяко навлизане тялото ѝ се разтърсваше. Той нададе гърлен звук, а пениса му стана невероятно твърд; след това започна да тласка на по-къси движения и гърба му се изви на дъга, посрещайки идващия оргазъм.

Пет минути по-късно двамата успяха да се размърдат.

— Не мърдай, — каза с дълбок глас той и се отдръпна назад, повдигайки коженото сако, така че да открие задника ѝ. — О, да. Мисля, че току-що открих един фетиш.

— Моят или твоят? — успя да попита тя. През тялото и все още преминаваха малки светкавици, а подозираше, че и той ги усеща, защото още не бе омекнал много.

— Кой го е грижа? — издиша тежко и силно стисна бузите на задника ѝ, след което ги разтвори и прокара палци надолу по цепката докато стигнаха мястото, където чувствителната ѝ плът бе силно разтегната около все още твърдия му член.

Цялото ѝ тяло се стегна, докато той я галеше, след което отново се отпусна под ласките му.

— Това не е нормално — промърмори сънливо тя — Тази вечер стреляха по нас. Трябва да сме притеснени, а не възбудени.

— Адреналинът прави странни неща с тялото и трябва да се изразходи по някакъв начин. Но ако винаги реагираш така, ще започна самия аз да стрелям по теб.

Лили се разтресе от смях и го накара да излезе от нея. Пъшкайки, той се изправи и започна да сваля дрехите си.

— Хайде набързо да се изкъпем. Изпотил съм се.

Тя свали сакоето и влезе с него в банята. Повече би ѝ харесала една дълга вана, но се страхуваше, че ще заспи в нея, затова трябваше да се задоволи само с душ. Освежена от топлата вода, тя облече чисто бельо и една от неговите ризи, както и чифт чорапи, за да не ѝ е студено на краката. Стаята беше доста разхвърляна; навсякъде имаше разпилени дрехи, но сега не беше в настроение да подрежда и освен че закачи коженото сако — а трябваше да се грижи добре за него. Явно и той нямаше желание да събира дрехите си. Вместо това, след като нахлузи чифт панталони без нищо друго, Суейн отвори чантата и започна да проверява калъпите Семтекс.

Хубавите отиваха на една страна, лошите на друга. След като извади всички калъпи от чантата, се оказа, че има само пет, които бяха прекалено стари.

— Всичко е наред — каза той — има достатъчно годни. Бях предвидил, че някои няма да стават; за всеки случай — той започна да прибира годните обратно в чантата.

Лили побутна един от негодните калъпи и попита:

— А с тези какво ще правим?

— Предполагам, че няма да е добра идея да ги хвърлим в кошчето за боклук. Единственият начин, който знам, е да ги изгорим или да ги взривим, така че ще трябва да ги вземем с нас в лабораторията и да опитаме да ги взривим с останалите. Дори и ако не гръмнат, ще изгорят в пожара — Суейн се бе сдобил и с универсален инструмент за монтаж — нож, клещи, малко трионче и какво ли още не. Всичко събрано в един удобен комплект, който бе строго забранен при полети на всички авиокомпани. С помощта на ножчето, той маркира негодните калъпи, за да не ги бърка с останалите. После ги върна в чантата, а нея прибра на най-горния рафт в гардероба.

— Надявам се хотела да е достатъчно изискан, за да няма любопитни камериерки — каза той и се прозя. — Малко съм добре ще ми се отрази. На теб спи ли ти се?

От както излязоха от банята, на Лили ѝ се приспиваше все повече с всяка минута. Прозявката му веднага я зарази.

— Почти заспивам. Какъв е следващия ни ход?

— Трябват ни детонатори с радиоуправление. Ще трябва да сме на безопасно разстояние, когато задействам експлозивите, а стотици метри фитил из лабораторията може да предизвикат съмнения. След

като се сдобием с хардуера, ще помислим и за страничните неща — визитки и работни дрехи, микробус... Няма да е трудно да ги намерим, а една магнитна табела от страни на микробуса ще е достатъчна за персонализацията му.

— Значи тази вечер няма какво повече да направим?

Суейн отново се прозя.

— Аз гласувам да си лягаме.

След оттичането на адреналина от телата им и успокоителното действие на секса, Лили усещаше как костите ѝ стават като че ли гумени. Тя се обърна към леглото и го остави да се погрижи за лампите. Беше толкова уморена, че само си свали чорапите и се хвърли между завивките. Смътно усети, че той съблича ризата ѝ, която бе облякла, след което издърпа надолу и свали бикините ѝ. Можеше да спи достатъчно комфортно и с тях, но ѝ харесваше да е гола е обятията му. Въздъхна, когато той също легна и се притисна до нея. Ръката ѝ погали гърдите му.

— Обичам те — измърмори едва-едва. Ръцете му я прегърнаха малко по-силно.

— И аз те обичам.

Усети устните му да я целуват по главата, след което всичко угасна.

Суейн дълго лежа буден тази нощ. Притискаше я към себе си и се вираше в мрака.

В уречения ден, събота, Лили прекара доста време пред огледалото. Дегизировката ѝ трябваше да е възможно най-добрата, или всичко щеше да пропадне, ако д-р Джордано я разпознаеше.

Изборът ѝ беше да подстриже късо косата си и да я боядиса, или да си купи нова перука. Нямахше нищо против оцветяването, но не ѝ се искаше да я подстригва, освен в краен случай. За щастие, в Париж се продаваха много добри перуки. Лили си купи една, която бе малко дълга за мъж, но не чак толкова неестествено. Относно цветовете, не искаше да повтаря кафявия, който бе използвала за самоличността на Денис Морел, както не искаше да използва и естествения си цвят. Оставяше ѝ само черно или червено като възможности. Избра първото, защото другото рядко се срещаше. Основната част от населението на

планетата има черна коса. Върху перуката сложи шапка с козирка, носеща инициалите на измислената им фирма за охранителни системи — Суейн Секюрити Контрактърс ООД. Беше си избрал американско име, тъй като нямаше никакъв шанс да убеди, когото и да е, че не е такъв.

Лили бе експериментирала и с латекса, който използват при снимки на филми. Не бе изобщо толкова добра колкото професионалистите, но нямаше възможност да натрупа техния многогодишен опит и техника. Можеше малко да разшири долната си челюст и да направи основата на носа си по-широка, като по този начин чертите ставаха типично римски. Това бе единственото, за което се сещаше, по отношение на профила си, който бе толкова специфичен, колкото и цвета на очите ѝ. Също така тя потъмни миглите си и сложи мустак, с който да скрие характерната си, пълна горна устна. Беше се отказала от опитите да увеличи обема на веждите си, защото никога не се получаваше и заприличваше на неандерталец. Тъмно кафяви леци — по-тъмни от тези на Денис Морел — и очила с телена рамка завършваха новият ѝ образ. Много умения се изискваха за основата, която оцветяваше латекса, за да стане същия като кожата ѝ, защото не искаше някой да забележи, че носи грим.

Със същия материал беше запълнила дори малките дупки на ушите си. Един мъж може да има дупка на едното ухо; може дори да ходи с обеца на работа, но повечето мъже определено нямаха дупки и на двете уши. Лили предполагаше, че все някои имат, но не искаше нищо във външния ѝ вид да привлича внимание.

Студеният фронт, който бе дошъл в началото на декември все още не бе отминал, което беше чист късмет. За да прикрие фигурата си, Лили бе навила широка еластична превръзка около гърдите си, а тъмносиния работен комбинезон беше достатъчно широк, за да скрие формата на бедрата ѝ. Времето беше достатъчно студено, за да може да си позволи да добави и лека жилетка от изкуствена материя върху всичко останало, а това вече напълно прикри фигурата ѝ. Работни обувки с дебели подметки и токове добавиха пет сантиметра към ръста ѝ. Ръцете обаче си оставаха проблем. Беше си отрязала ноктите късо и не ги беше лакирала, но пръстите ѝ бяха тънки и определено женствени. Времето позволяваше да носи ръкавици навън, но на закрито? Не можеше да помага на Суейн да поставя зарядите и да си

държи ръцете в джобовете в същото време. Единственото, което можеше да направи, е да подчертае вените със сини сенки, за да ги накара да изпъкнат и, като последен щрих, да залепи лепенки на два от пръстите си, за да опита да изглежда като някой, който работи с ръцете си. Поне нямаше да ѝ се налага да говори много. Суейн бе говорителя на групата. Тя беше само работник. Можеше да си преправя гласа на по-нисък, но ѝ беше трудно да го прави постоянно. За да задрезгавее, се беше принудила да кашля известно време, за да се разрани гърлото ѝ. Суейн, разбира се, намираше дрезгавият ѝ глас за много секси. Лили започваше да си мисли, че дори да кихне, той ще го сметне за секси. Честотата, с която правеха любов през изминалата седмица и половина, я караше да мисли, че я е излъгал за възрастта си и по-скоро е на двадесет и две, с преждевременно побеляваща коса. Не че не я ласкаеше вниманието му; всъщност тя поглъщаше жадно всеки жест, като цвете, на което му е липсвала вода.

Въпреки всичко, не беше като да не са свършили нищо друго, освен да се чифтосват като зайци. Явно, или Суейн имаше дарбата да намира мръсотии на града, или имаше някои наистина съмнителни познати. Докато Лили, винаги дегизирана, се бе занимавала с подробностите около снабдяването — като намирането на микробус, който да отговаря на изискванията им и поръчването на две магнитни табели и визитни картички, бланки с много официални технически списъци по тях и логото на фирмата отгоре, папки, множество инструменти, работни дрехи и обувки — Суейн се бе запознал с някои доста неприятни типове, за да купи детонаторите, които им трябваха.

Той искаше да направи дистанционното управление сам; казваше, че е лесно, ако имаш каквото и да е, например от някоя играчка — кола или самолет — но реши, че използването на уникално устройство ще придаде много професионален вид на работата и се бе пазарил и мрънкал за цената няколко дни.

След това, с помощта на чертежите, които имаха, той се бе заел да избере най-подходящите места, където да сложат експлозивите, както и да изчисли, колко мощ ще им трябва. Лили никога до сега не бе мислила за разрушаването от математическа гледна точка, макар и да знаеше, че Аврил много се бе гордял, че пресмята силата на заряда точно колкото да свърши работа и нищо повече. Суейн ѝ бе обяснил всичко и я бе затрупал с числа, като че ли бяха нещо, което се

предполагаше, че всеки трябва да знае — толкова Семтекс ще нанесе толкова поражение. Той използваше термините „пластика“ и Семтекс като взаимозаменяеми, но когато го попита, ѝ каза, че все пак не са едно и също. С-4, пластичния експлозив и Семтекс са в една и съща група експлозиви, а пластиката била най-употребявания термин, обобщаващ всички в едно, макар и да не било така. Лили мразеше разминаванията в подробностите. Твърде често животът ѝ бе зависил от правилното подреждане на дребните неща, така че настоя да казва Семтекс, когато говори за Семтекс. Суейн бе побелел очи при това, но ѝ бе угодил.

Той посвети часове на това, да ѝ обяснява къде да постави заряд и как да сложи детонатора. Детонаторът беше лесната част, но той много държеше на това, къде се поставя заряда. Беше обозначил местата с номера, подготвил зарядите за всяко от тях и надписал самите пластични блокчета спрямо мястото, където трябваше да се поставят. Двата бяха научили всичко това наизуст, бяха запомнили плановете и бяха отишли извън града, където Суейн обозначи разстоянията, за да добият по-добра представа за размерите на комплекса и колко време ще им трябва да свършат работата.

Добрата новина беше, че имаха официална причина да бъдат в комплекса. Лошата беше, че в зависимост от това какво ще намерят вътре, поставянето на зарядите можеше да отнеме два часа, или дори повече. Колкото по-дълго време прекараха вътре, толкова по-голяма ставаше опасността да ги разкрият. Суейн беше в безопасност, но Лили не, особено, ако по някаква причина, се появеше и Родриго. Той щеше да бъде уведомен от Деймън, че някакви „експерти по сигурността“ обикалят из сградата и можеше да полюбопитства. Ако все пак се появеше, Суейн щеше да се заеме с него, докато тя си намираще някъде другаде работа и се надяваше, че Родриго няма да настоява да се запознае с втория „експерт“.

По отношение разпознаването на Лили, д-р Джордано беше другия проблем. По същия начин, тя щеше да се опита да не привлича вниманието му, макар че с него щеше да е по-трудно. Все пак, сградата бе поверена лично на него, а работата му беше гордостта и радостта на живота му. Той щеше силно да се интересува от мнението на Суейн за съществуващата система за сигурност и тъй като се предполагаше, че Суейн е собственика на ССК, той щеше да е повече във фокуса на

вниманието от Лили, но не можеха да се надяват тя да го избегне напълно.

Двамата не бяха забравили, че се очакваше това да е последния ден от живота на доктора. Лили си спомни, колко мило се бе държал с нея, когато бе толкова болна, но в същото време знаеше, че той стои в основата на злия план. Докато беше жив, знанието му как да се видоизмени вируса, така че да се предава от човек на човек, можеше да се използва за причиняване на пандемия. Ако не птичи грип, щеше да е нещо друго. Вирусите бяха достатъчно смъртоносни и без неговата помощ. Пандемията можеше да се получи и без него. Лили в никакъв случай не би позволила, появата ѝ умишлено да се използва, за да могат някои хора да изкарат много пари. Планът беше, след като зарядите бъдат поставени, да се проведе инсценирано учение за действия в случай на бомбена заплаха, за да се провери за колко време ще се евакуира сградата. Когато всички излязат, Суейн щеше да детонира зарядите, а почти едновременно с това Лили щеше да убие д-р Джордано. Ударната вълна и пожара след експлозията със сигурност щяха да причинят паника, а може би и някои наранявания. Те двамата щяха да си сложат тапи за уши преди експлозията и щяха да се постараят да застанат зад нещо, което да ги предпазва. В хаоса след това, щяха да се качат в микробуса и да изчезнат — или поне така се надяваха. Нищо не беше сигурно.

Един луксозен хотел не беше най-подходящото място за подготовка на зарядите. Всичко трябваше да се прибира и почиства преди идването на камериерката, а не искаха да държат експлозивите в микробуса, след като са готови, в случай че някой го разбиеше, за да открадне каквото намери вътре. Последното нещо, което искаха беше някой бродяга да се окаже с толкова Семтекс в ръцете си.

— Готов ли си Чарлс? — попита Суейн.

Чарлс Фурние беше името, което бяха избрали за Лили. Той толкова го бе харесал, че я наричаше Чарлс дори когато бяха сами.

— Мисля, че по-добре няма да стане — отговори тя, стана от табуретката пред огледалото и направи един пирует, до колкото можеше с грубите обувки. — Добре ли изглеждам?

— Зависи какво разбираш под „добре“ — каза той. — Не бих те поканил на среща, ако това имаш предвид.

— Значи е добре — каза тя доволно.

Суейн се ухили.

— Дори не искам да те целуна. От този мустак ме побиват тръпки.

Той току-що бе приключил с опаковането на зарядите експлозив; някои бяха прибрани в чантата, с която ги бяха получили, а други в една кутия. Детонаторите бяха отделно — за допълнителна сигурност, Суейн беше извадил и батериите от дистанционното управление.

Беше облечен в работен комбинезон, като нейния, с логото на ССК избродирано на левия джоб, но под него носеше бяла официална риза и вратовръзка, за да се обозначи като началник и да привлече вниманието. Комбинезонът бе разкопчан достатъчно, за да се вижда вратовръзката, а беше и достатъчно широк, за да не се забелязва пистолета му, който носеше в под мишницата. Лили бе избрала добре познатия кобур за глезена, макар че с тези тежки работни боти, достъпът ѝ до оръжието бе по-труден от обикновено. Все пак нямаше да участват в състезание за бързо вадене на оръжието. Когато му дойдеше времето, ако всичко се развиваше по план, щеше да има достатъчно време да извади пистолета си.

Суейн носеше чантата и кутията с експлозиви, а Лили взе кутията с детонаторите. Бяха сами в асансьора, но не използваха момента, за да си поприказват общи приказки или да преговорят още веднъж плана. И двамата добре знаеха какво трябва да правят.

— Ти ще караш — каза той, когато стигнаха до микробуса и извади ключовете от джоба си, след което и ги подхвърли.

Веждите ѝ се повдигнаха в учудване.

— Доверяваш ми се да карам?

— Първо, аз съм шефа и трябва някой да ме вози; и второ, не е забавно да се кара микробус.

— И аз така си помислих — отвърна сухо тя.

Микробусът сигурно се управляваше колкото можеше да се управлява изхвърлен на брега кит, щом Лукас Суейн доброволно ѝ бе дал ключовете.

Срещата им с Деймън Нерви бе определена за три часа следобед в комплекса. Избраха това време, защото следобед хората са по-уморени и не толкова нащрек както в началото на работния ден. Когато стигнаха до комплекса, Лили не можа да се сдържи и да не погледне към малкия парк, където само преди две седмици се бе разразила

престрелката. Инцидентът дори бе споменат в новините, но после, след като нищо друго интересно не се бе случило, като например някой да умре, още на следващия ден беше забравен. Тя със задоволство видя, че макар и да беше почивен ден, студеното време бе надделяло над желанието на хората за разходка. В парка почти нямаше някого, освен собственици на кучета, разхождащи любимците си. Колкото по-малко свидетели имаше наоколо — толкова по-добре.

Докато приближаваха портала, където стояха двама охранители, Лили покашля още няколко пъти, за да задрезгавее гласът ѝ. Единият от пазачите вдигна ръка и тя спря микробуса, след което свали прозореца си. Нахлулият студен въздух я накара да се зарадва, че носи жилетка.

— Мосю Лукас Суейн има среща с Мосю Нерви.

Още преди да го попита, Суейн подаде международната си шофьорска книжка на охранителя. Лили също извади своята, която беше нова и фалшива, и я подаде.

— Фурние — каза човекът, четейки името ѝ. Провери в някакъв списък, дали имената им фигурират там, а до колкото Лили успя да види, други нямаше, така че не му отне много време.

— Идете при главния вход от ляво — упъти ги охранителя и им върна шофьорските книжки. — Паркирайте на мястото обозначено за посетители. Ще се обадя на мосю Нерви, за да го уведомя, че сте пристигнали. До вратата има звънец; натиснете го и някой ще ви отвори отвътре.

Лили кимна, докато прибираще книжката си обратно в джоба и вдигаше прозореца на микробуса, за да не влиза повече студен въздух. Покашля още няколко пъти, защото не мислеше, че гласът ѝ е бил достатъчно дрезгав, докато говореше с охраната. Колкото повече кашляше, толкова по-зле започваше да звучи самата кашлица. Гърлото ѝ беше вече леко зачервено и трябваше да внимава да не прекали. Двама мъже излязоха от сградата. Единият беше д-р Джордано.

— Това отляво е доктора — каза тя на Суейн. — Другият трябва да е Деймън Нерви. Всъщност, общите черти на двамата братя бяха очевидни, но докато Родриго беше доста симпатичен мъж, Деймън Нерви може би беше най-красивия мъж, който Лили някога бе виждала, без при това да изглежда женствено. Чертите му бяха класически — от добре пригладената черна коса до гладката му

маслинена кожа. Беше висок и слаб, елегантно облечен в двуреден пепеляво сив костюм, който му стоеше така, както само италианците можеха да направят един костюм да стои. Д-р Джордано се усмихваше, но лицето на Деймън носеше някакво по-скоро твърдо и строго изражение.

— Нещо не е наред — измърмори Лили.

— Как разбра? — попита Суейн.

— Предполага се, че сме тук по негово настояване; защо тогава гледа, като че ли посреща чумата.

— Доста точно определение — съгласи се той. — Да, разбирам какво имаш предвид. Докторът се усмихва, но не и Деймън. Може би просто не е такъв тип човек.

Понякога най-простото обяснение е най-доброто, но Лили не можеше да се отърси от чувството на притеснение. Тя паркира на определеното за това място и се опита да не ѝ личи, докато разглеждаше двамата мъже.

Суейн не я изчака. Слезе от микробуса и уверено закрачи към входа, където кратко и делово се ръкува с техните посрещачи. Лили осъзна, че държанието му се е променило. Обичайната му мързелива походка бе отстъпила пред такава, която казваше „Махай се от пътя ми“. Всичко в езика на тялото му бе претърпяло лека промяна и сега приличаше на агресивен бизнесмен, който няма време за глупости.

Според предварителния план, Лили също излезе от микробуса и отвори задната му врата. Извади две папки, в които имаше дебел набор официални бланки, както две електронни устройства за тестване на електрически вериги, които в случая бяха абсолютно безполезни, но Суейн бе решил, че изглеждат внушително. Можеха дори да проверят някои кабели, само за да изглежда, че правят нещо.

Натоварена с всички тези подробности и опитвайки се да ги носи като мъж, а не да стиска папките към гърдите си, както би направила една жена, тя се приближи към тях.

— Моят сътрудник, Чарлс Фурние — посочи я Суейн. — Деймън Нерви, д-р Джордано. Докторът се съгласи да ни разведе из комплекса лично и да ни покаже вече какво имат инсталирано, за да спестим време.

Ръцете ѝ бяха заети и не можеше да се ръкува с тях, затова се ограничи с кимане. Д-р Джордано все още бе в добро,

предразполагащо настроение. Изражението на Деймън Нерви обаче, бе станало може би още по-сурово. Безпокойството на Лили растеше непрекъснато. Защо той се държеше, сякаш тази проверка не беше негова идея?

По дяволите. Дали не беше инсценировка, само за да я подмамят в капана им — в частна сграда, където можеше всичко да ѝ се случи и никой никога нямаше да разбере? Дали Родриго не се бе оказал още по-хитър, от колкото бе очаквала? Трябваше да признае, че ако беше така, то значи той просто е заимствал от нейните собствени идеи и бе успял да я подлъже като просто се бе направил на незаинтересован при първите удали му се възможности. Ако се бе опитал да я отвлече на улицата, това със сигурност щеше да привлече внимание и макар Родриго да притежаваше необходимите връзки, за да накара един такъв инцидент да бъде забравен, защо да хаби влиянието си за това, като можеше просто да почака и да я примами на място, където никой нищо няма да забележи? Лабораторията можеше да е празна в момента, без персонал, а колите на паркинга да са само декор.

Ако Лили бе допуснала така грешка, значи е причинила не само собствената си смърт, но и тази на Суейн. Тя си помисли за жизнерадостното му поведение и непринудения му смях и как всичко това щеше да бъде унищожено. Усети смразяваща тръпка. Светът щеше да стане едно по-мрачно място без Лукас Суейн, ако нещо му се случеше по нейна вина.

— Може би утре — каза Деймън, свивайки рамене. Изглеждаше някак сънлив.

Лили се отпусна. Въображението ѝ се бе развихрило твърде много. Деймън просто бе в лошо настроение, защото приятелката му не бе дошла.

Д-р Джордано натисна поредица от клавиши на електронната ключалка до вратата и тя се отвори.

— Преди имахме карта за всеки човек, която се плъзгаше през скенера, но хората все ги губеха или забравяха и охранителната фирма реши, че с код, въведен на клавиатурата ще е по-сигурно — каза той и влезе вътре, а те го последваха.

— Така е — каза Суейн. — Ако никой не си казва номера на трети лица. Но все пак, аз съм тук само от две минути, а мога да ви кажа, че кодът е шест, девет, осем, три, едно, пет. Не закрихте

клавиатурата, докато набирахте. Дори по-лошо, тя е тонална. Чуваше се — той извади едно малко записващо устройство от джоба си. — Включих го, точно пред да започнете да набирате, за всеки случай — натисна бутона за възпроизвеждане и се чу поредица от шест различни изпиуквания. — С това мога да отворя вратата дори и да не знам цифрите от комбинацията.

Д-р Джордано изглеждаше силно смутен.

— Уверявам ви, че обикновено не съм толкова нехаен. Не мислех, че трябва да се крия от вас.

— Трябва да се пазите от всички — отвърна му Суейн, вече наистина влязъл в ролята си. — А клавиатурата трябва да се смени, за да не се чуват тоновете на комбинацията. Това е наистина слабо място.

— Да, разбирам — д-р Джордано извади едно тефтерче от джоба на престилката си и си записа. — Ще се погрижа за това веднага.

— След като огледаме, бих искал да проведем две упражнения, ако може. Със сътрудника ми ще поставим имитации на експлозиви в различни части на комплекса, за да видим колко време ще мине преди някой от работниците ви да забележи нещо необичайно. Ако никой не забележи, бих искал да съобщим какво сме направили и да ги приканим да се огледат, като съобщават при откриването на нещо нередно. Това ще вдигне наблюдателността им, като знаят, че пакетите са поставени без никой да ги усети, а и в същото време ще се научат къде и за какво да се оглеждат. Накрая, бих искал да проведем учебна евакуация в случай на бомбена заплаха, за да засечем за колко време ще излязат хората, по какви маршрути и дали има нужда да помислим за нови такива. Това би било най-добре да се направи, когато всички работници са тук, но тъй като сме свободни само днес, ще работим с това, което имаме.

Лили бе силно впечатлена. Суейн наистина се справеше страхотно. И не само това. Тя не знаеше за малкото устройство в джоба му. Сигурно го бе купил, докато пазаруваше другите дреболии в магазина.

— Разбира се. Това е гениално — каза д-р Джордано. — Сега, ако обичате да ме последвате? За неин ужас, Деймън тръгна редом с нея, докато Суейн вървеше с д-р Джордано. Последното нещо, което ѝ се искаше да прави, бе да си говори насаме с някого. Ръцете ѝ бяха

заети, и не можеше да прикрива устата си, но изви глава към рамото си и се прокашля лошо няколко пъти. Суейн се обърна и я погледна.

— Чарлс, тази кашлица става все по-зле. Трябва да вземеш някакви мерки.

— По-късно — дрезгаво отвърна тя и покашля още малко.

— Болен ли сте? — учтиво попита Деймън.

— Просто кашлица, мою.

— Може би трябва да сложите маска. Д-р Джордано работи с грипен вирус, а някой, който вече е болен, би бил особено податлив.

Д-р Джордано се обърна и каза загрижено:

— Не, не. Няма да влизаме в тази лаборатория.

— Работниците ви често ли се разболяват от вирусите и бактериите, с които работят? — попита Суейн.

— Случва се, разбира се, но е рядко и никой не води статистика. Сега се опитвам да получа ваксина срещу един особено труден щам и всички, които влизат в лабораторията трябва да са напълно здрави. В допълнение съм наложил стриктни мерки, които изискват носенето на ръкавици и маски.

Хубаво беше, че докторът се е погрижил вируса да не плъзне сред населението, преди да е получил ваксина срещу него, с която да изкарат милиони долари, помисли си Лили. Тя се загледа в гърба и тила му. Изглежда толкова мил човек, а всъщност бе причината за всичко. Заради него Зиа бе мъртва.

Напоследък, от както бе срещнала Суейн, ѝ се удаваше да мисли за Зиа без болката да я сковава, както преди. Но сега, докато гледаше д-р Джордано и знаеше, че той е причината да я загуби завинаги, всичката болка и омраза се върнаха с пълна сила. Стисна зъби, за да не изстене гласно и с всички сили се опита да спре сълзите. Нямахше да бъде уместно Чарлс да заплаче.

Те всички — Лили, Тина и Аврил — много се страхуваха за Зиа, тъй като тя лесно прихващаше всички вируси. Докато стане на десет, вече бе изкарала две пневмонии. Дали защото имунната ѝ система беше увредена от лишенията през първите седмици от живота ѝ или просто нямаше късмет беше без значение. Всяка зима Зиа се разболяваше по няколко пъти, а през лятото изкарваше поне по една настинка, която почти винаги преминаваше в бронхит. Със сигурност щеше веднага да прихване и грипа, който д-р Джордано се готвеше да

пусне сред хората, а какви бяха шансовете ѝ да е сред щастливците, които щяха да се излекуват навреме?

За да се опитат да предотвратят всичко това, Аврил и Тина бяха задействали низ от събития, които за съжаление бяха довели до същия изход. Иронията бе много горчива.

Веднага след болката, в съзнанието на Лили нахлу и чувството за омраза. Беше толкова силно, че почти се разтресе. Пое си дълбоко дъх, докато се опитваше да се пребори с емоциите, преди да направи нещо глупаво и да провали цялата операция.

Деймън я изглежда любопитно, докато вървеше до нея. Лили се прикри, като изви глава и покашля отново. Надяваше се само латекса на долната и челюст да издържи на това напрежение. Още повече се надяваше, Деймън да не забележи, че има мустак, но нямаше и помен от набола брада, по това време на следобеда. Минаха през дълъг коридор и завиха надясно.

— Това е моят офис — каза д-р Джордано, посочвайки една врата, на която бе изписано името му със златни букви, и до която имаше същата клавиатура на електронна ключалка. — В съседство е главната лаборатория, която бих искал да ви покажа. Там върша най-важната си работа. Мосю Фурние, вие най-добре да останете навън.

Лили кимна. Суейн взе една от папките и тестера за вериги и каза:

— Няма да се бавим.

Тя се облегна на стената, както бе виждала много мъже да правят, олицетворявайки самото търпение, докато тримата влязоха в лабораторията. Радваше се, че Деймън не бе решил да изчака с нея отвън.

След десет минути излязоха, а Суейн си записваше някакви бележки. Надяваше се, че е използвал цифровото записващо устройство, за да се сдобият с кодовете за достъп, защото този път докторът бе проявил предпазливост и бе закрил клавиатурата с тялото си. Щеше да им се наложи да влязат както в лабораторията, така и в кабинета му, за да поставят експлозиви.

— Чарлс — каза Свен някак разсеяно — искам да провериш GF модулятора на 365 BS детектора в кабинета на доктора.

— Да, сър — отвърна Лили, прилежно записвайки си глупостите, които ѝ бе наговорил. Нямаше представа, какво е GF модулатор и дали

изобщо съществуваше такова нещо, а що се отнася до BS^[1] — тях ги имаше в изобилие, всеки път, когато Суейн си отвореше устата. Всичко това обаче звучеше впечатляващо и й даваше причина да влезе в офиса на д-р Джордано.

По същия начин продължиха нещата през цялата обиколка. Всеки път, когато „проверявах“ някое помещение, което беше и в техния списък, той й даваше указания, които по-късно да им послужат за причина, да се върнат отново. Инструкциите не се повториха нито веднъж, може би защото той не би запомнил всички цифри и букви, които използваше. Д-р Джордано бе впечатлен от обширните познания на Суейн, но изражението на Деймън си оставаше непонятно. Лили очакваше, че ще им е по-трудно с него, което само потвърждаваше какво голямо доверие има на Жорж Блан, за да приеме толкова леко препоръката му.

Накрая, когато приключиха, Суейн кратко се усмихна.

— Мисля, че това е достатъчно. Сега, ако ни извините, джентълмени, ще започнем проверката на тези неща, които изброих на Чарлс, а после ще се опитаме да се вмъкнем незабелязано и да поставим онези изненади. Ще ни отнеме... може би около час, а може и малко повече. После ще се позабавляваме със служителите ви, което надявам се ще ги накара да разберат, колко е важно да са винаги нащрек. Най-накрая ще проведем учебната евакуация.

— Разбира се — каза Деймън и се поклони леко. — Благодаря ви много, че дойдохте. Ако нямате нищо против, аз няма да остана до края. Д-р Джордано познава комплекса много по-добре от мен, а и той е сърцето на цялата изследователска работа тук. Беше ми много приятно да се запознаем — той се здрависа със Суейн, след което подаде ръка на Лили и тя нямаше избор, освен да отвърне на ръкостискането му. Опитва се да стисне дланта му здраво и бързо я раздруса, преди да я пусне, след което си прибра ръцете в джобовете.

Деймън я огледа дълго и непроницаемо, но не каза нищо и си тръгна. Лили се поотпусна. През цялото време се бе държала учтиво, но бе усещала как погледа му я пронизва, като че ли бе усетил нещо странно в нея, но не можеше да реши какво точно.

След като Деймън си тръгна, те се върнаха до микробуса и започнаха да си разпределят зарядите. В записките й вече бе определено, кой заряд къде трябва да се постави. Суейн й бе показал

как да поставя детонаторите; не беше изобщо сложно. Разрушението винаги е доста по-лесно от създанието.

— Почти сме готови — каза Суейн — Добре ли си? В началото за малко да се изпуснеш. Значи бе забелязал, че почти се бе подала на емоциите.

— Да — каза тя. Очите ѝ вече бяха сухи, а ръцете спокойни. — Готова съм.

— Хайде тогава. Бих те целунал за късмет, но горната ти устна е твърде космата.

— Само заради това ще си легна с мустака тази вечер.

Шегите носеха странно усещане, като се има предвид какво се готвеха да направят, но също така и я успокояваха. Тя само се надяваше, че когато дойде нощта и двамата ще са още живи и здрави, заедно.

— Страшна мисъл — раменете му потръпнаха, а сините му очи бяха съвсем сериозни. — Внимавай, не позволявай нищо лошо да ти се случи.

— И за теб се отнася.

Той погледна часовника си.

— Добре, хайде да побързаме. Искам да поставим всички тези неща до половин час.

Те влязоха отново в сградата и след като се погледнаха за последно, тръгнаха в противоположни посоки. Никой не се обърна назад.

[1] BS като съкращение от bullshit — глупости, безсмислици. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Тъй като Суейн вече бе номерирал стаите в комплекса и поставил съответните номера на зарядите, Лили знаеше кой експлозив къде трябва да отиде. Той също така ѝ беше показал как да ги постави, така че да получат максимален ефект, но и да са достатъчно добре скрити, за да не бъдат открити докато не евакуират сградата.

Почти свърши. Тази мисъл се въртеше в главата ѝ докато обикаляше коридорите на комплекса, без да се опитва да остава незабелязана. Почти никой не ѝ обръщаше внимание, а и никой не я попита нищо. Като че ли, просто защото беше в комплекса, вече бе доказала правото си да бъде там. Семейство Нерви и д-р Джордано много държаха на сигурността, след първия инцидент, но всички останали като че ли го приемаха съвсем нормално. Броят на персонала не бе висок, тъй като беше почивен ден. Тези, които бяха на работа, сигурно бяха толкова отдадени, че не забелязваха нищо странично, или бяха твърде уморени и сърдити, че са тук, докато всички други почиваха. Наближаваше края на работния ден и много от хората просто убиваха времето. Почти свърши. През последните, невероятни дълги, четири месеца тя бе имала само една цел — отмъщение. Но то бе прераснало в нещо по-голямо. Щеше да довърши, това, което Аврил и Тина бяха започнали. В името на едно малко момиче, което бе умряло още преди да стане жена. Животът на Лили също се бе обърнал драматично, когато бе на осемнайсет, но се бе надявала Зиа да води нормален, щастлив живот; да се омъжи, да има деца, да бъде като мнозинството, като тези, които караха по течението, които се вписваха в тълпата и често не си даваха сметка, колко са щастливи. Те си имаха място в света. Лили бе искала и Зиа да си има такова място, да има нещата, от които самата тя или не бе имала или е била принудена да се откаже от тях.

Какво специално дете беше Зиа! Като че ли по някакъв начин винаги бе знаела, че живота ѝ ще е кратък и го бе живяла на бързи обороти. Всичко я вдъхновяваше и учудваше; непрекъснато говореше,

опитвайки се да каже всичко, което може да бъде изречено, докато възрастните просто не започнеха да се смеят и не я предупредиха да се успокои.

Почти свърши, това изпитание. Тя постави поредния заряд на стената зад някакви шкафчета, в които д-р Джордано си държеше документацията за експериментите и резултатите от тях. Заби един детонатор в купчинката Семтекс. Скоро тук щеше да има само пепел. Почти свърши, помисли си тя, докато поставяше експлозива в офиса, където пренасяха всички архиви в цифров вид на компютърни дискове. Един по-малък заряд за всеки компютър и един по-голям за помещението, където бяха дисковете. Всичко трябваше да се унищожи. От изследванията на д-р Джордано не трябваше да остане и помен.

Кабинетът на доктора бе грижа на Суейн, както и двете лаборатории, в които държаха живите вируси. За съжаление, това беше същото място, където се разработваше и ваксината. На Лили ѝ се искаше да има някакъв начин да се спаси работата по ваксината, защото след година или малко повече, човечеството можеше наистина да се нуждае от нея. Нямахше обаче какво да се направи. Нямахше начин да запазят само тази част от проучванията. Лили само се надяваше, че когато настъпеше момента, някоя друга лаборатория, която е работила по същия въпрос, ще може да даде необходимите резултати.

Тя слезе по едни дълги и стръмни стълби в мазето, където постави заряди по важните носещи елементи от конструкцията на сградата, за да са сигурни, че разрушението ще е пълно. Когато се качи отново горе беше задъхана, а сърцето ѝ биеше силно.

Вече не можеше да се зальгва, че ще възвърне силата си. Нямахше съмнение — всяко усилие я оставяше без дъх. Не можеше да определи дали това положение ставаше по-зле, но беше самата истина. Когато имаше възможност, трябваше да потърси добър специалист по сърдечна хирургия, който да ѝ смени тази проклета клапа.

Много от бъдещите ѝ действия зависеха от Родриго Нерви. Щеше да ѝ се наложи да напусне Франция, за това спор нямаше. Всъщност, може би трябваше да напусне Европа. Суейн не бе споменавал нищо, какво ще правят, след като приключе работата, както и тя не бе повдигала темата. Първо трябваше да видят дали ще има „после“. Опита се да си представи бъдещето сама и не можа. Където и да се видеше, той беше до нея.

За него къде би било безопасно? Със сигурност не и в Южна Америка, а и двамата не можеха да се върнат в Щатите. Може би Мексико или Канада. Това щеше да бъде не толкова далеч от дома. Ямайка също беше възможност. Суейн не обичаше студа, затова Лили предположи, че той не би предпочел Канада, макар това да бе нейния първи избор. Можеха да прекарват летата в Канада, а зимите някъде по на юг.

Един мъж с буйна брада и престилка се размина с нея в коридора, като само ѝ кимна. Поглеждайки през прозореца, тя видя, че слънцето вече залязваше. Краткият декемврийски ден отиваше към края си. Добре бяха преценили времето. В този час вече всички си мислеха за вкъщи.

Зарядите вече бяха поставени без проблеми или намеса, от страна на някой. Бе толкова лесно, че чак беше страшно.

Лили се отправи обратно към кабинета на д-р Джордано. Суейн вече бе там, седнал на удобния диван и пиеше кафе. Доктор Джордано посочи към подноса.

— Моля, налейте си — каза той. — Кафето ще се отрази добре на гърлото ви.

— Мерси — отговори тя.

Беше кашляла толкова много, че нарочно бе разранила гърлото си. Първата глътка горещо кафе успокои раздразнението и тя почти въздъхна от удоволствие.

— Определено имате проблем — обясняваше Суейн на доктора. — Поставихме зарядите без никой да ни пита какво правим или да се обезпокои. Първата ви линия на защита трябва да е това, всички да са нащрек, а хората ви са толкова потопени в работата си, че не мислят за нищо друго.

— Но учените са така — протестира д-р Джордано, разпервайки ръце съвсем по италиански. — Какво мога да направя? Да им кажа да не мислят за работата си?

Свен заклати отрицателно глава.

— Очевидното решение е да имате хора в комплекса, които не са учени — обучен персонал по охраната — а не да се доверявате толкова на електрониката. Трябва да имате и двете. Учуден съм, че охранителната ви фирма не е предложила такова решение.

— Предложиха. Но работата ни тук е толкова специфична, че аз реших да не вкарваме външни хора, които не разбират предпазните мерки, които трябва да взимаме с всички тези вируси.

— Значи това е компромис, който сам сте избрал да направите. По този начин в охраната ви остава голяма дупка, но ако си давате сметка за нея — Суейн сви рамене, като че ли да каже, че нищо не може да направи. — Ще ви изпратя официален доклад с препоръките ми. Изпълнете, тези, които решите. Сега, готов ли сте да видим дали хората ви ще открият зарядите?

Д-р Джордано погледна часовника си.

— Работният им ден почти свърши. Опасявам се, че упражнението ще трябва да е съвсем кратко.

— Разбира се.

Отидоха до интеркома и д-р Джордано натисна копчето, което включваше високоговорителите. Прочисти гърлото си и започна да обяснява какво се е случило този следобед. Лили си представи, как в целия комплекс, работниците се гледат един друг, след което с неохота започват да оглеждат около себе си.

Д-р Джордано отново погледна часовника си.

— Имате пет минути да потърсите поставените имитации на заряди. Не ги пипайте, само ми се обадете и докладвайте.

Той изключи високоговорителя и попита Суейн:

— Колко заряда поставихте?

— Петнадесет.

Зачакаха, поглеждайки часовниците си от време на време. През петте минути се обадиха четири човека. Д-р Джордано въздъхна натъжен и обяви резултатите по високоговорителя. Обърна се отново към Суейн с изражение, което казваше „Какво да направя?“.

Лили седна и започна да разтрива десния си крак, като че ли я болеше. Почувства неочаквана тъга, сега, когато моментът вече бе настъпил. Като си спомни доскорошния си гняв и омраза, защо сега да се чувства тъжна? Но факта си беше факт.

Беше ѝ омръзнало да убива. Чудеше се дали някога изобщо ще може да спре. Родриго Нерви щеше да я търси до края на дните си. Щеше да ѝ се налага да гледа на всеки непознат, като на потенциална заплаха и никога нямаше да може да се отпусне на публично място. Суейн се изправи.

— Не им казахте за учебната евакуация. Това май е добре. Хората ви останаха доста бездушни в това упражнение. Да видим дали ще успее да ги накарам да се пораздвижат. Може ли?

Той посочи системата на интеркома, а д-р Джордано небрежно махна с ръка и се усмихна. Суейн включи високоговорителите и с недомялания си френски каза тревожно и непрекословно:

— Експлозивите са истински! Станала е грешка! Всички да излязат веднага! Излизайте!

Той се обърна и поведе д-р Джордано навън. Зад тях Лили посегна да извади пистолета си от кобура, но Суейн я погледна скришом и поклати отрицателно глава, изричайки безмълвно „Премести микробуса“.

Лили не можеше да повярва, че не са се сетили за това до сега. Микробусът бе паркиран толкова близо до сградата, че ако не го преместеха нямаше да имат транспорт след това. Той не бе успял до го направи, защото ключовете бяха у нея. В момента бе зает да вади батериите за дистанционното от джоба си и се опитваше да ги сложи, докато вървеше бързо. Сътрудниците с объркани лица излизаха от стаи и лаборатории.

— Какво има, — попита една жена — това шега ли е?

— Не — каза ѝ кратко Лили — побързайте.

Докато излизаха през вратата, тя каза, най-вече заради д-р Джордано:

— Трябва да взема нещо от микробуса — и се затича натам.

Очевидно приели действията ѝ за нещо, което и те самите трябва да направят, всички работници, които бяха дошли с колите си на работа, се затичаха към автомобилите си. Охранителите на входа, при вида на цялата тази необичайна суматоха, излязоха от кабинката си с ръце на прикладите на оръжието, оставяйки ги в кобура, но готови да ги извадят всеки момент. Лили запали микробуса и бързо го премести на заден ход от мястото за паркиране. Д-р Джордано я изгледа смаяно, но Суейн му каза нещо, за да го разсея, посочвайки му какво правят работниците, като в същото време продължаваше да върви бързо и да се отдалечава от сградата, подканяйки доктора да направи същото.

Лили спря микробуса между Суейн и охранителите, като по този начин ги скри от погледите им, но и добави още една преграда между тях и приближаващия взрив. Докато излизаше, чу го да пита:

— Мислите ли, че това са всички?

— Не знам — отговори д-р Джордано — Днес не работят много хора, но колко точно... — той сви рамене.

— Трябва винаги да знаете, иначе как можете да ги преброите? — попита Суейн и за огромно учудване на Лили се обърна и ѝ подаде дистанционното.

— Ти ще имаш честта — каза той.

Тя го бе гледала как изпробва устройството, а и беше ѝ обяснявал как работи, но защо сега се отклоняваше от плана? Нямахше време да го разпитва, защото д-р Джордано вече изглеждаше доста озадачен. Преди да успее да попита нещо или да се усъмни, тя включи устройството. Светна една малка зелена лампичка, показваща, че е включено и тя натисна копчето, което изпращаше сигнал до детонаторите.

Чу се един дълбок, приглушен тътен; после като че ли адът се разтвори.

Разхвърчаха се цели части от комплекса, а ударната вълна ги помете. Във въздуха се издигнаха черен пушек и огън, а над главите им се изви тъмен облак от отломки. Хората се разкрещяха и залегнаха или се прикриха кой както може. Хвърчащи парчета стъкла пронизаха няколко човека като стрели. Един мъж бе затиснат от паднала отгоре му отломка — една от многото, които валяха върху тях като камъни, хвърляни от някой гигант. Доктор Джордано се обърна към Суейн, а на лицето му бе изписан ужас. Лили се пресегна за оръжието си, но той вече бе хванал своето в ръка под комбинезона. Извади пистолета си, опря го директно в гърдите на доктора и натисна два пъти спусъка. Д-р Джордано се строполи на земята, беше мъртъв.

С бързи и добре координирани движения, Суейн избута Лили към микробуса. Тя седна на шофьорското място, но той продължи да я бута докато не се премести на пътническото. Суейн зае мястото зад волана. Двигателят все още работеше. Той затръшна вратата, включи на скорост и тръгна напред, докато един от охранителите прибягва край тях. Другият говореше по телефона в будката им, викайки като луд в слушалката. Продължи да говори докато те минаха покрай него и излязоха от комплекса.

Деймън беше в офиса на Родриго, когато телефонът извъня. Брат му отговори и обичайния цвят на лицето му премина в странен пепеляв оттенък. Деймън се изправи.

— Какво има? — попита той, когато Родриго затвори.

Главата му бе клюмнала, а раменете бяха прегърбени.

— Лабораторията е била унищожена — отвърна Родриго дрезгаво. — С експлозиви. Винченцо е мъртъв — той бавно надигна глава. В очите му се четеше ужас. — Бил е убит от консултантите по сигурността, които ти нае.

Деймън си пое дълбоко въздух няколко пъти. После, много тихо каза:

— Не можех да ти позволя да пуснеш този вирус.

— Не можеше...? — Родриго запримигва бързо, опитвайки се да разбере какво казва брат му, но думите си оставаха все така неразбираеми, а Деймън стоеше пред него с много спокойно изражение. — Ти... Ти си знаел какво ще направят?

— Аз им платих да го направят.

Родриго се почувства, като че целия свят се бе разместил и нищо от това, което знаеше или мислеше, не беше реално. Но изведнъж разбра.

— Ти си този, който е стоял зад първата експлозия. Ти си наел семейство Жубран!

— За нещастие Винченцо успя да повтори успеха си, затова се наложиха по-драстични мерки.

— Заради теб татко е мъртъв — изрева Родриго, изправяйки се на крака и посягайки към оръжието, което винаги държеше в чекмеджето на бюрото си.

Деймън беше по-бърз, а оръжието му беше много по-удобно под ръка. Той не се поколеба. Дръпна спусъка три пъти, с което направи две дупки в гърдите на Родриго и трета, за по-сигурно, в главата. Брат му се строполи на бюрото, след което падна на пода, обръщайки кошчето за боклук.

Деймън отпусна ръката си до тялото, а една сълза се търколи по бузата му. Нещата, които бе задействал още през август бяха довели до тук. Той пое дълбоко въздух и избърса очи. Наистина, пътят към ада се бе оказал постлан с добри намерения. Бе искал само проклетия вирус да бъде унищожен. Не можеше да позволи на баща си, да изпълни

плановете си. Жизел, прекрасната му, смела и толкова крехка Жизел никога не би се справила с болестта, ако се заразеше. Бяха ѝ трансплантирали бъбрек предната година и затова трябваше да пие лекарства, които потискаха имунната система. Дори и ваксината не можеше да я спаси. Тя с неохота бе приела предложението му за женитба, защото знаеше, че не можеше да му роди деца, а бе наясно колко е важно семейството за италианците. Но той в крайна сметка я бе убедил. Обичаше я повече от колкото думите можеха да изразят; повече от колкото той сам можеше да си обясни. Заради нея бе решил да направи каквото трябва и да унищожи вируса.

Не бе подозирал, че баща му ще успее да открие извършителите на първия атентат и сърцето му беше разбито, когато узна, че семейство Жубран и малката им дъщеря, са били екзекутирани, като назидание за тези, които противоречат на Салваторе Нерви.

Но се оказа, че семейство Жубран са имали приятелка, тази Лили Мансфийлд, и тяхната смърт бе отприщила серия от събития, които в крайна сметка доведоха до смъртта на баща му.

Тя беше идеалния избор да довърши започнатото от тях. С помощта на Жорж Блан — Деймън почти се бе паникьосал, когато младата жена бе настояла за среща, но едно бързо обаждане бе убедило Блан да се яви вместо него — той бе измислил план да ги вкара в комплекса.

Не се беше подготвил за чувството, което изпита, когато я видя — жената убила баща му. За момент му се прииска да я застреля на място, да я накаже за собствената си мъка и за това, което сам бе причинил. Той беше сигурен, че Чарлс Фурние беше всъщност тя, предрешена като мъж, макар и дегизировката ѝ да бе толкова добра, че го изненада и го накара да се замисли, дали в схемата няма и трети човек. Но бе успял да я накара да се ръкува с него и тогава усети слабата женска ръка под ръкавицата, което го убеди окончателно.

И така, мадмоазел Мансфийлд бе изпълнила мисията си и го бе накарала да плати един милион долара за това. Той не бе имал намерение да изпълни задължението си, но тя го бе надхитрила, като бе настояла за предварително плащане.

Искаше му се да беше умряла в експлозията. А може и да беше. Още не знаеше дали има други смъртни случаи, освен Винченцо. Все пак, ако се беше измъкнала жива, той щеше да обяви примирие. Лили

Мансфийлд беше в безопасност от организацията на Нерви. Тя бе реагирала на нещо, което се бе случило по негова вина и подобно на снежна топка, която се търкаля по склона и става лавина, нещата бяха стигнали до тук.

Той беше убил брат си. Безсмъртната му душа вероятно щеше да бъде проклета за това, но мислеше, че животите, които бе спасил като унищожи вируса ще балансират везната. Беше спасил и Жизел.

Деймън пристъпи към вратата. Звукът от изстрелите, разбира се, бе чул навън, но никой не бе влязъл. Отвори вратата и видя няколко нервни и объркани мъже да стоят отвън. Огледа лицата им и си избра това на Тадео — човекът на Родриго.

— Родриго е мъртъв — каза той спокойно. — Аз поемам контрол над операциите. Тадео, ще се погрижиш ли, моля те, тялото на брат ми да получи цялото изискващо се уважение? Ще го отнеса у дома и ще го погребя до баща ни.

С пребледняло лице, Тадео кимна в съгласие. Той знаеше как стават нещата. Можеше да стане най-доверения човек на Деймън сега, или можеше да умре.

Избра да живее. Промълви тихо няколко думи към другите мъже и всички влязоха в офиса, за да се погрижат за тялото на Родриго.

Деймън влезе в друга стая и се обади по телефона.

— Мосю Блан, всичко свърши. Задълженията ви към мен са изпълнени.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

— Защо Гърция? — попита Лили докато бързо събираше нещата си от хотелската стая на Суейн.

— Защото там е топло и защото това е първия полет, за който успях да намеря билети. Носиш ли си паспорта?

— Даже няколко.

Той спря за момент и я погледна нежно.

— Този с истинското име. С него ти запазих билета — тя се намръщи.

— Това може да причини проблеми — не беше забравила, че трябва да се пази и от ЦРУ, макар че до сега изглежда бе минала между капките. След всичко, което се бе случило днес, дали късмета ѝ щеше да свърши или да продължи, никой не знаеше. — Включи телевизора. Да видим дали има нещо по новините.

Или историята бе много бързо покрита, или бяха изпуснали новината в ротацията с другите съобщения, а нямаха време да изчакат. Вместо да извика пиколото, Суейн отнесе сам багажа им долу и официално напусна хотела.

— Трябва да идем до моя апартамент — каза Лили, когато вече бяха в колата. Бяха изоставили микробуса на няколко пресечки и се бяха върнали пеша.

Суейн я погледна невярващо.

— Знаеш ли колко време ще ни отнеме?

— Трябва да си взема снимките на Зиа. Не знам кога и дали изобщо ще се върна, затова няма да ги оставя там. Ако видим, че ще изпуснем полета, ще се обадим и ще променим резервациите си за следващия.

— Може и да успеем — каза той с дяволска усмивка на устните, а Лили се приготви да се повози, както се случва веднъж в живота.

Успяха да стигнат невредими до сградата, в която бе стария ѝ апартамент, но Лили държа очите си затворени през по-голямата част

от пътуването и не ги отвори, независими колко близо до нея изсвирваха спирачки или се надуваха клаксони.

— Идвам след по-малко от минута — каза тя, когато спряха.

— Идвам с теб.

Тя го изгледа невярващо докато и той слизаше и заключваше колата.

— Запушил си улицата. Ами ако някой иска да мине?

— Ще почака.

Той се качи заедно с нея по стълбите, а лявата му ръка я придържаше през кръста. С дясната държеше дръжката на пистолета си. Лили отключи вратата, а Суейн влезе пръв, докато тя се пресегна и включи осветлението. Той мигновено обходи цялата стая с насочен пистолет, докато се увери, че няма никой. Лили влезе и затвори вратата.

— Можем да си оставим оръжията тук — тя измъкна една метална каса от някакъв шкаф. — Наела съм го за година и имам още осем месеца.

И двамата оставиха оръжията си в касата. Тя я заключи и я прибра обратно в шкафа. Можеха да си вземат оръжията с тях, да ги декларират и да ги пренесат разглобени, в чекирания им багаж, но Лили се съмняваше нещата да минат толкова гладко. Винаги беше по-лесно да си купиш нов пистолет на новото място, отколкото да пренесеш стария си през летището. Освен това не искаха да привличат допълнително внимание.

Лили прибра снимките на Зиа в ръчната си чанта и двамата излязоха. Докато слизаха по стълбите, Суейн ухилено каза:

— Това ли беше леглото, което си купила от монахиня? — Лили се изкикоти.

— Не, то си вървеше с апартамента.

— Не се вързах на тая история дори за миг.

Макар и да караше като полудял прилеп, избягал от ада, скоро стана ясно, че няма да успеят да хванат полета си. Лили се обади и отмени резервациите им, като направи нови, и чак след това той отпусна крака си от газта, но само толкова, че тя да държи очите си отворени.

— Защо ти застреля д-р Джордано? — попита Лили гледайки навън, защото фактът, че се бе отклонил от плана я тормозеше.

Дали беше забелязал, че бе станала прекалено емоционална и се бе уплашил, че може да провали работата?

— Чудех се кога ще повдигнеш въпроса — измърмори той и въздъхна. — Направих го, защото за теб това беше лично, а не трябва да носиш цял живот вината, която знам, че щеше да изпитваш.

— Салваторе Нерви също бе лична работа — посочи тя — но за него не чувствам изобщо никаква вина.

— Това беше различно. Ти всъщност харесваше д-р Джордано, преди да откриеш с какво се занимава. Убийството му щеше да те нарани.

Тя си помисли, че сигурно е прав и облегна глава на седалката. Докато подготвяше убийството на Салваторе, тя бе черпила сили единствено от болката, която изпитваше и която бе толкова силна и всепоглъщаща, че в съзнанието ѝ нямаше място за нищо друго. Но между онзи момент и днес тя отново бе открила светлината. По някакъв начин, убийството на д-р Джордано би помрачило бъдещия ѝ живот. Не го разбираше напълно, доктора си беше заслужена мишена, може би даже той най-много заслужаваше да умре, но беше доволна, че не го беше сторила лично. Точно това задоволство едновременно я объркваше и разстройваше. Дали си губеше ума? А дали Суейн бе забелязал? Дали затова го беше направил?

Той се пресегна и взе ръката ѝ в своята.

— Стига си го мислила. Свършено е.

Свършено е. Край. Приключи. Почувства се, като че ли зад нея се затвори някаква врата и прекъсна връзката и с миналото. Освен че заминаваше със Суейн за Гърция, Лили нямаше представи какво ще прави. За първи път в живота си се пускаше по течението. Стигнаха до летището и върнаха Мерцедеса на компанията за коли под наем, след което се отправиха към гишетото за билети и се регистрираха. Имаха два часа за убиване преди полета, а и двамата бяха гладни, затова отидоха в един от ресторантите на летището. Избраха си едно уединено сепаре, откъдето можеха да наблюдават входа, макар че след като се регистрираха нищо особено не се бе случило. Никой не се бе опитал да ги задържи; никой дори не мигна, когато Лили каза името си. Беше доста изнервящо.

В ресторанта имаше множество телевизори, на които клиентите да следят новините, спорта и времето, докато се хранят. Двамата бързо

вдигнаха глави, когато чуха да се споменава името Нерви.

— Шокиращо за всички, тази вечер Деймън Нерви съобщи, че в експлозията, която разруши един от имотите на фирмата, е починал по-големия му брат — Родриго Нерви. Двамата загубиха баща си, Салваторе Нерви, преди по-малко от месец. Деймън Нерви поема контрола над организацията. Смята се, че експлозията, в която загина Родриго Нерви, е причинена от проблем в газопровода. Властите разследват случая.

Лили и Суейн се спогледаха.

— Но Родриго не беше там — изсъска тя.

— Знам — той изглеждаше замислен. — По дяволите. Мисля, че е имало преврат.

Лили трябваше да се съгласи. Деймън очевидно се бе възползвал от възможността и бе убил Родриго, маскирайки убийството му като нещастен случай. Сигурно е било импулс, внезапно решение, породено от унищожаването на лабораторията. Но Деймън по всеобщо съгласие се считаше за мозъка в организацията. Как ще действа толкова импулсивно, като в резултат на това можеше и сам да умре?

Единствената алтернатива бе, че смъртта на Родриго не беше случайна. А това можеше да стане, само ако...

— Боже мой — измърмори Лили. — Той е планирал всичко.

Три седмици по-късно, Лили се събуди от следобедната си дрямка и чу Суейн на терасата, да говори по сателитния телефон, който бе намерил отнякъде. Гласът му звучеше ядосано.

— По дяволите Франк... Не, не, мамка му. Е добре. Казах добре, но не ми харесва. Длъжник си ми. Да, казах, че си ми длъжник и то голям, затова по-добре да си сигурен, че си прав.

Той затвори телефона и се приближи към ниския парапет на терасата, където сложи ръце на кръста си и се загледа в синьото Егейско море.

Тя се измъкна от леглото и през двойната врата излезе на терасата, приближи го отзад и плъзна ръце около кръста му. Сложи глава на голия му гръб и го целуна по рамото.

— Най-накрая успя да говориш с Франк — той беше приятелят му, който бе пострадал при автомобилната злополука.

Преди две седмици го бяха преместили от интензивното в обикновено отделение в болницата, но явно строго му бяха забранили да се вълнува, и не му позволяваха да говори по телефона. Предния ден го бяха преместили в клиника за рехабилитация и сега, според изражението на Суейн, първия им разговор не му бе харесал.

— Твърдоглав кучи син — измърмори той, хвана едната ѝ ръка и я притисна към гърдите си.

— Какво има?

— Иска да направя нещо, което не желая да направя.

— Като например?

— Да приема една задача, която не ми харесва.

Това не беше добра новина. През последните три седмици, от както бяха в Гърция, на остров Евия, вече бяха свикнали да не правят нищо и да мързелуват по цял ден. Чувстваха се като в рая. Дните често бяха облачни, но определено беше по-топло от Париж, с максимални температури често около двадесет градуса. През нощта ставаше студено, но това си беше хубаво, защото позволяваше гушкане в леглото. Днес времето беше почти перфектно — слънчево цял ден и толкова топло, че Суейн почти не бе облякъл риза. Сега, когато слънцето залязваше, температурата щеше да спадне бързо, но имаха още няколко минути, през които щеше да им е комфортно и така.

Правеха любов, спяха и ядяха каквото поискат, разхождаха се из града. Бяха се настанили в една къща на склона на планината, над пристанището, наречено Каристос, откъдето имаха зашеметяваща гледка към морето. Лили се бе влюбила в тази къща — простичка, бяла, със светло сини капаци на прозорците и усещане за мир и спокойствие, което витаеше наоколо. Можеше да остане тук с него завинаги, макар и да знаеше, че идилията все някога щеше да свърши. Явно, щеше да свърши по-скоро, от колкото се надяваше. Ако Суейн поемеше задачата, която не желаше — а Франк явно му извиваше ръцете по този въпрос — щеше да му се наложи да напусне острова. Лили, разбира се, можеше да остане тук, но големия въпрос беше, дали искаше да остава сама. Другият голям въпрос беше дали щеше да има възможност да иде с него. Още не бяха обсъждали бъдещето; настоящето беше толкова приятно, че се бяха отдали напълно на него, оставяйки дните да минават един след друг.

— Ако поемеш задачата, за къде ще трябва да заминеш?

— Още не знам.

— Тогава, от къде знаеш, че не искаш да поемаш работата?

— Защото където и да съм, няма да съм тук — той се обърна в прегръдката ѝ и я целуна по челото. — Не искам да ходя никъде.

— Ами тогава не отивай.

— Франк изкара пак един от онези аргументи „Направи го за мен“.

— Явно е, че той не може да се справи сам. Колко време ще трябва да остане в центъра по рехабилитация?

— Най-малко месец, или поне така ми каза, а един Бог знае, кога ще се възстанови напълно.

— Ако приемеш работата, колко време ще те няма?

Той замълча и сърцето ѝ се сви. Значи щеше да бъде за дълго.

— Мога да дойда с теб — предложи, макар че не бе имала намерение да го прави.

Ако той бе искал и тя да дойде с него, щеше да го е казал до сега. Но със сигурност не искаше, нали? Казваше ѝ „Обичам те“ всеки ден, даже по няколко пъти на ден. Показваше го недвусмислено чрез удоволствието, което изпитваше, когато беше с нея и вниманието, с което я обграждаше, както и начинът, по който я докосваше.

— Не можеш да дойдеш с мен — каза той накрая. — Ако приема, няма да има такава възможност.

Значи това беше положението.

— Кога трябва да дадеш отговора си?

— След няколко дни. Не веднага.

Той обхвана брадичката ѝ в ръцете си и вдигна лицето ѝ към своето, разглеждайки чертите ѝ и в падащия здрач, като че ли се опитваше да ги запомни. В сините му очи се четеше мрачна решителност.

— Не знам дали ще мога — прошепна той. — Не искам да си тръгвам от тук.

— Ами недей — просто отвърна тя и се засмя.

— Искане ми се да беше толкова лесно. Франк... как да ти кажа? На него човек не може лесно да му откаже.

— Държи ли те по някакъв начин?

Той се разсмя, макар звука да излезе по-горчив, от колкото забавен.

— Не е това. Той просто е един от онези хора, които знаят как да убеждават. Не ми е приятно да го призная, но му вярвам повече от колкото на всеки друг.

Той изведнъж потрепери. Топлината на деня вече бе изчезнала.

— Да влезем вътре. Мога да измисля поне няколко по-интересни неща за правене, от притеснението за някаква задача, която може и да не поема.

Той повече не спомена нищо по този въпрос и затова и Лили не го попита. Влязоха вътре и вечеряха със съвсем скромно ястие — пресни картофи, сготвени с копър, каперси и бяло сирене в зехтин, хляб и вино. Бяха наели една жена от града, на име Крисула, да идва и да им готви всеки ден. В началото тя настояваше да им приготвя пищни вечери, по гръцка традиция, но я бяха убедили, че вечер предпочитат да хапват по-леко. На нея не ѝ хареса, но се съгласи, защото това означаваше, че поне ще се прибира един час по-рано и ще може да сядна на вечеря с цялото си семейство.

В къщата нямаха телевизор, но и на двамата не им липсваше. През последните три седмици, от както бяха тук, Суейн два пъти бе купил вестник. Липсата на външна информация бе точно това, от което Лили се нуждаеше. Сега имаше възможност просто да поживее, без да мисли за нищо, без разни неща да я притискат и без да се оглежда непрекъснато през рамо. През по-топлите дни седеше с часове на терасата, където се оставяше слънчевите лъчи да лекуват уморената ѝ психика. Беше поставила една от снимките на Зиа на прозореца на спалнята, където можеше да я гледа, а на следващия ден и Суейн бе извадил снимките на децата си и ги бе поставил до нейната. Крисула си помисли, че всички деца са техни, а те не я опровергаха, което така или иначе нямаше да е лесно, защото не знаеха добре гръцки, а Крисула не се справяше по-добре с английския. В крайна сметка успяваха да се разберат по повечето въпроси, но всеки път това изискваше усилия. Тази нощ, като знаеше, че Суейн може скоро да замине, съзнанието на Лили отново бе погълнато от мисли за Зиа. Някои дни бяха така; спомените я причакваха неочаквано зад ъгъла на мисловния ѝ път, макар че вече минаваха дни, без да се разплаче. И понеже толкова много мислеше за Зиа, Лили се запита, дали на Суейн му се случва някои дни да не може да мисли за нищо друго, освен за децата си.

— Не ти ли липсват? — попита тя — Криси и Сам?

— Толкова ми липсват, че чак ме боли — отвърна с готовност той. — Предполагам съм си го заслужил.

Лили знаеше, че той се чувства виновен пред децата си. Само не бе напълно осъзнала, че с такава готовност приема тази вина.

— Вместо да носиш вината в себе си, защо не се опиташ отново да се сближиш с тях? Няма ло те е през голяма част от живота им, но това не означава, че трябва така да остане до края на дните ти. Един ден ще станеш дядо. Ще страниш ли нарочно и от внуците си?

Той повъртя чашата вино в ръцете си, загледан замислено.

— Много бих искал да ги виждам по-често. Само не знам, дали те искат да ме виждат. Когато се срещаме, се държат приятелски, даже привързано към мен, но може би това е само защото не заемам главно място в живота им. Ако се опитам да се намеся отново, кой знае какво може да стане.

— Ами питай ги.

Той бързо се усмихна.

— Прост отговор на прост въпрос, нали? За едно малко хлапе, нищо не означава повече от това, просто да бъдеш до него, а аз ги разочаровах. Това е голата истина.

— Да, така е. Ще я оставиш ли да си бъде голата истина до края на живота ти?

Той дълго я гледа, после изпи останалото вино и остави чашата на масата.

— Може би не. Може би един ден ще събера куража да ги попитам.

— Ако Зиа беше още жива, нямаше да има начин да не съм до нея.

Това бе още една болезнена истина, а между редовете ѝ се четеше „Тя вече не е между живите, но твоите деца са!“. Лили не знаеше защо толкова го тормози с този проблем, освен че си беше мислила за Зиа, а той можеше да не остане достатъчно дълго с нея, за да има втори шанс да му каже всички тези неща. Преди бяха говорили по този въпрос, но той явно не си беше извадил необходимите изводи — или това, или той толкова съжеляваше за грешките, които бе допуснал, че се самонаказваше, като не си позволяваше да се вижда с

децата си. Колкото по-добре го опознаваше, толкова повече Лили подозираше второто.

— Добре — каза той с крива усмивка. — Ще си помисля.

— Мислиш вече от години. Кога ще вземеш да направиш нещо?
— усмивката премина в гърлен смях.

— Господи, хапеш безмилостно, като алигаторова костенурка.

— Те мрънкат ли?

— Поговорката гласи, че ако те ухапе алигаторова костенурка, не пуска докато не чуе гръмотевица.

Лили наклони глава страни.

— Не мисля, че от както сме тук, съм чувала гръмотевица.

— Знам, че не си. Добре, обещавам да им се обадя.

— И?

— И да им кажа, че съм бил некадърен баща, но и да ги попитам, дали ще им е много неприятно, ако се виждаме по-често?

Той завърши изречението като въпрос, като че ли не беше сигурен, дали дава правилния отговор на питането ѝ, но сините му очи играеха палаво.

Лили запляска с ръце, като че ли аплодираше дете, излязло на сцена.

— Хитруша.

Той вече се смееше с пълно гърло. Изправи се, хвана я за ръката и я издърпа в прегръдките си.

— Мислех тази вечер да ти покажа някои работи, но ще получиш само обикновеното.

Ако си мислеше, че това може да е някакво наказание, съвсем не бе познал. Лили скри усмивката си, като притисна лице към рамото му. Обичаше го толкова много, че щеше да се забавлява до последната минута, която им бе отредена, без да се притеснява, дали ще поеме задачата, с която приятелят му Франк го караше да се заеме. Та това не беше част от всичко, за което бе говорила до преди малко? Да се възползва пълноценно от времето, което има с хората, които обича, защото не се знае колко ще продължи това.

Сега нямаше да мисли, какво нещастие беше да го обикне и да го загуби. Вместо това, щеше да се радва, какъв късмет е имала да го срещне, точно когато бе изпитвала най-голяма нужда.

Следващия ден отново бе необичайно слънчев, а температурата се покачи така бързо, както бе спаднала предната вечер. До април дневните температури тук вече достигаха тридесет градуса; през юли тридесет и пет не беше необичайно. Но в началото на януари времето беше много приятно, макар и понякога да валеше. Със сигурност бе много по-хубаво от Париж през това време на годината.

За обяд Крисула им приготви пайове с месо, овкусени с подправки и изпържени в зехтин. Сервира им ги върху плато от златист ориз. Нахраниха се на терасата, наслаждавайки се на прекрасното време. Лили носеше широка бяла рокля, която бе купила в града, защото камъните на терасата отразяваха топлината на слънчевите лъчи. Беше си приготвила и един шал под ръка, за всеки случай. Харесваше ѝ да може да носи каквото си поиска, без да се съобразява с това, дали ще прикрива оръжието на глезена и беше посрещнала туристическия дух в модата на острова с огромен ентузиазъм. Местните сигурно я мислеха за луда, защото се обличаше лятно през януари, но не ѝ пукаше. Искаше да носи сандали и си беше купила сребърна гривна за глезена, която я караше да се чувства женствено и свободно. Можеше да остане на острова дори ако Суейн заминеше. Тук много ѝ харесваше.

— Теб кой те вербува? — попита изведнъж той, давайки ѝ да разбере, че мислите му са били съвсем различни от нейните. — Човекът, който те въведе в занаята? Как му беше името?

— Господин Роджърс — отвърна тя иронично усмихната.

Той почти се задави.

— Така и не ми каза първото си име, но можеш да си сигурен, че не е било Фред. Няма значение. Съмнявам се да е било истинското му име. Защо питаш?

— Гледах те и си мислех колко млада изглеждаш. Замислих се и кое мръсно копеле би могло да въвлече едно дете в такава гадна работа.

— Това мръсно копеле, което успява да си свърши работата, без оглед на средствата.

След обяда, Лили подремна на един от шезлонгите на терасата и се събуди от огромно удоволствие, предизвикано от езика на Суейн. Той бе повдигнал полата ѝ до кръста, свалил бикините и бе коленичил,

с глава между разтворените ѝ крака. Лили пое дълбоко въздух, а цялото ѝ тяло се изви от удоволствие, дори когато почти се задави.

— Крисула ще ни види.

— Тя си тръгна преди няколко минути — измърмори Суейн и нежно пъкна два пръста в нея. Тя свърши бързо, при тази двойна стимулация и все още трепереше, когато той разкопча панталоните си и легна върху нея. Проникването му беше плавно и бавно, а размерът му вече ѝ беше идеален, след като го бяха правили вече толкова пъти през последния месец. Той беше нежен и внимателен; изчака я да свърши втори път, след което влезе надълбоко и се задържа там, като свърши треперейки с цялото си тяло.

Да правиш любов на открито е страхотно, помисли си Лили, след като се приведоха в по-приличен вид и тя отново бе напълно облечена. Усещаше въздуха като коприна по кожата си, което засилваше удоволствието. Тя се протегна, напълно релаксирала и се усмихна на Суейн, когато той донесе чашите им с вино. Тя взе своята в ръка, а той седна на шезлонга в краката ѝ. Топлата му ръка се плъзна мързеливо под полата ѝ, за да погали бедрото.

— Крисула защо си тръгна толкова рано? — попита тя и отпи от ароматното вино. Мислеше, че не е спала дълго, а Крисула не бе имала време да им приготви вечеря.

— Мисля, че искаше да иде до пазара за нещо — усмихна се Суейн. — Или това, или на покрива на къщата им имало прасе.

— Мисля, че е отишла на пазара — понякога опитите им за комуникация приключваха комично, но Суейн всеки път започваше с ентусиазъм.

— Вероятно — ръката, с която я галеше, беше стигнала до глезена ѝ.

Той се заигра със сребърната гривна там, след което вдигна крака ѝ и целуна глезена.

— Може да се окаже, че ще вечеряме свинско, така че още не е ясно до колко не съм я разбрал.

— Какво ти се прави през останалата част от следобеда? — попита тя като допи чашата си с вино и я остави настрана. Не знаеше, дали ще има сили да се помръдне. Двата оргазма я бяха оставили съвсем без сили. Въпреки това, не искаше да пропилява такъв

прекрасен ден, така че ако той искаше да идат до Каристос, щеше да направи това усилие за него.

Той само поклати глава.

— Нищо. Може да почета. Ти си стой тук и гледай залива. Брой облаците — потупа я по глезена, изправи се и отиде до парапета, където постоя известно време, отпивайки от чашата си.

Тя го гледаше. Всяка женска част от тялото ѝ оценяваше по достойнство широките му рамене и тесния кръст, но най-вече ѝ харесваше тази негова ленива походка, която като че ли казваше, че това е мъж, който не бърза в работата си. Дори Крисула се държеше различно с него — флиртуваше, смееше се, а беше поне двадесет години по-възрастна от него. Да не споменаваме, че когато тя флиртуваше с него, той обикновено нямаше никаква представа какво казва, макар и това по никакъв начин да не го възпираше да ѝ отговаря. Лили също не разбираше точно думите, но по изчервяването ѝ и езика на тялото разбираше, че тя определено флиртува.

Усети как отново я залива вълна на отмала и затвори очи. Толкова ѝ се спеше, толкова бе отпусната. Не трябваше да пие тази последна чаша вино. Заспиваше.

Лили се насили да отвори очи и видя Суейн да я гледа с изражение, което до сега не бе виждала. Той бе нащрек и наблюдаваше подробно всичко, без намек за веселост.

Глупачка, чу един вътрешен глас да ѝ казва. Бяха я хванали по същия начин, както тя бе излъгала Салваторе Нерви.

Сега вече усещаше как цялото ѝ тяло се сковава. Опита се да стане, но едва успя да седне, преди отново да се строполи на шезлонга. И без това, какво можеше да направи? Не можеше да избяга от това, което вече бе в нея. Суейн се приближи и клекна до нея.

— Не се бори — каза той нежно.

— Кой си ти? — успя да попита, макар все още да можеше да мисли достатъчно трезво, за да си отговори сама.

Той не можеше да е от хората на Нерви, така че оставаше само една друга възможност. Беше от ЦРУ. Дали бе от тайните им служби или нещатен агент, крайният резултат щеше да е все същия. Каквато и причина да е имал да ѝ помогне срещу Нерви, след това всичко свършваше; той бе изпълнил мисията си. Беше се хванала напълно в капана му, макар че вече го бе виждала колко добър актьор е, а това

само по себе си трябваше да ѝ подейства като предупреждение. Както и да е, по това време тя вече бе влюбена в него.

— Мисля, че знаеш.

— Да — клепачите ѝ бяха толкова тежки, а сковаността достигна до устните ѝ. Тя с усилие успя да промълви — И сега какво?

Той нежно отметна кичур коса от лицето ѝ.

— Просто заспи — прошепна ѝ.

Никога не го бе чувала да звучи толкова нежно.

Значи нямаше да има болка. Това беше добре. Нямаше да умре в агония. Дали имаше нещо истинско все пак, във всичко това, или всяко докосване и всяка целувка са били лъжа? Очите му станаха по-тъмни, или поне така ѝ се стори. Може би просто нейното зрение отслабваше.

— Всичко беше истинско.

— Но тогава — тя загуби мисълта си и започна да се бори да си спомни. А тя коя беше? Да, спомни си. — А ще... — едва смогваше да проговори, а вече и изобщо не го виждаше. Преглътна и с последни сили попита — А ще ме целунеш ли, като заспя?

Не беше сигурна, но ѝ се стори, че го чу да отвръща:

— Винаги.

Опита се да го погали и поне в съзнанието си, успя. Последната ѝ мисъл бе, че иска отново да го докосне.

Суейн я погали по бузата и погледа как лекия бриз си играе с косата ѝ. Светлите кичури се раздвизваха и повдигаха, падаха обратно и отново се вдигаха във въздуха, като че бяха живи. Той се наведе и целуна още топлите ѝ устни, след което седна до нея и дълго време държа ръката ѝ. Сълзи напиреха в очите му. По дяволите Франк. Не искаше да го чуе и не даваше и дума да се каже за промяна на първоначалния план. Ако Суейн не свършел работата, Франк се кълнеше, че щял да изпрати някой, който щял да я довърши вместо него.

Ако не беше малката подробност, че все още не бяха намерили къртицата в Агенцията, Суейн можеше да му каже къде да си наврешибаната работа. Но той имаше запис, който Блан му бе дал докато се подготвяха да унищожат лабораторията на Нерви и когато се върнеше във Вашингтон трябваше да се погрижи за това. Вчера бе чул Лили да

се размърдва в спалнята и затова не бе имал възможност да обясни на Франк всичко, което се бе случило. Беше му казал само същността на заниманията на д-р Джордано и за кратко бяха поспорили относно това, какво иска Франк по въпроса с Лили.

Свен бе отпратил Крисула по-рано тази вечер, защото бе искал да бъде още веднъж с Лили; искаше да я прегръща в обятията си и да гледа право в нейните красиви очи, докато тя свършва; искаше да чувства ръцете ѝ около себе си.

Сега вече всичко свърши.

Целуна я за последно и се обади по телефона.

Малко след това, добре познатия шум от двигателите на хеликоптер се приближи откъм планината. Машината кацна на едно равно място, съвсем близо до терасата на къщата и от него излязоха трима мъже и една жена. Те работиха тихо и компетентно, като бързо опаковаха тялото на Лили и я приготвиха за транспортиране. Тогава единия мъж каза на жената:

— Хвани краката — Суейн се нахвърли отгоре му.

— Хвани ѝ краката! — каза той побеснял. — Тя е жена, не нещо. И е истински патриот. Ако се отнасяш към нея без уважение, ще те изкормя.

Човекът го изгледа смаяно.

— Добре, човече. Нищо лошо не съм имал предвид.

Суейн сви юмруци.

— Знам. Продължавайте.

Няколко минути по-късно хеликоптерът отново се издигна във въздуха. Суейн стоя и го наблюдава, докато не се превърна в миниатюрно черно петънце. След това, вече възвърнал обичайното си безизразно, но целеустремено изражение, се обърна и влезе в къщата.

ЕПИЛОГ

ШЕСТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО.

Лили вървеше по коридора към кабинета на д-р Шей, като се надяваше, че това е за последно. Шест месеца интензивна психотерапия и консултации бяха достатъчни. След първоначалната си ярост, когато се събуди и се озова под стража, бе осъзнала, че трябва да е благодарна за получения втори шанс и бе сътрудничила възможно най-много. Сега вече бе готова да си тръгне. Все пак, не цялото време, през последните шест месеца, бе минало в терапия. Два месеца след началото, бе претърпяла операция за възстановяване на повредената сърдечна клапа, а рехабилитацията след това не става за ден или два. Сега вече се чувстваше отлично, но първите няколко седмици след операцията бяха доста тежки, макар че хирургът бе използвал техника с минимална опасност от инфекция. При всички случаи обаче, при операция на сърцето, то не трябва да бие, така че я бяха поставили на командно дишане, а кръвта ѝ циркулираше през специална машина, вместо през сърцето. Всичко това все още я тревожеше, макар че вече бе минало.

Доктор Шей не отговаряше на представите ѝ за типичния психиатър, ако изобщо имаше такова животно. Тя беше ниска, пълничка и весела като елф, с най-милите очи, които Лили можеше да си представи. Все пак, Лили не би се поколебала да я убие и това беше една от причините, все още да е в клиниката.

Бе се питала, дали изобщо някога щеше да може да се впише обратно в нормалния начин на живот, но терапиите, които д-р Шей бе съставила ѝ показаха точно колко се бе отдалечила от нормалното. Докато не премина през упражненията, не си беше давала сметка, каква готовност има да убива и как това винаги — винаги — бе първата ѝ реакция при конфронтация. През годините, Лили бе станала доста добра в избягването на конфронтации точно по тази причина, но не си бе давала сметка какво прави и защо. Беше свела риска до минимум, като не общуваше почти с никого.

Беше повтаряла упражненията отново и отново, докато се научи да се владее и контролира гнева и болката си. Мъката е ужасно нещо, но отчуждението е също толкова лошо, а Лили сама си беше усложнила нещата, като се беше поставила в изолация. Тя се нуждаеше от семейството си и с помощта на д-р Шей беше събрала куража да се обади на майка си преди няколко седмици. И двете бяха плакали по време на разговора, но Лили също така бе почувствала и невероятно облекчение, че си бе върнала част от живота.

Суейн бе единствената част от живота ѝ, която не бе обсъждала с д-р Шей.

Не ѝ бяха позволили никакви посещения или контакти с външния свят, преди да се обади на майка си, така че не беше изненада, че и него не го е виждала или чувала от онзи ден на остров Евия, когато си бе помислила, че ще я убие. Тя се питаше, дали той бе разбрал, какво си бе помислила.

Лили не знаеше, дали ще му направят проблем за начина, по който бе действал на мисията си и до колко изобщо бяха информирани за това в Агенцията, затова просто не го бе споменавала на д-р Шей, както и докторката не бе повдигала въпроса. Лили почука на вратата ѝ и отвътре един непознат за нея глас каза:

— Влезте.

Тя отвори и зяпна човека, който седеше зад бюрото.

— Влезте — повтори той усмихнато.

Лили влезе и затвори вратата зад себе си. Без да казва нищо седна на мястото, където обикновено седеше.

— Аз съм Франк Вини — каза мъжът.

Изглеждаше на около седемдесет години може би, а лицето му беше много мило. Погледът му обаче бе най-острият, който бе срещала. Лили разпозна името и почти изпадна в шок. Това беше самия оперативен директор на Агенцията. След като събра наум две и две, тя попита:

— Франк, приятеля на Суейн?

Той кимна.

— Да, същия.

— Вие наистина ли пострадахте в автомобилна злополука?

— Да, истина е. Разбира се, нищо не си спомням от случилото се, но прочетох всички рапорти. Тази случка постави Суейн в много

сложно положение, защото бе разбрал, че в Агенцията има къртица, която предава информация към Родриго Нерви, а единствения човек, на когото можеше да се довери бях аз, така че е нямал на кого да се обади. Бе оставен напълно сам в тази операция, като изключим вас, разбира се. Моля приемете благодарността на страната за стореното.

Каквото и да бе очаквала да чуе, определено не беше това. Лили каза:

— Мислех, че ме искате мъртва.

Добродушното му лице помръкна.

— След всички тези години на вярна служба, които имате? Аз не работя така. Аз чета докладите, нали разбирате? Видях, че отивате към ръба, но не ви издърпах както се прави по протокол. След като убихте Салваторе Нерви се уплаших, че ще съсипете цялата мрежа, но дори и тогава не съм мислил да ви премахна, освен ако не ми оставехте никакъв друг избор. Това беше първоначалния ми план — каза той посочвайки с пръст кабинета на д-р Шей — но знаех, че няма да повярвате, ако някой просто ви го разкажеше. Или щяхте да избягате, или да убиете този някой, или може би и двете. Трябваше да ви задържим, затова изпратих най-добрия си ловец. Щастлив избор съм направил, защото никоий друг сигурно не би действал толкова прозорливо при това стечение на обстоятелствата.

— Имате предвид, когато е узнал за къртицата и когато аз разбрах по какво точно се работи в лабораторията?

— Точно така. Ситуацията е била много сложна. Когато Деймън Нерви разбрал с какво се занимават баща му и брат му, той се зае да попречи на пускането на вируса, като нае Аврил и Тина Жубран да унищожат лабораторията, а това доведе до всичко останало.

Мадам Бонет, съседката на семейство Жубран, бе описала посетителя, който видяла да идва при тях като „мъж, красив като филмова звезда“. Това със сигурност е бил Деймън Нерви.

— Значи той през цялото време, онзи ден в лабораторията, е знаел коя съм — промълви тя — И е знаел, че аз убих баща му.

— Да. Той е удивителен човек. Не би се натъжил ако бяхте загинала в експлозията, все пак, или ако някой от охранителите ви беше застрелял, докато напускате комплекса, но не направи нищо, с което да застраши успеха на мисията ви.

Той явно бе по-голям човек от нея, призна си безмълвно Лили. Тя самата почти бе изгубила контрол и едва не се бе нахвърлила върху д-р Джордано — почти, но се бе овладяла. Сигурно по същия начин се е чувствал и самия Деймън Нерви. Е, значи може би не беше по-голям човек, все пак.

— Работата е там, че може и нищо добро да не сме направили — каза тя — Възможно е вирусът на птичия грип да си мутира и сам, всеки момент.

— Така е и нищо не сме в състояние да направим по този въпрос. Но ЦКЗБ и СЗО работят усилено, за да разработят надежден метод за производството на ваксината, а ако вируса мутира, преди да успеят... — Той разпери ръце — Поне никой няма да го е пуснал нарочно и да се облагодетелства от смъртта на милиони хора. Това ме навежда на една друга мисъл, по въпроса за здравето — каза той, плавно сменяйки темата — Вие как сте?

— Най-последно се чувствам добре. Операцията не беше лесна, но явно е била успешна.

— Радвам се. Суейн идва да ви види, знаете ли?

Лили се почувства, като че ли изведнъж я бе блъснал в гърдите.

— Какво? — думата едва-едва излезе между устните ѝ.

— За операцията. Искаше да е тук. Когато ви включиха на машината за изкуствено поддържане на живота, той почти припадна.

— От къде знаете? — Лили едва успяваше да говори. Толкова силно бе шокирана.

— И аз бях там, разбира се. Бях загрижен. Операцията не е лека. Той ви видя в отделението за следоперативни грижи, но трябваше да тръгне, преди да се събудите.

Или е искал да тръгне, преди да се събуди? Лили не беше сигурна как да разбира думите му.

— Сега вече можете да напуснете клиниката, когато пожелаете — продължи Вили — Решихте ли вече, какво искате да правите?

— Искам да се видя с баща си и сестра си, преди всичко. След това... не знам още. Трябва ми нова работа — каза тя печално.

— Ако искате да се запишете на някакъв конкретен курс. Ние винаги имаме нужда от лоялни и целеустремени хора, които успяват да изпълняват задачите си.

— Благодаря за предложението, но ще трябва да си помисля. Наистина не знам с какво искам да се занимавам.

— Може би мога да ви помогна малко — каза той и доста трудно се изправи на крака. Лили видя, че използва бастун и тежко се обляга на него. — Той чака. Искате ли да го видите?

Нямаше нужда да обяснява кой чака. Сърцето ѝ заби лудо и пулсът ѝ се ускори.

— Да — отвърна без колебание.

— Радвам се. Не знаех дали сте си дала сметка колко му е било трудно.

— В началото не — отговори откровено тя — Бях твърде шокирана, когато разбрах... но после се замислих.

Той с усилие заобиколи бюрото и я потупа по рамото.

— Изживей живота си добре, Лилиан.

— Така и ще направя. Благодаря ви, мистър Роджърс.

Франк Вини се усмихна и излезе от кабинета. Десет секунди покъсно, вратата отново се отвори и на прага застана Лукас Суейн, красив както винаги, само че този път не се смееше. Изражението на лицето му беше почти уплашено.

— Лили — започна той, — аз...

— Знам — прекъсна го тя, засмя се и се хвърли на врата му. Рефлексите му бяха отлични; той разтвори ръце и я прегърна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.